

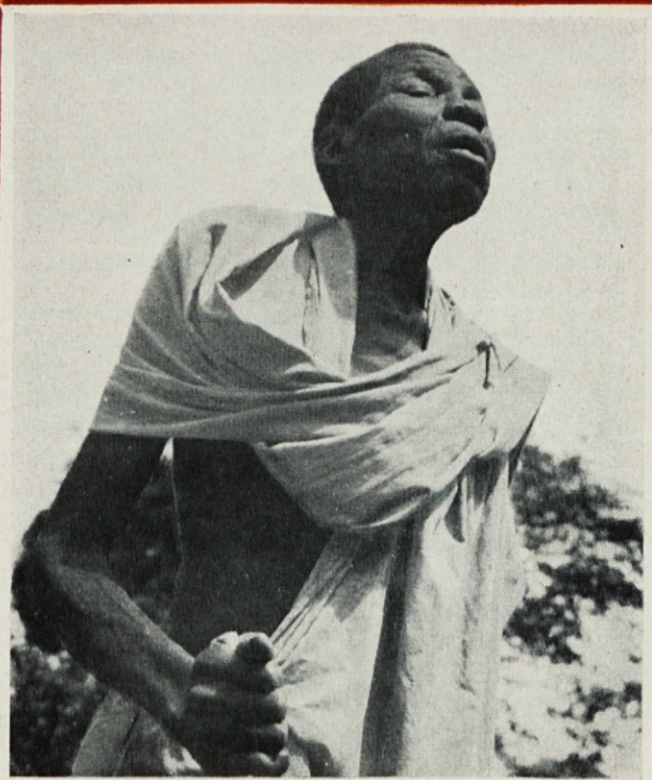
KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

1966

- XL -

10-11

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

3.000 DOLARJEV V „REŠEVALNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV“

V zadnji številki *Katoliških misijonov* smo poprosili za prispevke v takozvani „Reševalni sklad Katoliških misijonov“. Danes na istem mestu to prošnjo ponavljamo s pripombo, da se je med tem položaj še poslabšal; zato našo prošnjo še prav posebno podčrtavamo in se lepo priporočamo!

V Argentini, kjer se Katoliški misijoni izdajajo, je zadnje leto nastal čuden ekonomski položaj. Med tem ko so se stroški za tiskanje in izdajanje knjig in revij podražili za 40 %, so se dohodki naročnin in prodaje v inozemstvu znižali za 20 %, radi istočasnega padca vrednosti dolarja na takozvanem paralelnem menjalnem trgu.

Za Katoliške misijone, ki so splošen slovenski list in imajo dve tretjini naročnikov izven Argentine ter so bistveno odvisni od tega, kar jim prinese inozemska naročnina, je ta položaj izredno usoden.

Še osvetlimo:

Recimo, da so lansko leto Katoliški misijoni za vsako inozemsko naročnino prejeli povprečno 2.5 dolarja. To je tedaj dalo približno 675 pesov na eno naročnino. Za isto naročnino pa prejmemo letos iz inozemstva samo 550 pesov, torej skoraj 20% manj, dočim bi morali dobivati radi poviška stroškov 40% več od 675 pesov, torej 950 pesov. Pri vsaki inozemski naročnini je tako nastal primanjkljaj 400 pesov in približno isti primanjkljaj pri argentinskih naročninah. Skupno je pri 1.500 plačujočih naročnikih predviden letošnji celoletni primanjkljaj 600.000 pesov ali skoraj 3.000 dolarjev!

Kajne, nekam težko in neznosno darilo Katoliških misijonov v njih 40-tem letniku zvestim in vztrajnim izdajateljem...!

Ne moremo si predstavljati, kako bi krili in prenesli to izgubo brez sodelovanja širokih krogov naročnikov in prijateljev. A moramo jo kriti, prestatiti to edinstveno krizo in vstopiti neokrnjeni v 41. letnik!

Obručamo se torej na vse, ki cenite Katoliške misijone in njih poslanstvo, da sodelujete z nami pri reševanju tega težkega problema!

DARUTE V REŠEVALNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV!

Res, gre za rešitev lista! Z razmeroma malo vsoto lahko rešimo veliko stvar! Ne bi bila le škoda, ampak naravnost sramota za nas vse, če bi pustili, da bi radi 3.000 dolarjev propadel list, ki je skozi več kot 40 let, skozi svetovno vojsko, skozi okupacijo, revolucijo in begunstvo trdno stal in se ne zamajal?! In če kdaj, potrebujemo Slovenci Katoliške misijone zdaj, ko se moramo pripravljati na to, da bomo v smislu koncila tudi v misijonski akciji zavzeli mesto, ki nam gre v katoliški Cerkvi in v človeštvu.

Prijatelji, pričakujemo Vaših prispevkov in se Vam že vnaprej zahvaljujemo!

„Katoliški misijoni“

Odzive na ta naš klic po pomoči Katoliškim misijonom bomo objavljali na tem mestu pod naslovom: *3.000 dolarjev v Reševalni sklad Katoliških misijonov*. Akcijo bomo zaključili, ko dosežemo to višino potrebne pomoči.

Radi večje nujnosti bomo začasno prekinili z objavo vzdrževalnim za gojence Baragovega misijonišča in s prošnjami zanje, a se za iste še vnaprej priporočamo!

Vsa nakazila, prosimo, na naslov superiorja Baragovega misijonišča: Ladislav Lenček CM, Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina.

AD GENTES

MISIJONSKA DEJAVNOST CERKVE

PAVEL ŠKOF
služabnik božjih služabnikov
z očetmi svetega cerkvenega zbora
v večem spomin

ODLOK

MISIJONSKI DEJAVNOSTI CERKVE

(Nadaljevanje)

6. poglavje

O sodelovanju

35. Ker je vsa Cerkev misijonska in je širjenje evangelija temeljna dolžnost božjega ljudstva, poziva cerkveni zbor vse h globoki notranji prenovitvi. Tako bo vsakdo dobil živo zavest o svoji odgovornosti za širjenje evangelija prevzel svojo nalogo v misijonskem delu med narodi.

36. Kot udje živega Kristusa, vanj včlenjeni in njemu prilični po krstu, birmi in evharistiji, so vsi verniki dolžni, da sodelujejo pri razširjanju in napredovanju njegovega Telesa, da ga čim prej privedejo do polnosti (Ef. 4, 13).

Zaradi tega naj vsi sinovi Cerkve vzdržujejo živo zavest svoje odgovornosti do sveta, naj v sebi razvijajo resnično katoliškega duha in naj svoje sile posvečajo delu za evangeliziranje. Vsi pa naj vedo, da je njihova prva in osnovna dolžnost pri širjenju vere globoko krščansko življenje. Njihova vnema v službi Bogu in njihova ljubezen do drugih bo vsej Cerkvi dala nov duhovni polet, ki se bo pred narodi pokazal kot privzdignjeno znamenje (pr. Iz. 11, 12), „luč sveta“ (Mat. 5, 14) in „sol zemlje“ (Mat. 5, 13). To pričevanje življenja bo laže doseglo učinek, če se v skladu z navodili odloka o ekumenizmu¹ nudi skupaj z ostalimi skupinami kristijanov.

Iz tega prenovljenega duha se bodo same po sebi vzpele k Bogu molitve in spokorna dela, ki naj Ga nagnejo, da s svojo milostjo oplodi mi-

sijonsko delovanje, dá vzkaliti misijonskim poklicem in pomnoži misijonom potrebna sredstva.

Da bi vsi verniki in vsak izmed njih jasno spoznali sedanji položaj Cerkve v svetu in zaslišali glas množic, ki kličejo: „Pomagajte nam!“ (pr. Ap. d. 16, 9), naj se s pomočjo modernih sredstev obveščanja sporočajo misijonske novice; tako bodo verniki čutili misijonsko dejavnost kot svojo, odprli srca tem velikanskim in globokim potrebam ljudi in jim na nek način pomagali.

Razen tega je potrebna koordinacija novic in sodelovanje z državnimi in mednarodnimi glasili.

37. Božje ljudstvo živi v občestvih, predvsem v škofijskih in župnijskih in se v njih nekako vidno predstavlja; zato morajo tudi ta pred narodi pričevati o Kristusu.

V občestvih ne more milost prenovitve rasti, če ne raztegnejo področji svoje dejavne ljubezni do kraja zemlje in ne skrbe enako za tiste, ki so daleč, kot za tiste, ki so njihovi lastni udje.

Vsako občestvo tako moli, sodeluje in izvršuje med narodi svoje naloge po delovanju svojih sinov, ki jih je Bog izbral za to nad vse važno službo.

Zelo koristno je — ne da bi se zato ohladilo zanimanje za celotno misijonsko dejavnost —, vzdrževati zvezo z misijonarji, rojenimi v istem občestvu, ali s kakšno župnijo ali škofijo v misijonih; na ta način postane skupnost med občestvi vidna in spodbudna.

38. Vsi škofje so kot udje škofovskega zbora, ki je naslednik apostolskega zbora, posvečeni ne samo v dobro ene škofije, marveč zaradi zveličanja celega sveta. Kristusova zapoved oznanjevanja evangelija vsakemu človeku (Mk. 16, 15) velja najprej in neposredno njim s Petrom in pod Petrom. Odtod izvira tista povezava in sodelovanje cerkva, ki je danes tako potrebna, da se nadaljuje širjenje evangelija. Zaradi te povezave sprejemajo posamezne cerkve težnje vseh ostalih, si razodevajo lastne potrebe, izmenjujejo svoje premoženje — saj je širjenje Kristusovega Telesa dolžnost vsega škofovskega zbora.² Škof vzbuja, pospešuje in vodi v svoji škofiji, s katero tvori enoto, misijonsko dejavnost, s čimer se pojavi in postane nekako viden misijonski duh in gorečnost božjega ljudstva; vsa škofija postane na ta način misijonska.

Škofu pritiče dvigati v svojem ljudstvu, predvsem med bolniki in tistimi, ki jih stiskaja nesreče, duše, katere bodo odprtega srca Bogu darovale svoje molitve in spokorna dela za pokristjanjenje sveta; z veseljem podpirati poklice mladeničev in duhovnikov za misijonske družbe, zahvaljujoč se Bogu, da je izbral nekatere, ki naj se vključijo v misijonsko dejavnost Cerkve; spodbujati škofijske kongregacije in jim pomagati, da prevzamejo svoj del v misijonih; pospeševati misijonske organizacije. Tem je treba dati prvo mesto, zato ker so sredstva, po katerih se katoličani od mladega prepoje z resnično

veseljstvenim in misijonskim čutom, in po katerih se organizira učinkovita nabirka podpor za vse misijone — v sorazmerju z njihovimi potrebami.³

Ker dan za dnem narašča potreba po delavcih v Gospodovem vinogradu in ker žele svetni duhovniki vedno bolj sodelovati pri evangelizaciji sveta, želi sveti zbor, da pošljejo škofje — glede na izredno hudo pomanjkanje duhovnikov, ki onemogoča evangelizacijo mnogih pokrajin — nekaj svojih najboljših duhovnikov, ki bi se ponudili za misijonsko delo, ustrezno pripravljene v škofije, kjer manjka duhovščine. Tam naj bi vsaj začasno v duhu službe izvrševali svoje misijonsko poslanstvo.⁴

Škofje naj na svojih konferencah obravnavajo: pošiljanje svetnih duhovnikov za pokristjanjevanje ljudstev; znesek, ki ga je vsaka škofija dolžna

prispevati vsako leto v sorazmerju s svojimi dohodki za misijonske naloge⁵; upravljanje in urejanje načinov in sredstev, ki naj neposredno pomagajo misijonom; misijonske redove in pomoč semeniščem svetne duhovščine za misijone, in če je potrebno, ustanovitev teh ustanov; pospeševanje bolj tesnih vezi med temi redovi in škofijami.

Razen tega spada v pristojnost škofijskih konferenc, da ustanavljajo in spopolnjujejo ustanove, ki naj bratsko sprejemajo tiste, ki se vselijo zaradi dela ali študija iz misijonskih dežel, in jim pomagajo s primerno dušnopastirsko službo. Po njih se na nek način daljna ljudstva spremene v sosednja in krščanskim občestvom se od nekdanji nudi najboljša priložnost, da stopijo v stik z narodi, ki še niso čuli evangelija, in da jim iz resnične dolžnosti ljubezni in pomoči predstavijo pravo Kristusovo obličje.⁶

39. Svečeniki posebej Kristusa in so sodelavci škofovskega posvečenja v trojni sveti službi, ki po svoji naravi pripada poslanstvu Cerkve.⁷ Dobro morajo razumeti, da je njihovo življenje posvečeno tudi misijonski službi. S svojo Glavo Kristusom so povezani z lastnim poklicem — katerega služba obstaja pred vsem v Evharišiji, ki spopolnjuje Cerkev — in drugim to povezanost posredujejo; ni mogoče tedaj, da ne bi čutili, koliko še manjka do polnosti Kristusa in koliko je zategadelj še treba delati, da z vsakim dnem bolj zraste. Zato boda dušno pastirstvo tako uredili, da bo koristno za razširjanje evangelija med nekristjani.

Duhovniki morajo v dušnem pastirstvu vzbujati in ohranjati med verniki vnemo za pokristjanjenje sveta. To bodo dosegli, če jih v katehezi in v pridigovanju poučijo o dolžnosti Cerkve, da narodom oznanja Kristusa; če krščanskim družinam prikazujejo potrebnost in čast, da med svojimi sinovi in hčerami goje misijonske poklice; če v mladini krepe misijonsko gorečnost po šolah in v katoliških društvih, da bodo tako iz nje izšli bodoči glasniki evangelija. Vernike naj uče moliti za misijone in naj se ne sramujejo prositi od njih miloščino — kot spremenjeni v berače za Kristusa in za zveličanje duš.⁸

Profesorji na univerzah in v semeniščih naj mladeničem prikazujejo pravi položaj sveta in Cerkve, da se bo pred njihovimi očmi zasvetila najnujnejša potreba evangelizacije nekristjanov in da hranijo njihovo vnemo. V razlaganju dogmatike, bibličnih ved, moralke in zgodovine naj jasno pokažejo misijonske razloge, ki jih vsebujejo, da se na ta način v bodočih svečeniških oblikuje misijonska zavest.

40. Največji del pokristjanjevanja sveta so opravili in opravljajo do danes verski redovi kontemplativnega in aktivnega življenja. Sveti zbor z verseljem priznava njihove zasluge in se Bogu zahvaljuje za toliko pobud, izvedenih v božjo slavo in službo dušam. Poziva jih, naj neutrudno nadaljujejo začeto delo, zavedajoč se, da jih krepost ljubezni, ki jo po poklicu morajo gojiti z večjo popolnostjo, nagiblje in obvezuje k resnično katoliškemu duhu in delovanju.⁹

Redovi kontemplativnega življenja imajo s svojimi molitvami, spokornimi deli in preskušnjami največjo važnost za spreobrnitev duš, zakaj Bog je

tisti, ki po molitvah pošilja delavce na svojo žetev (pr. Mt. 9, 38), odpira srca nekristjanov, da poslušajo evangelij (pr. Ap. 16, 14), in oplaja besedo odrešenja v dušah (pr. I Kor. 3, 7). Še več, prosimo te redove, naj v misijonskih krajih ustanovljajo svoje hiše, kakor jih je nemalo že storilo, da tam žive svoje življenje, prilagajoč se pristno verskim izročilom ljudstva, in tako na odličan način izpričujejo med nekristjani božje veličastvo in ljubezen in edinost v Kristusu.

Redovi aktivnega življenja — pa bodisi da imajo izrecno misijonski cilj ali ne — naj se iskreno vprašajo pred Bogom, če morejo razširiti svojo dejavnost za rast božjega kraljestva med narodi; če lahko prepuste katera opravila drugim, tako da sami vporabljajo svoje sile v prid misijonom; če morejo začeti z delovanjem v misijonih, prilagodivši, ako je potrebno, svoja pravila v duhu ustanovitelja; če se njihovi udje udeležujejo po svojih močeh misijonskega delovanja; če je njihov način življenja pričevanje evangelija, priljučeno naravi in razmeram ljudstva.

Ako bodo v Cerkvi svetni redovi dan za dnem pod navdihom Svetega Duha in škofovo oblastjo krepili svojo dejavnost, je ta lahko v misijonih kot znamenje popolne posvetitve evangelizaciji sveta v mnogih pogledih plodovita.

41. Laiki sodelujejo v pokristjanjevalnem delu Cerkve in se kot pričevalci in obenem živa orodja udeležujejo njenega zveličavnega poslanstva¹⁰, zlasti če jih pokliče Bog in jih škofje pritegnejo k temu delu.

V že krščanskih deželah sodelujejo laiki pri evangelizaciji tako, da v sebi in drugih množe vednost in ljubezen do misijonov; da v lastni družini, v katoliških društvih in v šolah vzbujaajo poklice; da nudijo podporo katere koli vrste, da se dar vere, ki so ga po milosti prejeli, lahko poda drugim.

V misijonskih zemljah pa naj domači in tuji laiki poučujejo po šolah, upravljajo svetne zadeve, sodelujejo v farnih in škofijskih stvareh, uvajajo in pospešujejo razne oblike laičnega apostolata, da se bodo verniki novih Cerkva mogli čim prej udeleževati cerkvenega življenja.¹¹

Končno naj laiki z veseljem nudijo gospodarsko-družbeno pomoč razvijajočim se ljudstvom. To sodelovanje je toliko bolj hvalevredno, kolikor bolj se trudijo za uvajanje takih ustanov, ki sežejo prav do temeljnih struktur družbenega življenja, ali pa so usmerjene k vzgoji tistih, ki so odgovorni za javne zadeve.

Posebno pohvalo zaslužijo tisti laiki, ki na univerzah ali znanstvenih ustanovah pospešujejo s svojimi zgodovinskimi raziskavami ali znanstvenim pričevanjem verstev, poznavanje narodov in religij; s tem pomagajo glasnikom evangelija in pripravljajo dialog z nekristjani.

V bratskem duhu naj sodelujejo z drugimi kristjani, z nekristjani, zlasti z mednarodnimi družbami, in naj se stalno zavedajo, da „temelji gradnja zemske države na Gospodu in da se usmerja k njemu.“¹²

Za opravljanje vseh teh dolžnosti potrebujejo laiki zadostne tehnične in duhovne priprave, ki naj jo prejmejo v temu namenu določenih ustanovah,

da bo njihovo življenje pričevanje za Kristusa med nekrstjani — po apostolovih besedah: „Brez spotike bodite Judom in Grkom in cerkvi božji, kakor skušam tudi jaz v vseh rečeh ugoditi vsem, in pri tem ne iščem tega, kar meni koristi, ampak to, kar množici, da bi se zveličala.“ (I Kor. 10, 32-33)

Zaključek

42. Koncilski očetje, združeni z rimskim papežem, čutijo veliko dolžnost, da vsepovsod širijo božje kraljestvo; zato najprisrčneje pozdravljajo vse glasnike evangelija, zlasti tiste, ki so prestali preganjanje zaradi Kristusovega imena, pridruženi njegovemu trpljenju.¹³

Naj se vnamejo v isti gorečnosti, s katero je gorel Kristus. V zavesti, da je Bog tisti, ki stori, da prihaja njegovo kraljestvo na zemljo, pa naj združeni z vsemi krščanskimi verniki molijo, da bi po posredovanju Device Marije, kraljice apostolov, narodi čim prej prišli do spoznanja resnice (I Tim. 2, 4) in da bi božja svetloba, ki blešči v Jezusovem obličju, sijala po moči Svetega Duha v vseh (II. Kor. 4, 5).

KONEC

Prevedel prof. Alojzij Geržinič

¹ Prim. dekret *De ecumenismo*, 12.

² Prim. dogm. konst. *Lumen gentium*, 23 - 24.

³ Pr. Benedikt XV., *Maximum illud* (AAS 1919, 453 - 454; Pij XI., *Rerum Ecclesiae* (ASS 1926, 71 - 73); Pij XII., *Evangelii praecones* (ASS 1951, 525 - 526); isti *Fidei donum* AAS 1957, 241).

⁴ Prim. Pij XII., *Fidei donum* (AAS 1957, 245 - 246).

⁵ Odlok *De pastoralis episcoporum munere*, 6.

⁶ Prim. Pij XII., *Fidei donum* (AAS 1957, 245).

⁷ Prim. dogm. konst. *Lumen gentium*, 28.

⁸ Prim. Pij XI., *Rerum Ecclesiae* (AAS 1926, 72).

⁹ Prim. dogm. konst. *Lumen gentium*, 44.

¹⁰ Prim. ravno tam, 33, 35.

¹¹ Prim. Pij XII., *Evangelii praecones* (AAS 1951, 510 - 514); Janez XXIII., *Princeps pastorum* (AAS 1959, 851 - 852).

¹² Prim. dogm. konst. *Lumen gentium*, 46.

¹³ Prim. Pij XII., *Evangelii praecones* (AAS 1951, 725); Janez XXIII., *Princeps pastorum* (AAS 1959, 864).

Zaradi misijonske nedelje je ta številka Katoliških misijonov dvojna. V novembru list ne bo izšel, pač pa v decembru.

EN DAN MISIJONAR

JOŽE KOKALJ DJ IZ »KRALJICA DVEH SVETOV«

Zanimanje vernikov za vprašanje o vesoljni Cerkvi se je zadnja leta močno poživilo in poglobilo. Pred nekaj desetletji smo se ob govoru o misijonih spomnili na staniol in znamke, ki smo jih zbirali kot pomoč misijonarjem.

Danes lahko gledamo na televizijskih zaslonih voditelje črne Afrike, zanimamo se za dogodke v azijskih državah, vznemirja nas glad in revščina tolikih milijonov ljudi, beremo poročila o mednarodnih organizacijah, skratka: svet je postal manjši in ljudje se med seboj vsak dan bolj spoznavamo.

Poročila o misijonskih poljanah nam govore, da se spolnjuje Gospodova beseda: „Žetev je velika, delavcev pa malo.“ Vsako leto bi morali na črnem kontinentu, v Afriki, zgraditi 500 novih cerkva, da bi sprejele tiste, ki so v letu dni postali katoličani. Misijonarji morajo velikokrat slišati boleče vprašanje: „Kdaj nam boste poslali duhovnika, ki bo lahko stalno z nami?“

Kdaj?

Prosite Gospoda žetve, naj pošlje novih delavcev v svojo žetev!

Vsak vernik mora sodelovati pri širjenju sv. Cerkve. Sveti oče Janez XXIII. je to naglasil v okrožnici „Knez pastirjev“ z besedami: „Krščanski

*Misijonsko zborovanje ob priliki Slovenskega katoliškega shoda v Argentini.
Predava prof. Alojzij Geržinič*

verniki, udje živega organizma (Cerkve) se ne morejo zapreti sami vase in meniti, da je ... dovolj, če mislijo na zadovoljitev lastnih duhovnih potreb. Nasprotno: vsak mora sodelovati pri rasti in širjenju božjega kraljestva na zemlji.“

Isto misel je naglasil sveti oče Pij XII., ko je izjavil: „Noben kristjan ne ljubi Cerkve in ji ni vdan, če ne čuti dolžnosti, da misli na njeno veseljnost in ne želi, da bi se razrasla in zacvetela po vseh delih sveta.“

Kaj naj torej storim?

Postani apostol molitve!

Jezus je mnogokrat govoril o molitvi. Dal je tudi zgled največjega molivca. Molil je v puščavi, na gori, v vrtu, med počitkom, ponoči, v templju, pred grobom, sredi ljudi in sredi žitnih polj. Molil je za učence, za množico, za preganjavce, za bodoče rodove, za bolnike, za pogane, za svoj narod, za vesoljno Cerkev in njen temelj — sv. Petra.

Nam pa je rekel: „Resnično, povem vem, karkoli boste prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal.“

Zapovedal nam je, naj prosimo: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo“ in naj od Gospoda žetve izprosimo novih delavcev, apostolov.

Vsak cerkveni dokument, ki zahteva sodelovanje vernikov pri misijon-skem delu, omenja predvsem potrebo, da molimo v te namene.

Ni nobenega pravega apostola, ki ne bi predvsem zaupal v moč molitve. Sv. Frančišek je iz Indije in Japonske pisal v Evropo, naj mnogo molijo zanj in za uspeh njegovega dela. Sam je vsak dan posvetil molitvi 5 do 6 ur.

Ko je kardinal Lavigérie spodbujal evropske narode, naj ne pozabijo na vero v severni Afriki, je v svoji afriški škofiji najprej ustanovil samostan karmeličank. Njegova naloga je bila neprestana molitev za uspešno delovanje misijonarjev.

Nekega znanega misijonarja so vprašali, s kakšno začarano mrežo lovi, da ima v apostolstvu takšne uspehe. Skrivnostno se je nasmehnil in pokazal na oguljene jagode svojega rožnega venca: „Glejte, to je moja mreža!“

Misijonski papež Pij XI. je izjavil, da se pri oltarju v svoji kapeli nikoli ne počuti osamljen, ker v duhu gleda okrog oltarja ves svet.

Narodni voditelj — spreobrnjenec — Donoso Cortés je dejal: „Svetu več koristijo tisti, ki molijo, ko tisti, ki se bojujejo. Na svetu je hudo zato, ker je več bojevanja kot molitve.“

Kako pa naj postanem apostol molitve?

Daruj en dan v tednu za katoliške misijone. Ta dan daruj Bogu v apostolske namene vse svoje delo, molitev, trpljenje, prizadevanja. Stori to, kar je delala vsak dan sv. Mala Terezija, ki je — le 24 let stara — zaslužila časten naslov zavetnice katoliških misijonov.

Nekega dne je opazovala, kako je zakristanka njihovega samostana prižgala svečo ob majhnem, komaj še živečem plamenčku. Ta ogenj je posredovala drugim sestram, ki so s svojimi svečami sestavile celo procesijo. Z majhnim plamenčkom, je premišljevala Terezija, je mogoče zažgati ves svet.

Vse to je lepa slika dogajanja v nadnaravnem svetu. Jaz sem majhen plamenček, si je rekla Terezija. Z ljubeznijo svojega majhnega srca lahko prižgem luč vere po vsem svetu.

To je bilo veliko odkritje za apostolsko dušo Male Terezije. Njene molitve in žrtve lahko dosežejo vsakega človeka. Pri Bogu ni oddaljenosti v

prostoru in času, delovanje milosti ne pozna mej in se ne ozira na daljave. Kristus je trta, mi pa mladike. S tem je dovolj jasno povedano, kako tesno smo združeni z Odrešenikom sveta in med seboj.

Si boš izbral svoj dan v tednu, ko boš res misijonar?

Ta dan bo podoben drugim dnevom. Toda zjutraj ga boš posvetil Srcu Odrešenika sveta po rokah Nje, ki je Kraljica sveta. Rekel boš približno takole:

Presveto Srce Jezusovo, po rokah Device Marije, Kraljice sveta, Ti darujem molitve, dela in trpljenje tega dne v velike namene sv. Cerkve, za širjenje božjega kraljestva med pogani. Sprejmi me kot misijonarja molitve, ki Te prosi: pošlji delavcev v svojo žetev.

Ta dan boš pred Bogom in v Bogu blizu Indijcem in Japoncem, prebivavcem otokov in črnega kontinenta... S svojo gorečnostjo jim boš lajšal težave in pripravljaj njihova srca za sprejem razodete resnice.

Ko boš tako delal teden za tednom, boš vedno bolj spoznaval, da je spreobrnjenje sveta tesno povezano tudi s tvojim življenjem. To je tvoja osebna zadeva.

V božjem kraljestvu imaš svojo apostolsko nalogo.

Svoj misijonski dan boš posvetil, če je mogoče, s sv. mašo in obhajilom. Mašne molitve so najlepše apostolske molitve. Pri darovanju mislimo na vse ljudi in duhovnik dviga kelih z besedami:

„Darujemo Ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo Tvoje usmiljenje, naj se s prijetnim vonjem dvigne pred Tvoje božje veličastvo — v naše in vsega sveta zveličanje.“

Verniki pa prosijo Boga, naj sprejme sveto daritev:

„v hvalo in čast svojemu imenu,
v blagor tudi nam in vsej svoji sveti Cerkvi.“

Kateri dan pa naj si izberem za svoj misijonski dan?

Predlagam ti — soboto, Marijin dan. Marija je namreč najboljši vzor vseh misijonarjev - molivcev. Postala je soodrešenica človeškega rodu s svojim vsakdanjim, preprostim in skritim življenjem, ki ga je združila z življenjem Odrešenika sveta.

Mi pa svoje molitve in žrtve pridružimo njenim. Recimo ji preprosto takole:

Marija, ker si Mati božja, ti ni vseeno, ko toliki ljudje ne poznajo Tvojega Sina, ne častijo njegovega imena in ne spolnjujejo njegove volje. Pokliči delavcev v Gospodov vinograd, vodi njihove korake, tolaži jih v težavah, pomagaj jim in dajaj jim poguma v apostolskih prizadevanjih! Pripravljaj v dušah poganov in ločenih kristjanov zmagoslavje Jezusa Kristusa. Potem bo res ena čreda in en pastir. Vsi bomo velika družina božjih otrok, sveto božje ljudstvo. Takrat te bodo slavili vsi rodovi, kot si napovedala.

Iz prenovljenega krščanskega duha se bodo same po sebi vzpele k Bogu molitve in spokorna dela, ki naj ga nagnejo, da s svojo milostjo oplodi misijonsko delovanje, dá vzkliti misijonskim poklicem in pomnoži misijonom potrebna sredstva. (Misijonski odlok)

NA MISIJONSKO NEDELJO

Franc Sodja CM

Ko smo v „starih, dobrih časih“ praznovali misijonsko nedeljo, je bil to res dan v misijonsko delo osredotočenih misli, dan denarnih nabirk, molitve in poravnave naročnine za misijonske časopise. Potem pa je večina za vseh ostalih 364 dni prepustila misijonsko misel „kročkom“, v katerih so se zbirali gorečniki, da so za svoj „hoby“ na ta ali oni način sodelovali z organiziranim misijonskim zaledjem. Le tu in tam se je kdo ob branju poročil spomnil občudovanja vrednih misijonarjev, ki so v imenu naroda vlekli „misijonski voz“. In bili smo potolaženi ob misli, da nismo samo Marijin narod, ampak tudi misijonski narod.

Danes bi tako pojmovana misijonska nedelja bila pravo pohujšanje. Kakor je pohujšanje cerkvena zapoved, da moramo k svetemu obhajilu vsaj enkrat na leto in se mnogi tega dobesedno drže in še takrat gredo bolj zaradi zapovedi kakor zavoljo lakote po božjem kruhu, tako bi bilo pohujšanje, če bi misijonska nedelja ostala edini dan v letu, ki bi vzvalovil našo katoliško zavest.

Koncil nas je presenetil

Resnično nas je Cerkev pritisnila „ob zid“. Pred nami je vprašanje: ali — ali. Ne gre za dodatno gorečnost, ne za pobožni šport, ampak za pristno katoliško dolžnost. Med mnogimi novimi pogledi in smermi, ki jih je z jasnostjo pokazal cerkveni zbor, je tudi misijonsko delo. Očividno rojaki v domovini kljub težjemu položaju z vsemi možnimi sredstvi skušajo slediti korak Cerkve. Škoda bi bilo, če bi emigracija zašla v slepo ulico zagrenjenosti prav v tem času, ko ji Cerkev sama odpira svetovne poglede. Borba za življenje in ohranitev podedovanih duhovnih dobrin bi mogla otopeti posluš za glasove, ki prihajajo iz koncila in pokoncilskega vrenja. In eden teh glasov, in to močan in neizprosni, je misijonska misel. Če je treba ob tem prenavljanju v samem sebi kaj žrtvovati, se moramo zavedati, da smo tudi mi tisto božje ljudstvo, ki mora v današnjem — ne včerašnjem — svetu biti pričujočnost božja. Tudi prvi kristjani so veliko žrtvovali. Prvi koncil je žrtvoval judovske tradicije, da se je Cerkev odprla poganom. In med apostoli je gotovo sv. Pavel najbolj razumel misijonsko poslanstvo in je bil celo pripravljen samemu sv. Petru s krepko besedo dopovedati, da je čas zavreči tradicije, ki oklepajo krščanstvo in mu ne dovoljujejo svetovnega razmaha. In če danes skuša nas vse ista Cerkev iz „zgodovinskih zakoreninjenosti“ rešiti v prenovljeno cerkveno življenje, da bomo evangelij oznanjali v obliki in besedi, ki ju svet razume, bi si naložili zgodovinsko krivdo, če bi se krčevito oklepali nebistvenih tradicij

ali celo trmasto zagovarjati „svoj prav“, namesto da bi se iz nekakega „klerikalnega krščanstva“ sprostili v evangeljsko krščanstvo, ki je v svojem bistvu misijonsko. Prav velike koncilske ideje nam morejo pomagati, da se dan na dan iz drobnih navskrižij in nasprotij in iz včasih že kar boleznega iskanja nebitvenih razlik dvigamo v gradnjo katolištva in narodnosti. Saj smo tudi mi poklicani, da se večna Beseda čim popolneje utelesi v naših narodnih prvinah.

Jasna obzorja

Kar neverjetno je, kako je v zadnjih stoletjih zatemnela nekdanja tako jasna misijonska misel. Ostala je gorečnost, ki je vodila prav do junaškega mučeništva. A pojem misijonstva ni bil jasen. Saj smo mogli še prav do nedavna brati o misijonu v Parizu, o tem, da je misijonska zemlja New York ali Buenos Aires. Stoletni boj za ohranitev nauka in starih pozicij je še vedno bolj ožil krog, kot bi se umikali v nepremagljivo trdnjavo. Svet pa je šel svojo pot.

In kar je šlo misijonarjev v svet, so odhajali spreobračat stare pogane, kot so „misijonarji“ v Evropi spreobračali nove pogane. Kaj pa je tipično misijonsko, ni nihče povedal.

Gre pa za to, da Cerkev živi v vseh narodih. Od prve svetovne vojne sem se je čistila ta misel; ker je Cerkev katoliška, mora biti zakoreninjena v vseh narodih. In misijoni imajo to nalogo, da jo presade tja, kjer je še ni. Sprva je ta pojem bil morda bolj pravnega značaja. Kot da gre v glavnem za vidno organizacijo Cerkve, ki naj od škofov in duhovnikov do redovnikov in laičnih ustanov zadobi kulturno pobarvanost naroda, v katerega je presajena. Na podlagi misijonskih okrožnic od Benedikta do Pavla je lahko koncil osnovno misel poglobil. Tako danes ne govorimo več o presajanju — transplantaciji, ampak o utelešenju — inkarnaciji. Nekdanja priljubljena beseda o akomodaciji — prilagoditvi v koncilskih dokumentih sploh ni omenjena, pač pa z večjo poglobljenostjo o njej govore v vseh odenkih vsi stavki, ki se nanašajo na problem misijonstva Cerkve. Če se učlovečenje nadaljuje, in to je v bistvu življenje Cerkve, potem se mora dogajati v vseh narodih in v vseh časih tisto, kar se je zgodilo na dan angelovega oznanjenja: Beseda je meso postala tako, da si je druga božja Oseba „privzela človeško naravo“. Tako naj si danes v Cerkvi živeči Kristus privzema „naravo“, celotno omiko posameznih narodov. Torej namesto akomodacije—prilagojevanja — *assumptio*—privzetje in priličenje vsega človeškega in s tem tudi odrešenje vsega človeškega in povečanje vsega človeškega v svobodo božjih otrok, božjega ljudstva.

Zato je Cerkev vedno mlada, ker mora to nalogo učlovečenja uresničevati v vsakem času in vsaki omiki. Ker smo nagnjeni k prehitri ostvaritvi v vezane oblike krščanskega življenja, ki za evangelij niso bistvene in se časovno spreminjajo, je v tem prehodu iz okorelega polemiziranja in monologa v evangeljski dialog veliko trenja in napetosti. To občutijo na svoj način

misijonarji sami. To občutimo mi, ko komaj moremo dodobra razumevati, kaj šele slediti koncilsko misel.

Dokler tega ne bomo dojeli vsi v celoti, bodo misijonarji v misijonskih krajih le več ali manj „koristni gostje“ in Cerkev tuje telo. Kako tako stališče občutijo „misijonski“ narodi, da slutiti krepka beseda zamorskega izobraženca na kongresu umetnikov in pisateljev v Parizu: „Svet je bil razdeljen v dva tabora: tabor zvočnikov in tabor zaprtih ust. Stoletja dolgo je evropski solo s svojimi ukazi polnil svet“. In ker je misijonska dejavnost bila v spreobračanju poganov, je bila v evropsko omiko nerazdružno povezana Cerkev. In namesto učlovečenja zakramentalnega Kristusa v teh narodih, je dejansko vse delo vodilo v trganje posameznikov (ker je bilo treba pridobiti njihove duše!) iz naravnega okolja, da s prevzemom nekake zmaličene evropske kulture morejo postati kristjani. Tako smo v teh krajih po tolikih žrtvah na začetku.

Ker smo probleme misijonskih narodov v tej goreči naivnosti reševali brez njih ali celo proti njim, smo danes pred dejstvom, da nismo prodrli niti v eno teh omik in ne dali skrivnostnemu Kristusu možnost, da se „učloveči“ v njih. Vse, kar je v misijonih zgrajenega, ima v glavnem zapadnjaški obraz: zapadnjaška filozofija, zapadnjaška teologija, taka molitev, vse bogoslužje latinsko zapadnjaško, zapadnjaško vzgojeni škofje in duhovniki in ka-

toliški laiki. In vendar bi morala tudi tam učlovečena Beseda prevzeti njihovo omiko in jo posvetiti.

Kako je koncil dokončno razčistil obzorja! Ne pravi samo, da izhaja misijonska dejavnost „iz najglobljega bistva Cerkve“, ampak tudi to, da z misijonskim delom „privzema v katoliško polnost“ ljudstva in narode, ne le posameznikov, ter „ustanavlja Cerkev v tistih ljudstvih, kjer se še ni zakoreninila“, zato se misijonska dejavnost „loči od dušnopastirske dejavnosti med verniki“ in je prvobitna naloga Cerkve, da „se povečuje skrivnostno Telo da mere polnosti starosti Kristusove“.

Zato moremo znova upravičeno trditi: prihaja nova in do zdaj gotovo največja misijonska doba.

Na naših ramenih

V ta misijonski metež smo po koncilu vrženi vsi. Osebnost prizadet ni le papež in škofje, prizadeti smo prav tako mi vsi, do zadnjega vernika.

Tudi na vrhu so velikanske spremembe. Ko je koncil ob papeža postavil zbor škofov, ki so prav tako nosilci cerkvene oblasti, je tudi misijonska skrb padla na vse škofove in bo vsak škof istočasno odgovoren ne le za svojo škofijo, ampak tudi za misijonsko delo. Škofje morajo biti misijonarji, ker so škofje.

Kakor ima odslej papež ob sebi sinodo škofov, v katero pošiljajo svoje zastopnike vsi škofje sveta, tako ima Kongregacija za širjenje vere odslej ob sebi cel misijonski zbor. Ko je na koncilu prisostvovalo 300 afriških škofov in so pod vodstvom črnega kardinala Rugambwa imeli svoje zborovanje in krepko spregovorili koncilskim očetom, so škofje iz zapada ostrmeli. Zdaj ne bo monolog, zdaj bo svetovni dialog. In lahko so kot velik očitek sprejeli ugotovitev nadškofa Evgena D'Sousa, da je komaj pet procentov vse cerkvene dejavnosti tipično misijonske.

Tako misijonsko zaledje ne bo več samo na ramenih redovnikov, ki so se dali v prostovoljno težaško službo. Vsak duhovnik bo moral čutiti to nalogo na svojih ramah in skupna misijonska akcija bo vse te več ali manj priwatne dejavnosti strnila v en sam silen nastop.

Noben vernik se ne bo mogel trkati na prsa, da je katoličan, pa naj je zaradi svoje vere še toliko prestal, če ne bo dodal svojega osebnega dela k reševanju tega vprašanja.

Vse to izhaja iz pojma Cerkve. Torej nam ni potrebno, da bi netili misijonsko vnemo s strahovi, da nas bodo prehiteli komunisti ali muslimani. Prišel je morda čas, ko bomo spoznali, da je iskanje komunističnih izstrelkov v narodnem telesu le videz ali vsaj le delček resnične borbe za božje kraljestvo, da je veliko bolj uspešno pozitivno sodelovanje s Cerkvijo; predvsem (in prav zato) bolj uspešno, ker je evangeljsko. Namesto da se lovimo za razbitimi

kosi potopljene ladje, moremo pod vodstvom tako prenovljene Cerkve prav v tej pokoncilski dobi posebno mi emigranti zadihati novo življenje. Nostanja bolečina in zagrenjenost zaradi uničenih sanj in načrtov bo izginjala ob vselem spoznanju, da moremo kot narod in v imenu naroda dodati svoj bogat delež idealni stvari, ki je iznad vseh osebnih, strankarskih in celo narodnostnih ožin. In če vesoljne, plemenite ideje človeka morejo prenoviti in napraviti velikega, potem smo na pravi poti, če sledimo koncilsko misel.

Tako letošnja misijonska nedelja ne bo le en dan v letu, ampak dan glabljega razmišljanja, ki naj nas požene prav z misijonsko miselnostjo v novo katoliško dobo, ki bo tudi narodu kot takemu v blagoslov. Ne gre za to, kaj in koliko bomo ta dan zbrali za misijone, kolikim misijonarjem bomo priskočili na pomoč, koliko zdravamarij bomo zmolili. Gre za to, če bomo res razumeli znamenje časa in do prizadetosti spoznali, kako gre za nič manj kot to, da se po našem delu Beseda v vseh misijonskih narodih učloveči.

R A D O S T

RABINDRANATH TAGORE

Radost je preletela ves svet,
da ustvari mojo podobo.

Luči nebes so jo poljubljale in poljubljale,
dokler se ni prebudila.

Rože bežečih poletij so stokale v njenem dihu
in glasovi vetrov in voda so peli v njenih kretnjah.

Slast za morje barv v oblakih in lesih
je lila v njeno življenje

in godba vseh stvari je izbožala njene ude v obliko.

Ona je moja nevesta —

ona je prižgala svojo luč v mojem domu.

SENCA KITAJSKJE NAD AFRIKO

Ruda Jurčec

Kitajska spada med najstarejše države na svetu in njena civilizacija sega daleč pred našo dobo. Cela njena preteklost je še vedno zavita v skrivnosti in ostali svet se je pred njo umikal, kakor da bi slutil, da mora biti za njimi nekaj usodnega in nevarnega. Danes je Kitajska država z nad 750 milijoni prebivavcev; mnogi znanstveniki jo označujejo kot kontinent zase. Ves način kitajske miselnosti in tudi življenja pa je tak, da samo še potrjuje, kako velik je prepad med Azijcem, ki se imenuje Kitajec, in med ostalimi narodi sveta; pri tem ne gre samo za razlike med Kitajci in Evropejci ali Amerikanci, ampak gre celo za nasprotja, ki Kitajsko dele od ostalih držav in narodov v Aziji. Kdor bi mislil, da se sedaj kitajska uganka odkriva v celoti, se zelo moti. Sredi prejšnjega stoletja je vstopila v svet svetovnih civiliziranih držav Japonska. Po tolikih stoletjih zaostalosti je Japonska v nekaj desetletjih bila prišteta med najbolj civilizirane države na svetu in si je v letu 1941 drznila stopiti v vojni spopad z najmodernejšo državo na svetu — z Združenimi državami; Japonsko je potem zmogla poraziti samo koalicija vsega sveta — do tedaj svetovna zgodovina še ni videla tolikega razmaha oboroženih sil; Japonska se je mogla pomeriti z vsem svetom. Sicer je bila potem res v letu 1945 poražena, toda danes je že spet v prvdnji vrsti tistih držav, ki so tehnično na višku. Japonsko loči od Kitajske sicer široko morje, vendar se pa pogloblja vprašanje, zakaj danes Kitajska vstaja pred svetom takšna, kakor je.

PRED NOVO SFINGO

Svet je pred novo Kitaisko res kot pred novo sfingo. Modernizacija Kitajske se je začela s Sunjatsenom, ki je odpravil vladno dinastijo, oklical moderno republiko in stremel za tem, da bi Kitajsko vključil v zdravo, no demokraciji hrepenečo ureditev sveta. Dočim se je Japonska nainrej odločila za tehnični napredek, je Kitajsko kmalu zajela notranja revolucija, ko so se maršali in generali borili za okrepitev svojih režimov v posameznih delih države, za pravi gospodarski in kulturni razvoj pa ni ostajalo časa in tudi ni bilo na razpolago sredstev. Ena izmed značilnosti Azijata je v tem, da se za oblast ne meni in gleda na politiko s prezirno: ne hori se proti korupciji na vladi in se drži stare resnice kitajske modrosti, da režimu najbolj škoduješ s tem, če ga puščaš pri miru in čakaš, da se v svojem hletu nazadnie sam zaduši. Med ljudstvom in njegovimi voditelji je bil torej vedno vrenad, ki je pa v našem času najbolj onemogočal prehod v gradnjo nove Kitajske kot moderne države. Priti je moral čisto nov red — marksističen in zadel si je nalogo, da sam sebi in svetu razvozla uganko in pojasni, kaj vse se skriva za krinko sodobne najbolj nevarne sfinge za vso svetovno politiko. Mnogi tolmači sodobne politike onzarjajo na deistvo, da se je Kitajska za novi svet vzbudila šele po drugi svetovni vojni in se je potem zgodilo — z ameriško pomočjo —, da je oblikovanje take nove Kitajske

prevzel Maocetung s svojo komunistično stranko. Če je že moskovski komunizem skrivnosten, ker je sam zelo pobarvan v vplivi aziatstva, potem je še toliko bolj zapletena pot, ki se odpira pred Kitajsko in vsem svetom, ko se v urejanje sveta vriva nova Kitajska s krinko pekinškega komunizma.

NARODI VSEGA SVETA — PREBUDITE SE!

Marx je leta 1848 naslovil svoj komunistični manifest na vse delavce sveta z besedami: „Proletarci vsega sveta, združite se...“ in danes smo priča, kako se je polovica Evrope po letu 1945 znašla v okovih komunizma pod vodstvom Moskve, dasi Marx nikdar ni verjel, da bi se njegov nauk mogel uveljaviti v državah vzhodno od črte Stettin - Trst. Na Rusijo je gledal s prezirom in zanj je Španija bila bodoča zibelka komunizma na svetu. Marx se je zmotil, toda po nauku materialistične dialektike zmoti samo služi, da se okrepi diktatura revolucije. Danes smo že daleč mimo, ko je še veljalo, da naj se „proletarci združijo...“. Ves delavski svet ve, da komunizem v Evropi ni prinesel in uvedel novega reda; pač pa je po drugi svetovni vojni proglasil Evropo samo za odskočno desko za prodiranje naprej. Geslo zgolj proletarstva je že prešibko in angleški levičarski filozof Bertrand Russell ga je že razširil, ko je proglasil, da se komunizmu nalaga dolžnost organizirati skupnost vseh nerazvitih narodov po svetu in jo povesti v revolucionarno borbo proti imperializmu. Nerazviti narodi se bodo

Mati z otrokom, na Madagaskarju (Poslal misijonar štanta CM.)

dvigali v boj drug za drugim — v njih samih se bo razplamtevala fronta raznih gueril — gorele bodo v Afriki, Južni Ameriki in Aziji. Sovjetski oblastniki v Moskvi so zaenkrat uspeli povezati ves komunizem — razen Kitajske — v skupnost, ki bo v Evropi poudarjala in ponujala koeksistenco — mirna Evropa bi po navodilih iz Moskve morala ostati velika orožarna za revolucije po ostalem svetu, ki si bodo podajale roko — in si jo že podajajo. Ko se bo začela tehtnica potem nagibati v prid Moskvi, (ali Peking), bo položaj Evrope in njenega obrambenega bloka že toliko zrahljan, da bo kot zrelo jabolko klonila in padla pred vzhodom na kolena.

RAČUNI SO RAČUNI IN NIMAJO BARV

Trajalo je skoraj deset let, da se je Kitajska po letu 1945 vrnila v prednjo vrsto svetovnih dogodkov. Ko je Sukarno sklical azijsko-afriško konferenco v Bandung leta 1955, nikdo ni računal, da bo tam moderna Kitajska doživela svoj krst. Po prvih nastopih je že glasno zazvenelo ime Čuenlaja, takrat kitajskega zunanjega ministra in sedanjega predsednika vlade. Po konferenci v Bandungu se je začel poglobljati blok med azijskimi in afriškimi novimi državami; kitajska politika je našla svoje izhodišče in mlada kitajska država, ki je bila še brez prave mednarodne politične doktrine, je naenkrat postala voditeljica tistih držav, ki so v imenu svoje zaostalosti terjale konec starega reda in novo, pravilnejšo razdelitev bogastev sveta. Novo načelo o skupni poti vseh zaostalih in revnih narodov je bilo premo-gočno, da bi smelo biti na praporu dvoje imen — Moskva in Peking. Peking je krenil na pot samostojnosti, spor z Moskvo se je večal in ob zbiranju mladih narodov pod kitajsko zastavo se vedno bolj slišijo očitki Kitajske proti Rusiji: v rokah Moskve so veliki predeli Azije, ki jih Kitajska smatra kot svoje ozemlje in jih tudi že terjaja. Ko se bo utrjevala Kitajska v Aziji, Afriki in še drugod, bo nujno nastopilo mnogo teritorialnih problemov med Kitajsko in Rusijo...

POLITIKA NA DOLGO ROKO

Kitajska politika se širi kot goreče olje s silno dinamiko — toda vladi v Pekingju se nič ne mudi, ker so tam prepričani, da čas dela zanje. Sprejemajo celo udarce in vedo za poraze, ker bolj kot kdaj velja v sodobni politiki načelo, da ni vse zlato, kar se sveti. Po konferenci v Bandungu je Čuenlaj odšel na veliko šesttedensko turnejo po Afriki. Ponekod so ga sprejemali z odprtimi rokami, drugod je njegov prihod domačinom šele odkril nevarnosti, ki bi jih zadele, ko bi zavladal nad njimi komunizem pekinške sorte pod varljivo krinko, češ da se novi red uvaja za splošen napredek. Alžir je nekaj let še sledil vabam iz Pekinga, toda se nato naglo okrenil za enkrat v smer Moskve, dočim je Bourghiba, predsednik Tunizije, odpravil svojega gosta Čuenlaja po nekaj dneh kar nevljudno. Drugod je bilo drugače. Ko je Čombe prevzel vladno v Kongu, so ga vabe Čuenlaja toliko opijanile, da je za nekaj mesecev kongovsko politiko čisto naslonil na Peking. Predsednik mlade Tanganjike Nyerere je veljal za pravega krščanskega reformatorja ene najbolj uspevajočih novih afriških držav, toda po prvem obisku je Čuenlaju podlegel in je še danes ves v kitajskih mrežah. Ko je bil Čuenlaj spet pri njem, sta izdelala drzen revolucionaren načrt zgraditi 1600 km dolgo železni-

ško progo iz Dar El Salema v sredino Afrike, prav v bližino Katange. Po vseh podatkih velja kongovska Katanga za najbogatejšo zakladnico Afrike in zaradi urana najbrž tudi vsega sveta. Čuenlaj je dosegel, da bodo železnico prišli graditi kitajski delavci in kitajska vlada bo za gradnjo brezobrestno posodila ogromno vsoto 400 milijonov dolarjev. Kitajski vpliv je po Afriki raste, dokler se ni ponekod začelo revolucionarno gibanje proti komunizmu — vendar notranje državljanske vojne samo še krepe in izzivajo delo podtalnih sil in kjer so gverilske skupine, tam so povsod kitajski instruktorji in vedno se najde pot za nabave kitajskega orožja. Kitajske ambasade so v Afriki polne uradništva, ki ima res polne roke dela, dasi še ni posebnih trgovskih ali gospodarskih vezi med Kitajsko in Afriko... Iz mnogih afriških prestolnic so kitajske ambasade izgnali, toda pri izgonu ene se je ugotovilo, da so jih na letala spravili samo trideset, dasi jih je bilo na ambasadi nad tristo v službi... Odslo jih je samo deset odstotkov, ostali so izginili v gozdove in neprehodne pustinje za stik z gverilo. Pozneje so helikopterji zaman iskali sledove za njimi.

Kitajska vlada tudi nima rednih letalskih zvez z Afriko. Zato potujejo z letali, ki so pod tujim nadzorstvom. Rednih ladijskih zvez še ni in šele pred kratkim so v Kantonu začeli graditi prvo tovorno ladjo za redni promet med Dar El Salemom ter kitajsko obalo. Take zunanje tehnične težave so za Kitajsko res velika ovira; nekoliko jih razburja dejstvo, da se z državnimi udari polaščajo oblasti generali ter polkovniki, ki smatrajo za svojo dolžnost najprej udariti po komunistih in izgnati kitajska diplomatska zastopstva. Toda pripetljaji te vrste se tolmačijo kot izhodišča za poglobljanje revolucionarne akcije in za rojstvo novih gveril.

Maocetung je pred kratkim pojasnil bistvo sodobne kitajske politične akcije. Poudaril je načelo o neizbežnosti propada kapitalističnega in imperialističnega sveta, vendar se bo to zgodilo brez posebnih pobud ali udarcev iz Pekinga. Borba mladih nerazvitih narodov bo ustvarila položaj, ki bo Kitajski vsilil pravo akcijo in ji dal v roke orožje, za tisti trenutek najbolj primerno. Če je dosedanja svetovna, zlasti evropska mednarodna politika slonela na ustaljeni tradiciji in na pravnem sodobnem sistemu, se bo v borbi v Afriki, Južni Ameriki in drugod kitajska politika držala svojihkušenj in meril; položaj bo dozoreval in nad njim bodo ohranjale vodstvo v dveh desetletjih dognane in izčiščene metode komunizma pekinške vrste.

Po razlagah in ugotovitvah iz Pekinga se svet ne bo mogel več izviti izpod sence in oblakov, ki se bodo raztezali iz Kitajske. Voditelji v Pekingu so prepričani, da je Afrika že pod senco, iz katere se ne bo mogla več izviti. Guillemin, dopisnik francoskega dnevnika "Le Monde", je v Pekingu slišal načela in misli, ki govore, da bo vojskovanje v Vietnamu trajalo še petnajst, dvajset let... kajti vietnamsko vojskovanje bi naj bil uvod, samo nauk tistim, ki bodo zažigali majhne požare po Afriki in Južni Ameriki za po Pekingu trdno pričakovani končni zaključni spopad, ko bo stari svet zatrt in bi zmagala revolucija po pekinških zamislih.

VSAKA NEDELJA BI MORALA BITI MISIJONSKA NEDELJA.

POSLUŠAJ, SRCE MOJE...

RABINDRANATH TAGORE

Dva speva iz pesniške zbirke „Žetev“ — Poslovenil Alojzij Gradnik

Poslušaj, srce moje,
v njegovi piščalki je godba vonjajočih divjih rož,
lesketajočih listov in bleščečih voda,
senc odmevajočih od kril čebel.

Piščalka prestreže smeh z ustnic mojega prijatelja
in ga razprostre čez moje življenje.

Ko sem utrujen od ceste in žejen od soparnega dneva;
ko pošastne ure mraka mečejo svoje sence čez moje življenje,
ne vpijem samo po tvojem glasu,
ampak tudi po tvojem dotiku.

Tesnoba je v mojem srcu od bremena njegovega bogastva,
ki ti ga nisem ponudil.

Iztegni svojo roko skozi noč,
daj, da jo primem in jo napolnim in jo bom držal;
daj, da bom čutil njen dotik vso to dolgo dobo svoje samote.

DEŽELA SVOBODNIH

Kar pet pisem nam jo opisuje: Thailand, nekdanj Siam imenovana dežela, pomeni dobesedno „Dežela svobodnih“. Tam sta pred dolgimi desetletji kot med prvimi slovenskimi misijonarji nastopili svojo misijonsko kariero M. Ksaverija Pirc in M. Rafaela Vurnik. Slednja je že dolgo spet v Evropi, in sicer na odgovornem mestu v vodstvu celotnega uršulinskega reda. M. Ksaveriji, ki deluje tam že 42 let, se je pred več kot 20 leti pridružila še m. Frančiška Novak. Obe misijonarki sta nam zadnje čase poslali več bogatih pisem, ki jih v naslednjem objavljamo.

KRATKA ZGODOVINA MISIJONA (Sestavila m. Frančiška Novak O.S.U.)

Dvajset dni pred svojo smrtjo 13. nov. 1552 je z otoka Sanciana v svojem zadnjem pismu sv. Frančišek Ksaverij pisal: „Če ne morem naravnost v Kanton na Kitajsko, bom šel pa v SIAM...“ Sv. Frančišku ni bilo dano uresničiti svoj načrt... Umrli je 2. dec. 1552 na otoku Sancianu.

Prvi misijonarji pa so prišli v Siam že pred l. 1660, bili so to dominikanci in nato frančiškani in jezuitje. Ustavili so se v tedanji prestolici Ayuthayi, kakih 60 km severno od sedanje prestolice Bangkoka ob veliki reki Mae Nam, ali „Materi voda“. Ker je bilo tem redovnikom, misijonarjem, nemogoče pridobiti Siamce za katoliško vero, so svoje delo osredotočili okrog Portugalce in drugih katoliških naseljencev, zlasti trgovcev.

L. 1662 pa je prišel v Ayuthayo škof Pierre Lambert de la Motte z dvema misijonarjema iz novo ustanovljene Pariške misijonske družbe (Missions Et-rangères de Paris). Ti misijonarji so bili na potu v Kino in Indokino, a ker tja zaradi preganjanj niso mogli, so se ustavili v Siamu.

Že leta 1669 je bil ustanovljen APOSTOLSKI VIKARIAT v SIAMU. Vikariat bo torej čez 3 leta praznoval svojo 300-letnico.

Misijonarji so imeli dobre zveze s tedanjim Kraljem Phra Narai-em Velikim (1657-1689). V Ayuthayi so zgradili cerkev sv. Jožefa, ki večkrat obnovljena še vedno stoji, in še več drugih cerkva in misijonov od Ayutnaye proti jugu prav do ustja reke Mae Nam. Siamski katoličani so ostali le redki, a katoličanov tujega pokolenja je bilo več. Že l. 1688 je Pariška Družba Zunanjih misijonov ustanovila v Ayuthayi tudi VELIKO SEMENIŠČE za domače duhovnike. V drugi polovici sedemnajstega stoletja so bile v Siamu velike vojske s sosedno Birmanijo, ki si je hotela osvojiti siamsko ozemlje. Prestolica Ayuthaya je bila l. 1767 porušena in z njo srce katoliškega misijona, tudi semenišče. Semenišče so misijonarji pozneje spet odprli za domače poklice vsega prednje--indijskega polotoka l. 1809 na otoku Penang-u na jugovzhodni obali. Tam še vedno obstoji in vzgaja tudi thaiske bogoslovce.

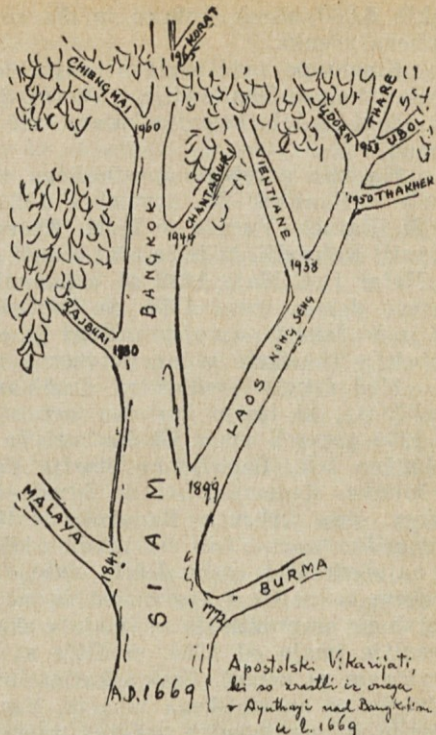
V začetku sodobne kraljevske Dinastije Chakri l. 1782 so se razmere malo zboljšale tudi za Katoliški misijon. Vse devetnajsto stoletje je opazalo

Thailandija

5 svojimi 8 ap. vikarijati
 Statistika iz 1965
 Površina 528,015 km²
 Prebivalstvo 26,000,000
 (nametno na 29,000,000 l. 1965)
 Katoličani 116,000
 Duhovniki 260
 Šolski bratje 92
 Redovnice 821

Apostolski Vikarijati,
 ki so razšli iz onega
 v Ayuthayi nad Bangkokom
 u l. 1669

Zemljevid škofij na Tajskem (Siam)
 Desno: Drevo, ki kaže rast katoliških
 misijonov na Tajskem (Siam)

počasen, pa vendar stanovitven napredek. Diagram z drevesom kaže, kako so se novi vikariati odcepili od centralnega v Bangkoku prej v Ayuthayi: Birma že l. 1772, Malaya l. 1841 itd. prav do l. 1965, ko je bil ustanovljen nov vikariat v Koratu ali Nakora Rachasima, severovzhodno od Bangkoka.

Najvažnejša osebnost 19. stoletja je bil pač apostolski vikar Pallegoix, Francoz, avtor znanega prvega thaiskega - latinskega - francoskega - angleškega SLOVARJA. Škof je bil osebni prijatelj kralja Mangkuta - Rama IV., ki je bil dolgo budistični menih, preden je postal kralj in se je vseskozi globoko zanimal za kulturo in zlasti za lingvistiko. Kralj je škofa poučeval stari sanskrit in bali, škof pa je kralju vrnil z latinščino.

Misijonarji Pariške družbe so se vkljub vsem zaprekam zavedali potrebe moderne misijonske akcije. Tiskarno v Bangkoku so že davno imeli, a za tiskanje katoliških knjig v sijamskem jeziku je bilo polno ovir in vse vrste težav. L. 1885 je priljubljeni in svetniški Pater Colombet ustanovil prvo moderno katoliško šolo v Bangkoku, znani Assumption College poleg katedrale Vnebovzetja ob reki Mae Nam. Bratje sv. Gabriela Montfortskega so jo prevzeli v svojo skrb l. 1901. Z manj kot 100 redovniki imajo zdaj ti šolski bratje v deželi 9 šol z več kot 12.000 dečkov. Njihove šole so na zelo dobrem glasu, učenci pa so po večini budisti. Sestre Sv. Pavla iz Chartres na Francoskem so prišle v Siam l. 1898. Imajo zdaj kakih 10 šol in

kakih 6.000 učenk, bolnico in dispanzerij. Nj. Vel. kraljica Sirikit je bila njihova učenka.

Kmalu po prvi svetovni vojni je mnogo novih redovnih družin prišlo orat ledino v Thailandijo, „Deželo Svobodnih“, kot se Siam zdaj imenuje, ki nikoli ni bila kolonija katere koli dežele. Na to dejstvo je po pravici ponosna.

Na klic gorečega apostolskega vikarja Perrosa so štiri uršulinke prispele v Bangkok 25. novembra 1924, med katerimi sta bili dve Slovenki č. M. Rafaela Vurnik in č. M. Ksaverija Pirc. Prevezle so najprej šolo ob župniji Kalvariji, ki je še zdaj v naši oskrbi. Februarja 1928 so odprle kolegij v Mater Dei. Maja 1932 so ustanovile šolo Regina Coeli v Chiengmaiju na severu dežele, maja 1955 pa Regina Mundi, prevzele župno šolo ob fari, ki je še čakala na rojstvo. Zdaj je ob našem zavodu lepa župna cerkev sv. Jožefa v thaiskem slogu, posvečena marca 1963.

Med drugimi redovnimi družinami, da omenim le najvažnejše, so karmeličanke, ki imajo kar dva samostana in mnogo poklicev. Salezijanci so l. 1930 prevzeli vikarijat Ratburi na jugu, pa imajo tudi v Bangkoku lepo tehnično šolo. Salezijanke Marije Pomočnice imajo tudi več šol prav kot uršulinke. Redemptoristi iz Združenih držav imajo že nekaj domačih poklicev, lepo cerkev v Bangkoku v thaiskem slogu, ki jo imenujejo ljudje „ameriško pagodo“ in več misijskih postojank v Udorn-u na severovzhodu v najubožnejšem delu dežele. Očetje Presv. Srca iz Betharrama na Francoskem so prišli evangelizirat in učiti najubožnejša primitivna plemena po gorah na severovzhodu in imajo v skrbi apostolsko prefekturo v Chiengmaju. Jezuitje imajo od 1954. središče za dijake in radi pridejo vsem redovnim družinam na pomoč. Vsak vikariat ima tudi redovno družino domačih sestrah, odvisno od apostolskega vikarja. Vse misijske družine, tudi naša, si žele seveda mnogo domačih poklicev, zaprek ne manjka, a božja milost je na delu, in njeni učinki so včasih čudoviti.

Misijsko delo v Thailandiji je počasno in zahteva potrpežljivosti. Dežela je vsa prežeta z budizmom. Budisti so gostoljubni, prijazni, potrpežljivi, a malo sprejemljivi za blagovest. Kristjani so bili do sedaj po večini naseljenci v svojih vaseh ali delih mesta okrog svoje cerkve in so imeli morda le malo vpliva na svoje nekatoliške sosede. Katoliške knjige v thaiskem jeziku so vkljub velikim naporom misijonarjev še maloštevilne in skoro sami prevodi. Sv. Pismo Stare zaveze še ni prevedeno (razen protestantski prevod), Nova zaveza tudi še ne vsa.

Kaj pa prihodnost? Ta je seveda v božjih rokah. Hvala Bogu, katoliški misijon je že v veliki meri v vodstvu domače hierarhije in duhovščine, misijonarji od zunaj pa so tudi še zelo potrebni in prav tako redovnice. Največja moč katoliških misijonarjev in najboljše sredstvo za širjenje blagovesti so pač šole. Če se nam posreči vzgojiti mnogo vzorne, zavedne, dinamične mladine, je upanje, da bo ta potem imela vpliv na svoje okolje, da ga s pomočjo božje milosti pridobi za božje kraljestvo.

PISMO MATERE KSAVERIJE PIRC IZ CHIENGMAJA

Koliko presenečenje! Kar 106 dolarjev! Tako velike vsote mi še niste poslali. Dobri Bog povrni vsem velikodušnim darovavcem. Saj vem, da si mnogi pritrčajo, da zamorejo darovati za misijone. Vse to je pa zabeleženo

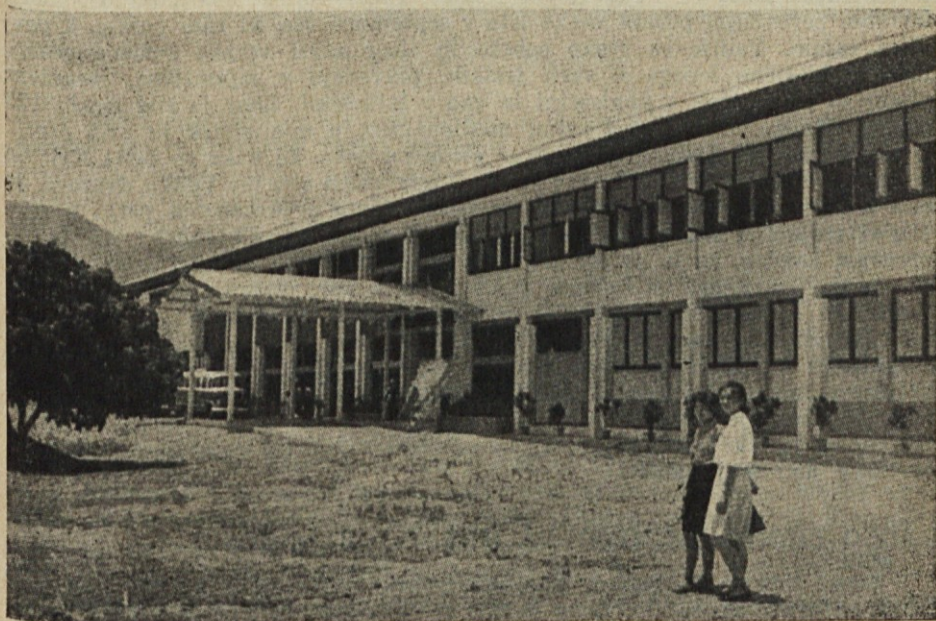
na nebeški banki in naloženo na visoke obresti. Iskrena hvala tudi Vam, ki tako vneto skrbite za nas uboge misijonarje.

Kako nam denar prav pride! Imamo sicer veliko šolo in večina učenk plačuje zmerno šolnino. Ta pa ravno zadostuje za plačo učiteljskim močem. Kaj pa za podporo revežem, ki se jih toliko zateka k nam? Kaj pa za zidavo, ki je vedno zopet potrebna? Za vse to se zanašamo na misijonske dobrotnike širom sveta in ne zaman. Ti bodo pa tudi z nami delili veselje žetve, ko sine dan plačila.

Lansko leto se nam je posrečilo kupiti zemljišče tik ob naši šoli, tako da imamo sedaj nekaj nad tri hektarje. Število učenk držimo na 1.200 in tako moramo odreči sprejem velikemu številu učenk ob začetku vsakega šolskega leta. Bojimo se prevelikega števila učenk, ker tedaj se naš vpliv nanje zmanjša. Trudimo se namreč, da vsi, ki so v naši oskrbi, spoznajo Gospoda Jezusa. Krščansko moralno poučujemo v vseh razredih in za vse učenke. Krstov nimamo dosti, ker ti so za mladoletne, ki žive v budističnih družinah, nemo-goči. Vsako leto pa zopet čujemo razveseljivo novico, da je ena ali druga naših bivših učenk postala katoličanka. To je mogoče le, če s poroko vstopi v krščansko družino ali če ima samostojen poklic npr. učiteljice, uradnice ali kaj podobnega.

Zelo se trudimo, da razširimo katoliški vpliv na slušatelje mlade čijengmajske univerze. Akademski dom, „Suan tjet rin“ (vrt sedmih vrecev), ki smo ga zgradile lani skupno z jezuiti, lepo uspeva. Ima lepo dvorano za razne sestanke, tudi razvedrilnice, veliko knjižnico, celo vrsto sob za privatne ure in posvetovanja in dobro obiskano kantino. Ima seveda tudi lično ka-

Akademski dom „Vrt sedmerih vrecev“ v Siamu

pelico po najnovejših liturgičnih predpisih. Tu je središče in vir vsega poguma. Trije jezuitje so stalno tam, dve uršulinki pa gresta tja zjutraj ob enajstih in se vrneta v Regina Coeli ob sedmih zvečer. Ena izmed teh dveh, Američanka, je bila pravkar imenovana za profesorja angleščine na univerzi. Tudi en pater jezuit poučuje tam francoščino že drugo leto. Kamor vstopijo redovniki in redovnice, prinesejo s seboj Gospoda Jezusa in vpliv ne more izostati.

Glavni vhod univerze je ravno preko ceste našega akademskega doma. Zemljišče obsega nad 100 hektarjev. Vsa poslopja so prekrasna v modernem sijamskem slogu. Vendar je komaj polovico dograjene. Letos je le 700 slušateljev. Vsako leto jih bo nekaj več. Mnogo naših bivših učenk iz Regina Coeli je med njimi. Spalnice še niso dograjene v zadostnem številu. Tudi naš akademski dom bo imel spalnice za akademike. Zelo nam prigovarjajo, naj hitimo z zidavo. Pa to je lažje rečeno kot storjeno. Ni se nam treba bati, da bi ostali prostori prazni. Že vnaprej si jih hočejo zagotoviti. Tedaj bo tudi nekaj redovnic moralo biti za stalno tam. In teh nam primanjkuje. Ko bi človek ne imel le enega življenja na razpolago. Za ducat bi bilo takoj zaposlovitve.

Protestanti imajo v Chiengmai-u že 75 let lepo ustanovljeno misijonsko postajo. Zadnja leta, namreč odkar veje ekumenski duh, smo se zelo zblížali. Njih delavnost in požrtvovalnost je res občudovanja vredna. Vzdržujejo veliko bolnišnico, mnogo šol in tudi bogoslovje za bodoče predikante. Teh je letos 30. Naprosili so enega izmed treh patrov jezuitov v našem akademskem dromu, da poučuje ta bogoslovce grščino. Prav rad se je odzval, saj to je karak bližje Gospodovi želji, da bi bili vsi eno.

Sinoči smo bili pri koncertu božičnih pesmi v prekrasni cerkvi protestantskega kolegija, Price Royal College. Protestantški misijonar dr. Kelly, izvrsten pevovodja, povabi vsako leto v septembru vse, ki radi pojejo, k pevskim vajam. Vadijo se vsako soboto in sicer samo verske božične pesmi. Kar je klasično lepega v vseh jezikih, prevedejo v sijamščino. Nekatere pesmi so pa izvajali v angleščini in eno v latinščini. Zbor je štel sinoči 120 pevcev. Mnogo je bilo med njimi misijonarjev in misijonark in njih otrok. Drugi pa so bili Siamci, Siamke ne glede na vero. In kako so peli! Kristus je rojen! Kristus je rojen... v tri in štiriglasnih zborih. Velika dvorana je bila nabito polna in vsa množica je sledila temu prekrasnemu petju v spoštljivi zbranosti skoro dve uri. Kaj se je godilo v njih dušah? Ko je bil program končan, se je obrnil dr. Kelly k občinstvu in nas prijazno povabil, da skupno zapojemo tri božične pesmi: Sveta noč, blažena noč, Joy of the World, in Little Town of Betlehem, v angleščini ali sijamščini, kakor kdo želi. Besedilo so nam že preje razdelili. In čudo čudom, vsa cerkev se je dvignila in v mogočnem zboru pela Kralju, ki prihaja. Da znajo vsi ti ljudje božične pesmi, je znak, da so izšli iz misijonskih šol, katoliških ali protestantskih. Vsi poznajo Gospoda vsaj nekoliko in vedo, kaj pomeni božič. Seme je vsejano in je bilo sinoči sejano še na poseben način. Od protestantov se nam je treba marsikaj naučiti.

DRUGO PISMO: PREMEŠČENA NAZAJ V BANGKOK

Zopet sem v Bangkoku. Nas misijonarke pokličejo prav tja kjer nas lahko najboljše uporabijo. Lepo je bilo v Chiengmai-u, lepo je tudi v Bang-

Ubožna četrt v Bangkoku

keku. Sedaj sem zopet v isti hiši z ljubo m. Frančiško Novak. Tu so pravkar dozidali štirinadstropno šolsko poslopje, ki nadkriljuje vso okolico hiš in hišic. Ta del misijonskega Bangkok-a je še prav mlad in se razvija z veliko hitrostjo. Otrok kar mrgoli po ulicah in cestah in po navadi tropskih dežel imajo prav malo obleke ali pa nič. Zelo sem hvaležna ljubemu Bogu, da smem še delati zanj.

Preteklo soboto sem šla z večjo skupino naših krščanskih deklet v Bangkok-kvek k velikemu slavlju tamkajšnjega misijona. Vikarijat Ratburi je bil povzdignjen v škofijo in Msgr. Carretto, njegov prvi vikar, v prvega škofa. Takoj ko je nadškof iz Bangkok-a prebral tozadevno listino, je novi prevzvišeni škof pričel sveto mašo, v kateri je posvetil prvega bogoslovca tega misijona v mašnika. Novomašnikov starši in mnogo sorodstva je polnilo cerkev. Msgr. Carretto je salezijanec in tako je prišlo na slavje veliko število salezijancev in salezijank, kakor tudi obilo mladostnega naraščaja za njih družbo. Vsi so bili v brezmadežno beli praznični obleki. Medve uršulinki pa sva delali žalostno izjemo. Naša skupina je prišla iz Bangkok-a z avtobusom, ki je dvigal obilico rdečkastega prahu na vse strani, seveda tudi na nas. Po treh urah smo se ustavili ob reki, kjer je bilo poti konec. Tu smo zasedli lične čolnice na motorni pogon. Prav ozki so, tako da nas je sedelo 10 druga za drugo. S tako naglico so rezali valove, da je voda

brizgala na vse strani, seveda tudi na naše bele obleke in koprene, pokrite z rdečkastim prahom.

Lahko si mislite, kako sva izgledali, ko so se čolničji ustavili pri stopnicah, ki vodijo od reke naravnost na prostor pred cerkvijo. Pa so bili vsi tako obzirni, da niso z nobeno kretljivo obsodili najine slavnostne toalete.

Drugo nedeljo po Veliki noči smo imeli v naši farni cerkvi ob pol osmih zvečer biblično molitveno uro za poklice. Cerkev stoji šele dve leti, zidana je v modernem siamskem slogu in posvečena sv. Jožefu. Ta je pomagal zbrati ogromne vsote, potrebne za tako krasno stavbo. Tekst za biblično vigilijo so naše redovnice priredile po francoskih vzorcih in zbrale iz stare in nove zaveze, kar se nanaša na poseben klic božji: Abraham, Mojzes, Izaija, presv. Devica. Vmes pa smo vključili primerne pesmi, seveda vse v siamščini. Razmnoževalni stroj nam je pomagal, da je imela velika večina udeležencev vsak svoj izvod. Vsi pa ne, ker nismo pričakovali toliko vernikov. Ker smo imeli ravno duhovne vaje, smo naprosile našega voditelja, ameriškega redemptorista, da je predsedoval vigiliji. Ker izvrstno obvlada siamščino, je vmes tudi podal krasne misli o božjih poklicih. Malo pred deveto smo se razšli v veselem upanju, da bo ta slovesnost pomagala vzkliti duhovniške in redovne poklice v siamski mladini.

30. aprila smo imeli zopet lepo slovesnost v naši farni cerkvi. Ena naših sester, Siamka, je napravila večne obljube. Bangkoški nadškof, msgr. Nitajo je med slovesnim pritrkavanjem zvonov vodil procesijo belo oblečenih redovnic iz naše kapele preko širnega dvorišča. Zvonov naša cerkev nima; v zvoniku je le mogočen звоčnik, ki je v zvezi z magnetnim trakom zvonov benediktinskega samostana Solems na Francoskem. Ob vstopu v cerkev smo zapeli večno lepo obredno himno Iesu, corona virginum. Dasi je bil navaden delavnik, je bila cerkev kar polna. Nadškof je dober pevec in sestra Avgušтина je odpevala obredne pesmi s tako čistim sopranom, da smo bili vsi ganjeni.

To je bilo v soboto. Prostor pred cerkvijo je bil že ves v zastavah, pa ne zaradi obljub sestre Avguštine, temveč zaradi praznika sv. Jožefa, v nedeljo 1. maja. To vam je bil praznik! Ta fara je po večini kitajska in Kitajci znajo praznovati. Domači pevski zbor je bil ojačen po sosednih zborih. Triglasno in štiriglasno so častili sv. Jožefa. Višek slovesnosti je bila procesija okoli cerkve s kipom svetnika, ki je bil komaj viden izza množice cvetja okrog njega. Vsi, ki smo stopali v procesiji, smo imeli v rokah opojno dišave tube-rože. Dišave spadajo neobhodno k orientalski slovesnosti.

DVE PISMI M. MARIJE FRANČIŠKE NOVAK

18. septembra 1965.

Oprostite, da se tako pozno oglašam. M. Ksaverija mi je poslala tako lepo vsoto 100 dolarjev za naše misijonske potrebe in mi tudi sporočila, da vas je takoj obvestila o prejemu obeh čekov. Upam, da ste v redu prejeli in ste tako brez skrbi za te pošiljke. Vsem dobrotnikom prav iskren Bog povrni in obljubo hvaležne, zveste molitve za vse njihove potrebe in namene.

M. Ksaverija mi je poslala vašo pošiljko že na novi naslov sem v Regina Mundi, v Trok Chan, ali Lunina pot. Ta zavod oz. župna šola je bil ustanovljen leta 1954 in je prišel v našo skrb leto pozneje, ko smo postale uršulinke v Tailandiji samostojna provinca. Takrat je bilo še vse pusto in

prazno, brez dreves in brez vsake sence, razen dveh skromnih lesenih poslopj. V desetih letih so drevesa lepo zrasla in poleg njih dve novi poslopji: eno manjše enonadstropno, s kapelo že leta 1957, ko sem bila tudi jaz tu za dobro leto, in drugo, ki še ni dokončano, ima pa kar tri nadstropja, 12 lepih razredov in dvorano na vrhu. A kar je še bolj važno, poleg našega zavoda je bila v letih 1957-63 sezidana lepa farna cerkev sv. Jožefa v kitajskem slogu in blizu nje je tudi župnijska šola za dečke. Kristjanov je okrog 1.000, med našimi nad 700 učenkami jih je 120 katoličank, večina so kitajskega pokolenja. Gospod župnik je 60-letnik, pa ves zgaran in bolehen francoski misijonar, ki je v kitajskih ječah preveč trpel, da bi mogel še s polno paro delati. Pravkar se je vrnil iz bolnišnice. Pred nekaj dnevi je dobil novega kaplana, ki pa še prav nič ne zna jezik in je prišel sem, da najprej študira

Pagoda v Bangkoku

jezik in šege. Siamskih duhovnikov zelo manjka. Pred dobrim letom je umrl še ne 50 letni direktor malega semenišča; kakšna izguba za misijon! A Bog bo že vedel, kako jo nadomestiti. Apostolski vikariat Bangkoka ima po smrti že priletnega francoskega škofa L. Chorina, zdaj apostolskega vikarja siamske narodnosti; je to msgr. Jožef Nitayo. Tudi generalni vikar je thaiški duhovnik, msgr. Daniel Vong-pan-ich, ki je končal semenišče na zavodu Propagande v Rimu prva leta po vojski. Misijon zelo potrebuje domačih duhovnikov, redovnikov in redovnic; a tudi misijonarji iz tujih dežel so še zelo potrebni in dobrodošli. Da bi jih bilo le veliko in zelo dobrih! Res, da so razmere v našem delu sveta zelo negotove in je bodočnost jugovzhodne Azije v velikanski nevarnosti, kot morda to bolje veste kot mi, vendar delamo s polno paro, naše šole so še natrpane, otroci sprejemljivi za dobro, dasi moralno bolj šibki in malo dinamični. Kako rade bi vzgojile vsaj naša katoliška dekleta v odločne, apostolske katoličanke, ki naj bi potem imele dober vpliv na okolico. Tudi učiteljice skušamo tako vzgajati, dasi nam ni dano, da bi imele učiteljišče, ker so ta lahko samo državna.

Slovenski bogoslovci iz domovine se nam večkrat oglase in nam zdaj dvakrat na mesec pošiljajo verski list „Družina“, ki nam je kot Katoliški misijoni zelo dobrodošel. Vendar Kat. misijoni zaslužijo našo posebno hvaležnost in ljubezen, saj so nam bili zvest slovenski prijatelj dolga leta, ko je bilo doma vse kot obsojeno na smrt. Hvala Bogu, zdaj se zdi, je kot nova pomlad. Naj to cvetje pride v poln razmah in obrodi bogat sad, ki ga domovina tako potrebuje.

Molimo, delamo in se žrtvujemo za vse te velike namene, da bi obraz Kristusov res zablestel v naših dušah, v vsakem posameznem, v sv. Cerkvi in v njej podrejenih redovnih družinah, da bi tako ves svet spoznal pot odrešenja in miru. Pogosto čitamo, da je svet razdeljen v tri bloke: zahodnega-svobodnega, vzhodnega-ateističnega in tretjega, dežele na poti k odločitvi in napredku. Kot prav malenkostni osebi se mi zdi, da le pripadam vsem trem in moram moliti, delati in se žrtvovati za vse tri. Tretji blok je ta budistična misijonska dežela, kateri pripadam v svojem misijonskem poklicu. Kot Slovenka imam veliko nalogo, da vsaj molim in žrtvujem za sorodne narode pod komunizmom in za svoj narod. Zahodni svobodni blok je pa tudi moj krog, saj smo tu tako tesno povezani z ZDA in sestre mu pripadajo po rojstvu, kot mu jaz po vzgoji, izobrazbi in delu. Da bi mogel ta svobodni svet prav izvršiti svojo nalogo, ki je izredno odgovorna in težka! Tako je moto naših učenk „serviam“ tudi za vsako izmed nas redovnic misijonark zelo na mestu.

6. februarja 1966.

Bog povrni za pismo s čekom 95 dolarjev od 16. jan. in za ono, ki ste ga poslali iz Avstrije. Naj ljubi Bog po božansko poplača plemenite dobrotnike, ki so darovali, in vas, ki vse to neutrudno organizirate.

Oprostite, da se nisem prej oglasila. Maja sem bila premeščena sem v Regina Mundi, v kitajskem predmestju Bangkoka. Saj mi ni novo, tu sem bila že v letih 1956-58. Dela je tudi tu premnogo.

Najbolj zanimiva novica je gotovo ta, da imamo zdaj v Thailandiji domačo hierarhijo od 23. decembra 1965. in ne več apostolskih vikariatov. Bangkok je postal nadškofija in msgr. Nitayo, Tajec kitajske družine, naš prvi nadškof. Na severovzhodu v Thare je še ena nadškofija z msgr. Kianom

na čelu, ki je mlad, nadobuden, a zelo slabega zdravja. Kot gotovo veste, je naš ubožni in že bridko preizkušeni severovzhod v veliki nevarnosti. Pa tako je tudi vsa lepa Thailandija kot vsa jugovzhodna Azija. V božjih rokah smo! Da bi bili le močni spoznavavci, če preizkušnja pride do nas.

30. decembra me je prišel obiskat g. F. A. Ovnič, iz Ohio v ZDA, ki je osemleten zapustil domovino in je zdaj pilot v nesrečnem Vietnamu. Koncem marca bo odslužil. Prosi za molitev! Ubogi fant in toliko drugih! Je iz Klinarjeve družine. Njegova mati je bila učenka v Škofji Loki in moja součenka. Svet je res postal majhen, da so taka svidenja mogoča.

V prvi polovici decembra je bil v Bangkoku tretji svetovni kongres delegatov JOC-a ali po angleško YCW, društva mladih katoliških delavcev. Tudi 83-letni kardinal Cardijn, ustanovitelj, je prišel na kongres. Zborovanja so bila v najlepši in največji dvorani v Bangkoku, sala Santitham, ki so jo pred nekaj leti zgradili za zborovanja OZN, zlasti pa za SEATO v tem delu sveta. Pripravljala zborovanja so bila pa v različnih katoliških šolah ob koncu novembra. Pri nas smo imele prav Južno Ameriko in arabske dežele. Rada bi govorila z zastopniki iz Buenos Airesa, morda vas kdo pozna, pa je bilo časa tako malo, ker smo imele šolo in tudi z jeziki so nemajhne težave. Jaz ne znam španščine, oni pa ne jezikov, ki so tu v rabi. Vendar je bilo to zborovanje tudi za nas, za ves Bangkok in za vso deželo velik blagoslov. Navdušenje teh vzornih katoličanov, njihova vesela požrtvovalnost je bila nalezljiva. Če bo le mogoče, bom o tem pisala kaj več kasneje.

Duhovniki morajo v dušnem pastirstvu vzbujati in ohranjovati med verniki vnemo za pokristjanjenje sveta. To bodo dosegli, če jih v katehezi in v pridigovanju poučijo o dolžnosti Cerkve, da narodom oznanja Kristusa; če krščanskim družinam prikazujejo potrebnost in čast, da med svojimi sinovi in hčerami goje misijonske poklice; če v mladini krepe misijonsko gorečnost po šolah in v katoliških društvih, da bodo tako iz nje izšli bodoči glasniki evangelija. Vernike naj uče moliti za misijone in naj se ne sramujejo prositi od njih miloščino — kot spremenjeni v berače za Kristusa in za zveličanje duš.

(Misijanski odlok)

KITAJSKI MISLECI

Profesor
ALOZIJ GERŽINIČ

Ta poglavja, ki nadaljujejo opis, kako se je razvijala kitajska miselnost, bodo zanimiva iz dveh razlogov. Pričenjajo z misleci v Kristusovem času in kažejo razvoj filozofije, na katero prihajajo že tudi krščanski vplivi.

(Op. ur.)

MATERIALIZEM

Za druge dinastije Han (25-220 po Kr.) je živel pisec, ki velja po ostrini opazovanja in kritike za najbolj originalnega na Kitajskem: Vang - čung (+ ok, 100). V bistvu je bil materialist in fatalist. Prebival se je skozi hudo revščino; odtod najbrž

njegova zajedljivost. V knjigi Lung-hung (Tehtnica govorov) je pretresel vse trditve in verovanja svoje dobe. Zanikuje bivanje Boga in njegovo previdnost, nesmrtnost duše in sodbo po smrti. Bitja so nezavedne tvorbe neba in zemlje; vsakdo gre po določeni poti in močnejši uniči šibkejšega. Vzgoja naj razvija dobre nastanke, vendar ne more spremeniti narave. Ta se dá prepoznati po obliki lobanje in okostja in po obrazu. Zavrača i Konfucija i taoiste in Mo-tija in smeši ljudsko verovanje in češčenje mrtvih.

Vang - čungovi sodobniki so bili Pan-ku, Jing-šao in Sün-jue. Prvi (+ 92 po Kr.), zgodovinar prve dinastije Han, je zapustil razpravo o vladarju in politiki, sledeč v glavnem Sün-ceju. Kot materialist razlaga nastanek sveta

brez stvarnika. Jing-šao je med 130-140 napisal delo, ki dopolnjuje Vang-čungovo in napada ljudsko praznoverje. Sün-jue (148-209) je bil iz družine slovečih pisateljev, konfucijanec. Preučeval je probleme svojega časa. Trdi, da obstaja troje človeških narav: dobra, zla in srednja. Prvih je neznatno število, drugih je kaka devetina, vse ostale so srednje vrste in te je treba voditi s poukom in kaznijo.

VDOR BUDIZMA NA KITAJSKO

V dobi druge dinastije Han je vdrla v kitajsko življenje nova sestavina. Razširjenje cesarstva v osrednjo Azijo je Kitajca seznanilo z budizmom in budistični menihi so začeli širiti ta nauk po Kitajskem. Kot trdi tradicija, so na cesarski dvor prišli l. 65 po Kr. Vendar niso našli naslednikov in njihovi spisi so ostali zaprti v cesarjevi knjižnici. Šele leta 148 je spet prišel na Kitajsko budistični menih, neki perzijski plemič, razumen in neutruden. Kitajci so ga nazivali *An-še-kaó*. Prevedel je v kitajščino mnogo budističnih spisov. Besedila šole *Hinajana* so bila namenjena predvsem preprostim ljudem, besedila *Mahajana* pa bolj menihom. Pripisujejo mu 175 del; od teh se jih je ohranilo 55. V kitajski prestolici se mu je pridružil neki Skit ali Indijec, po kitajsko nazvan *Lin-dža-čan*. Skupaj sta prevedla dve temeljni deli amidizma, sutro o neskončnem življenju in o neskončni čistosti.

Mou-ce iz južne Kitajske (r. ok. 170) je prebil nekaj časa v Tonkini in tam spoznal budizem. Trudil se je, da bi ga razširil v domovini. Menil je, da naj Konfucijev nauk vodi oblastnike, medtem ko naj budizem postane vera ljudstva.

Poslej se je budizem na Kitajskem vedno bolj utrjeval in prešel čez vse stopnje, ki jih je storil v Indiji. Na veliko so se prevajali indijski spisi vseh šol mahajane, hinajane, amidistične, čane, tantrajane. Najbolj se je v prestavljanju proslavil *Dharmarakša*, ki je znal 36 jezikov in dialektov in pokitajčil 175 del. Posebej je omeniti sutri *Lotos prave vere* (Sud-dharma-pundarika) in *Ullebana*. V prvi je Buda prikazan kot najvišji Bog, stvarnik in vzdrževavec vseh bitij, neskončno svet in nesmrten duh. V drugi sutri se prikazuje lahek način, kako poskrbeti za odrešenje mrtvih; to pojmovanje je zelo daleč od hinajane. kjer vlada neizprosna pravičnost s tisoči let vicanja.

Druga pomembna budistična osebnost v 4. stol. je bil *Kumara-živa* (+ 412), pripadnik hinajane. Posebnih zaslug si je stekel za meništvo. Prevedel je štiri razprave o meditaciji in potek do zamaknjenja. Nekaj let pred smrtjo je prevedel tudi besedilo „tripitake“ z naslovom *Grahamova mreža*. V njej je predstavljen vzor meniškega življenja; do danes je ostal zakonik mahajaniističnih kitajskih menihov. Največji trud pa je *Kumara-živa* vložil v prestavo dveh indijskih filozofskih del, v katerih se razlagajo vsa vprašanja budističnega modroslovja. Prvo je napisal *Harivarman* (najbrž v 2. stol. po Kr.) in v njem sijajno prikazuje nauke idealistične (santrantika) in realistične (sarvastivada) šole. Ta zagotavlja resničnost bitja in metempsihoze: sestavine bitja (imenovane skandas) so realne in jaz je trenuten pojav, funkcija teh skandas, zaporeden v seriji, resničen in eden. Idealistična šola pa uči nasprotno: vse je irrealno, tudi skandas in jaz. Drugemu delu je avtor *Nagaržuna* (v 3. stol. po Kr.), veliki indijski dialektik, ki skuša spraviti trditve obeh omenjenih šol. Zato mora pobiti nasprotujoče si teze in razloge zanje; pri tem mu ne preostaja drugega, kot zanikati načelo vzročnosti.

Konec 4. stol. je izšla prva celotna razprava o temeljih hinajane, to je, kako doseči lastno zveličanje in se pri tem izogniti metempsihozi. Ob istem času so prevedli tudi indijska meniška pravila.

L. 520 je prišel na Kitajsko indijski knez *Boddi-darma* (+ 529). Cesar Un, pobožen budist, ga je slovesno sprejel v Nankingu. Indijski misijonar je ustanovil novo sekto ča-na (dhyana-vizija), v glavnem osnovano na vedanti, zato so jo kitajski menihi zavrgli, kot so jo že prej indijski. Po tem nauku je vse tvorba

uma, zunaj uma je vse imaginantno. Ni ne vzroka ne učinka in edina dejavnost je miselna. Boddidarma je zavračal knjige in učenje, delo in premagovanje. Edina pot proti popolnosti je kontemplacija lastne notranjosti.

Nasprotno teorijo je v duhu hinajane raznesel iz Indije menih *Süan-cang* pod dinastijo Thang (645-664). Vsa bitja (skandas) so realna in vsako (karman-duša) ima lastno in stalno osebnost. Isti menih pa je prevedel tudi razpravo istega indijskega pisca (Vasubanddu) 4. stol., ki je iz njegove poznejše, idealistične dobe in zagovarja edino resničnost jaza.

Ta raznolikost naukov in življenjskih sistemov, presajenih iz Indije, je na Kitajskem povzročila podobno zmedo, kot je vladala v Indiji.

Reakcija na neenotnost nauka o Budi in medsebojna nasprotovanja raznih struj pomeni ritualistična šola, ki jo je ustanovil *Tao-süan* (+ 667), pa tudi sinkretistična šola (*thien-thai*), katero je započel menih *Dže-khai* (umrl 597), spopolnil pa menih *Tušun* (+ 640). Ta šola trdi, da je Buda vedno učil isto, le na različne načine; v tem loči petero dob njegovega učenja. V bistvu gre tu za nekaj realističen panteizem. Imel je velik uspeh, ker je povezal vse budistične sekte. Uplival je na taoiste, pa tudi na konfucijance. Pripravil pa je pot še tantražani, to je budizmu pomešanemu z verovanjem v božanstvo in duhove, z magijo in praznovestvom.

Ritualistična šola se je oprla skoro izključno na *vinajo*: moralo in disciplino, za filozofsko razpravljanje ni imela smisla. Ugodno je vplivala na strogost meniškega življenja in na ljudsko nравnost.

Budizem je naglo naraščal. Po uradnih zgodovinskih virih je bilo v začetku 4. stol. 9/10 družin na severnem Kitajskem budističnih; dve stoletji kasneje je tam bilo 30.000 pagod in 2 milijona menihov. Višek je budizem — predvsem amidistična struja — dosegel med 7. in 12. stoletjem; njegov vpliv se ni omejeval samo na verstvo, ampak tudi na mišljenje, umetnost, poezijo. Že ni veljal več kot nekaj tujega, marveč kot eden od treh domačih sistemov.

Na Kitajsko so prodrli tudi drugi nauki: madežem, manihejstvo, nestorjanstvo, islam, a nobeden ni nikoli dosegel pomembnosti budizma.

RAZVOJ IN DEKADENCA TOAIZMA

V taoizmu se pojavljajo raznovrstne struje. Skeptično-hedonistična je omejenjena že v 3. stoletju; pripadal ji je krog „sedmerih modrecev bambujevega paviljona“. Nedejavnost, ki sta jo pridigovala Lao-ce in Džung-ce, so uresničevali tako, da so se norčevali iz postav, običajev in obredov in da so se samo zabavali, jedli in pijančevali. Obtožili so jih pohujševanja in njihov vodja pisatelj Dži-khang je bil obsojen na smrt; sprejel jo je brenkajoč na kitaro. Gotovo je, da je ta struja gladila pot budizmu.

Druha smer v taoizmu je imela veliko politično važnost in je od časa do časa dobila moč na dvoru, sprožila preganjanja budistov in revolucije. Silo je zajemala iz hierarhično zgrajene organizacije, iz ascetičnega življenja, težečega po nesmrtnosti, pa tudi iz vraževnih in magičnih dejavnosti. Že v 1. stol. po Kr. se je osnovala kot tajna družba. Vsak član je moral za vstopnino plačati pet mer riža, zato so pripadnike kmalu imenovali „tatove riža“. Ustanovitelju *Džang-lin-gu* so kot voditelji sledili sin, vnuk itd.

V 2. stol. je taoistični agitator *Džung-džao* ustanovil družbo Pot do popolnega miru, sebe pa je nazval Veliki modrec in Veliki mojster. Članom je odkrival magične formule in zdravil bolnike. Ti so morali napisati svoje grehe in se pokesati; če niso ozdraveli, so veljali za sumljive. Prepovedoval je pijančevanje in razbrdanost in priporočal dobra dela. V nekaj letih je imela sekta na stotisoče članov. Iz nje je izšel ustanek „rumenih turbanov“. En mesec so imeli pod oblastjo ves severni del Rumene reke.

Končno so cesarske čete upor zadušile in poklale v dveh bitkah 180.000 usta-

šev. Tudi kasneje je večkrat prišlo do taotističnih vstaj; po navadi so bile za-
trte v krvi, nekajkrat pa so dosegle spremembo dinastije.

Taka dejanja so v neskladju s temeljnimi načeli toaistične šole, pač pa
imajo podlago v važnem delu taoista *Ko-hung*, imenovanega *Pao-phu-ce* (4.
stol.). Trdi, da izhaja njegov nauk od učenika iz prejšnjega stoletja *Zou-že*
(+ 220). *Ko-hung* pesniško razpravlja o enotnosti vesoljstva in Početnika —
gre torej za panteističen monizem. Vendar iz tega ne prihaja do vseh naravnih
posledic kot stari taoist (npr. istost nasprotij, zlasti dobrega in zla, življenja in
smrti, metempsihoza). Nasprotno; zavrača stare mislece in dopušča individual-
nost vsakega bitja; tudi, da je življenje dobrina, ki jo je treba ljubiti in ohranjati,
delati dobro in se ogibati hudega. Zakaj po *Ko-hungu* biva *vladar usod* (morda
ištoveten s Početnikom, *Tao*) in ta podaljšuje življenje v razvoju s številom
dobrih del. Avtor trdno veruje v nesmrtnost obeh človeških duš: *hum* (razumne)
in *pho* (negativne). Končno se obe potopita v Veliko Vse - *Tao*.

Ko-hung govori tudi o mogočnih formulah, talismanih, prerokovanju itd.,
smeši pa molitve in daritve *Nebu* in umrlim. Zavrača avtoriteto *Konfucija*.

VPLIV KRŠČANSKIH SEKT NA TAOIZEM

Ni težko uvideti, da se je *Ko-hung* oddaljil od stare taoistične šole. Eden
od učenikov, ki ga omenja, *Ko-süan*, je poznal *gnostične* nauke. Po legendi jih
je sprejel od „treh transcendentnih svetnikov“. Razen tega mu je najvišji poslal
človeka, ki mu je sporočil *nauk o trojni skrivnosti*. Tu in v nekaterih liturgičnih

pesmih je zaslediti imena, ki nakazujejo krščansko Trojico kot najvišje troedino bitje: Očeta vesoljstva, Besedo in Luč. Omenjajo se mnoga nebesa, v najvišjih biva častitljivi prvega početka; bival je pred praznino, tišino in prvotnim kaosom. Je neviden, čist in čudovit, poln vseh kreposti; je prvi vzrok vsega gibanja in izvor vsega.

Nekateri raziskovavci sklepajo, da so bili taoisti 3. stoletja učenci gnostika Basilda. Res so navedeni nauki popolnoma različni od glavne taoistične struje. Vendar so v taoizmu bivali in so še tudi drugačni nazori in življenjski sistemi, kot jih vsebuje glavna struja. Razen pravkar navedenih dokazuje to četvero znamenitih del, ki so izšla v 7. stoletju: *Kuan-jin-ce*, *Tung-ku-džing*, *Pen-čidžing* in *Kung-kon-ke*.

Prvo pripisujejo Kuan-jin-ceju, Lao-cejevemu sodobniku; njegovo delo naj bi izšlo šele l. 742. Vendar to skoro gotovo ne drži; delo je pozneje nastalo in odlično razlaga taoizem velikih starih mojstrov. V posebnem poglavju so navedeni in ocenjeni izrazi, ki so jih vporabljali gnostiki. Avtor jih odklanja, češ da je resnica bolj preprosta kot taki strašilni izrazi (npr. Zgoščeni molk, Skrivnostno brezno (bythos), Predirni duh (mous) ali Vseobjemajoča praznina [pleroma]). Najvišje bitje je namreč nad vsako mislijo in besedo. Gnostične spekulacije so pisca torej le utrdile v starem mišljenju. Isto velja za anonimnega avtorja dela *Tung-ku-džing*, ki je prav tako razlaga starega, čistega taoizma.

Drugačen pa je nauk *Pen-čidžinga*. V tem delu se prepletajo materialistični monizem, panteizem in dualistični nazor. O človeku pravi, da je iz snovi in duha. Govori o peklju s kaznimi za grehe. Izvor vseh stvari je Eno, ki v delovanju postane trojno, tako kot je vse v vesoljstvu — vse je po formuli tri-eno. Tao je bil sprva popolno mirovanje, potem je iz njega izšel Duh — njegovo izžarevanje in dejavnost: misel, volja, želja. Duh je vse ustvaril in biva v vsem. V svojih mnogih utelešenjih je podvržen zakonom časa. V bistvu je to stari taoistični nauk z važno razliko, da se Tao-u pripisuje dejavnost razuma in volje.

Delo *Hung-kon-ke* je napisal Lü-jen (tudi Lütung-pin) (755-805), pisatelj, učenik in uradnik. Njegova knjiga je učbenik нравnega življenja. Dejanja ocenjuje kar s številkami. Učbenik je v kratkem zaslovel po vsej Kitajski, posluševali so se ga taoisti in budisti, ponatiskovali so ga tudi konfucijanci.

Taoizem je od časa do časa bil pri cesarjih v milosti. To so pristaši izkoristili za preganjanje budizma in drugih verstev, češ da so tujega izvora; meništvo pa so zavračali kot nenaraven način življenja.

Do prvega preganjanja budizma je prišlo l. 446, do drugega hujšega, l. 845. Vendar se je budizem ljudem zelo priljubil, zlasti v amidistični obliki; to je začel posnemati tudi taoizem. Amidizem se je razvil v teizem in je razpolagal z dobrim zakonom нравnosti. Za Boga je veljal Amitabha, za odrešenika pa Avalokitesvara, po kitajsko Kong-še-jin. Amitabhi je bilo namenjeno bogoslužje, molitve, branje poučnih knjig in kesanje, ki uniči greh. S smrtjo se človek znova rodi v Amithabovem paradizu, kraljestvu miru, sreče in svetosti, imenovanem po kitajsko čista zemlja.

Taoizem, na katerega so delovali gnostični in nekaj časa tudi manihejski vplivi, je imel za prvo in najvišje bitje Yü-Huanga (Čisti Vzvišeni); čistili so ga podobno kot amidisti. Okrepili so svojo hierarhično organizacijo; vodja taoizma je bival v prestolici in vzdeli so mu naslov Nebeški učenik (Thien-še). Tako so torej na Kitajskem bila tri taoistična verstva in ljudje so postali mnenja: Vsi trije nauki so en nauk. L. 1116 je pod cesarjem Huei taoizem zaradi nepredvidnosti svojega vodje padel v nemilost in ob njej obtičal.

RAZVOJ IN DEKADENCA KONFUCIJANIZMA

Konfucijanski taoizem, ki je tradicionalno kitajsko enoboštvo, se je v 2. stol. organiziralo v zaprto kasto. Do tega je privedlo več razlogov: vklesanje petih klasičnih knjig v kamen, ki naj družijo vse pristaše; prihod nasprotujočega

budističnega verstva; organiziranje taoizma v sekto; sovražnost evnuhov na cesarskem dvoru. A do kraja 7. stol. je konfucijanizem zgolj životaril; prebudilo ga je šele mogočno širjenje budizma. Reakcija je bila nasilna. Že iz tega je razvideti, da se ta struja ni navdihovala v Konfucijevem in Menčovem nauku, marveč v Sün-ceju, pragmatistu in formalistu, ki je zanemarjal najvažnejša vprašanja: o Bogu in njegovi previdnosti, o duši in njeni nesmrtnosti. Konfucijanska struja se je zato pričela pogrezati v ateizem in materializem. Dovršil se je ta proces v 11. do 13. stoletju, ko se je oblikoval in končno postal obvezen neokonfucijanizem.

NEOKONFUCIJANIZEM

Njega utemeljitelji so bili *Džon-tun-i* (1017-1073), *Šao-žung* (1011-1077), *Džang-cai* (1020-1067), brata *Čeng-hao* (1032-1085), *Čeng-i* (1033-1107) in *Džu-ši* (1130-1200).

Prvi od teh je bil bolj matematik kot filozof. Spoznal je, da stare teorije o nebu-zemlji, jing-jang in peterih delujočih elementih niso zadostne za razlago o nastanku sveta in stvari. Priznati je torej treba prvotno Enoto. Tej je Džon-tun-i dal za Laocejem in Džen-thuanom (taoističnim filozofom, umrlim 1.990) ime *Thai-dži* (vesoljna materija). Oblikuje jo razvojna sila *li* (tudi to ime je že Džem-thuanovo) in tako vstajajo vse stvari, najvišja med njimi je človek. Človekovo spolnjenje je v tem, da se čim bolj združi z naravo in goji petero konfucijanskih kreposti.

Očitno je Džon-tun-i spojil taoistično kozmogonijo s praktičnim pogledom na življenje, kot so ga nazivali konfucijanci. Še bolj je taoistična miselnost prevzela Qao-junga, dasi je bil velik občudovavec Konfucija. Bitje, iz katerega izhajajo vse stvari, imenuje Tao, Huang-dži (Vzvišeni tečaj), Thai-dži (Vrh), čeprav se najvišje bitje ne dá izraziti. V Tao razlikujejo tri dobe glede na postanek vesoljstva: 1) nedejavno stanje; 2) ustvaritev Enega, to je rahle stvari; 3) ustvaritev Dveh, jin-janga, ki poženetata tvar v gibanje in proizvedeta vse stvari po zakonih zaporedja in spreminjanja. Med vsemi bitji je samo človek razumen, a je eno z nebom in zemljo, z vsemi stvarmi vseh časov. Molitev je brez prida, zakaj človeku je določena usoda in od te sta odvisni sreča in nesreča. Dobro in zlo nujno bivata druga ob drugem. Človek je nesmrten, ker se potopi v vesoljnega duha.

Tudi Džang-cai, šao-jungov sodobnik, je panteist, a realistične smeri. Trdi, da nobena stvar ne nastane iz nič, marveč iz bolj ali manj goste snovi; torej so stvari resnične, ne le umišljene.

Ta novi sistem sta razvijala in širila Čeng-hao in Čeng-i, posebno pa Džu-ši. Brata Čeng sta učila, da je tudi Thien, kitajsko nebo, istovetno z normo, enim od obeh počel vesoljstva. Kot vsaka druga stvar je tudi človek napravljen iz stvari in iz norme; le-ta pa se kot notranje počelo odločitev imenuje razum - volja. Moder je tisti, ki sledi normi in se z njo istoveti. Oba Čenga zanikata nesmrtnost duše; češčenje mrtvih in verovanje Budistov v posmrtno življenje in preseljevanje duš je torej zmotno.

Pri Džu-ši je zanimiva kozmogonija. V začetku časov sta po njegovem nauku nebo in zemlja bila ena masa, vrteča se kot mlinski kamen. Gibanje je postajalo vedno hitreje in tako so se težji deli zbrali v središču — nastala je zemlja —, lažji deli pa so se pomaknili na obrobje in oblikovali nebo, sonce, luno in zvezde, ki se še vedno gibljejo. V nebu ni nobenega vladarja in Sodnika. Svet vlada norma, *Li*; a ne biva in ne more bivati izven snovi. V človeku je norma na površju; snov pa, ki je v človeku, je dvojna: trdna *phai* in zračna *hun*. Ob smrti se prva zgubi v zemsko tvar, druga pa se razprši v nebeško. Nesmrtnost in preseljevanje duš sta budistični zmoti. Po sebi je norma nezavedna in snov razumna, v človeku pa tvarno srce pod vplivom norme proizvode razum in nravnost. Razum se poraja in tvori v iskrah tako kot ogenj iz vžigalnika. Te iskre

povzročajo čustva in iz njih izvirajoča dejanja. Kadar so ta v mejah narave pri-
mernosti, so dobra, drugače pa so ne-dobra, zakaj zla ni.

Džu - šijev sistem, zgrajen na snovi in sili, primerjajo poznavci Haeccklo-
vemu dinamističnemu materializmu.

Nasploh moramo reči, da so neokonfucijanci v razlagi izvora vesoljstva pod
vplivom stare taoistične šole razvili prvotne konfucijeve misli, a so jih obenem
zanikali. Zakaj v starem konfucijonizmu so bili temeljni osebni Bog in njegova
previdnost, nesmrtnost duše, češčenje Boga, duhov in umrlih; na tem temelju je
stala osebna, družinska in socialna morala. Neokonfucijonizem pa je s svojimi
panteističnimi ali monističnimi nauki stare temelje zavrnil. Med vladanjem mon-
golske dinastije je novi sistem zmagal in bil določen za uradni sistem pri izpitih
državnih uradnikov tja do leta 1905.

Džu - ši, duša nove šole in vodja konfucijancev, ki so se potegovali za stari
način literarnih izpitov za uradnike, je proti struji, zahtevajoči nov način bolj
praktičnih izpitov, po smrti zmagal: l. 1227 so mu vzdeli naslov Velikega učenika,
14 let kasneje pa je drug cesarski odlok ukazal, da bodi podlaga za izpite njegov
nauk, ki naj bi bil dovršena razlaga konfucijanizma!

V splošno rabo je prišla tudi zgodovina Kitajske, kot jo je napisal *Se - ma -
Khuang* (1019 - 1086), pregledal pa Džu - ši. Pod dinastijo Ming (1369 - 1644), ki
je prišla za dinastijo Juan (Mongoli), je cesar Jung - lo, čeprav vnet budist, zapo-
vedal, naj se zbero spisi vodilnih neokonfucijancev in l. 1416 je odločil, da naj
ta zbirka poleg petero klasičnih ali kanoničnih knjig (Knjiga poezije — Še - džing,
Knjiga zgodovine — Šu - džing, Knjiga sprememb — Ji - džing, Knjiga obredov —
Li - džü, in Letopisi Pomlad - jesen — Čun - čü) in štirih konfucijanskih knjig
(Konfucijanski razgovori — Lun - jü, Menčova knjiga — Meng - ce, Veliki nauk
— Ta - šüe, in Srednja pot — Džung - jung; ti zadnji dve sta poglavji iz knjige
Li - džü) postane temelj pouku.

V dobi omenjene dinastije so številni konfucijanci razvijali neokonfucijansko
metafiziko in moralko v duhu materializma in racionalizma. Znatno sta porasla
nacionalizem in sovraštvo do tujcev. Razen tega je nastalo med konfucijanci
gibanje, ki je težilo k puščavništvu in razglabljanju lastnega jaza. Pristaše tega
načina življenja so sumničili, da so člani sekte Ča - na. V resnici pa so zelo
častili Konfucija in so hoteli izvajati Mončevo „naravno znanje“ — v jedru
subjektivističen konfucijanizem, katerega teoretik je bil učeni literat in vzorni
uradnik *Vang - jang - ming* (1472 - 1528). Med dolgotrajnim ujetništvom je pri-
šel do spoznanja, da tiči v človekovi notranjosti prirojena vrednost — stvari, ki
jih veš, ne da bi se jih naučil in ne da bi kdaj o njih premišljal. Do največjih
dobrin, resnice in miru, prideš le, če razumeš in slediš sodbe svoje vesti, saj v
srcu prebiva nebeška norma, kot je učil Džu - ši. Ta nauk je bil v Pekingu zelo
priljubljen, ko so tja konec 16. stol. prišli učeni jezuitski misijonarji; zato so
jih sprejeli s precejšnjo strpnostjo.

Za zadnje, mandžurske dinastije, imenovane Čing (1644 - 1912) so konfuci-
janci v javnem življenju prevladovali. Konfucijanski sistem je bil proglašen za
edinega pravovernega, ostali nauki so bili prepovedani. L. 1670 je poseben ce-
sarski odlok 16. točk veval, da je treba izriniti krivoverstvo in tako povzdigniti
pravo učenje konfucijanizma. Uradniki so prvo polovico vsakega meseca razla-
gali ljudstvu ta odlok; govorili so, da so kot krivoverstvo mišljeni budizem, taoizem
in krščanstvo.

Kljub privilegiranemu položaju za mandžurske dinastije ni neokonfucijanska
šola imela pravih filozofov, marveč le filologe in učenjake. Ni manjkalo dobrih
glav, a reakcionarno in pretirano konservativno ozračje je dušilo vsako ustvar-
jalnost. Kjer pa duhovno življenje ne napreduje, nujno propada. Neokonfucijanizem
je zato vodil v slabljenje religioznosti in v nravno ohlapnost. Slovesno bogoslužje,
ki so ga cesarji opravljali od najstarejših časov, se je nadaljevalo le po tradi-
ciji, vsebine pa ni ohranilo nobene.

MISIJON PAVLA BERNIKA V NAGALANDU

Današnji praznik mi obuja spomin in misel na duhovne sinove sv. Vincencija Pavelskega, posebno še na slovenske gg. lazariste, ki že dolga leta probujajo in ohranjajo misijonsko zavest in delovanje v zaledju; najprej doma, potem pa tudi na tujem.

Naj vam Bog obilo poplača za lep delež misijonskega sklada, ki ste ga meni namenili.

Oprostite, da vam tako redkokdaj pišem. Včasih se pa tudi to, kar napišem in pošljem, na poti izgubi. To se je moralo zgoditi z dopisom in velikimi izvirnimi fotografijami, ki sem jih poslal v prvih mesecih lanskega leta, ko sem poročal o 38. mednarodnem evharističnem kongresu v Bombayu. Skupaj s tem pismom vam pošljem še druge fotografije v posebni registrirani kuverti.

Lansko leto novembra meseca sem se podal z našimi katoliškimi fanti in dekleti na najvišjo goro Nagalanda, Japfü (nad 3.000 m.). Tam sem tudi maševal. To je bila prva maša na tej gori. Opravil sem jo za mir v teh krajih in za razširjanje kraljestva božjega med temi hribovci. Spremljala sta nas dva učitelja katoličana tukajšnje državne gimnazije in posnela nekaj dobro uspelih fotografij v barvah.

Naše apostolsko delo tukaj lepo napreduje. Odkar sem prišel sem, se je število vernikov podvojilo; katehumenov je pa tudi par sto. Postavili smo pet novih kapelic. Nekatero so prav betlehemske. Pa se na njih skromnem altarju daruje prav isti Jezus, ki se je pred 20 stoletji v Betlehemu rodil. Ne morete si predstavljati, kaj misijonar občuti v srcu, ko stopi v vas, kamor še nikdar ni prišel katoliški duhovnik in posebno še ko z zveličavno vodo oblije prve vernike v tej ali oni vasi. Z ene strani to doprinese veliko veselja in tolažbe, z druge pa tudi težko odgovornost. Kot se odgovornost staršev pri porodu otročiča ne konča, ampak šele prav začne, tako je tudi z odgovornostjo duhovnega očeta, ki Gospodu in Cerkvi nove otroke rodi. Razlika je v tem, da imajo naravni starši le nekaj otrok, duhovnik pa jih navadno ima na tisoče. Zgodilo se je v bližnjem misijonu, da je misijonar, ravnatelj sirotišča, zamudil vlak. Ves nestrpen in v skrbeh je hodil gor in dol ob postaji. Pa ga je železniški uradnik hotel potolažiti: „Nič se ne žalostite! Boste pa drug vlak čez par ur ujeli!“ Pa se pater ni dal potolažiti: „Domov bi moral priti še nočoj. Doma me čaka 120 otrok!“ Uradnik mohamedanec pa je zmajal z glavo: „Koliko žena pa ima ta mož, da ima 120 otrok?“... Misijonar ne more biti miren, dokler v novih vernikih ne zraste „polnost postave Kristusove“. Ta postava v njih raste po besedi božji; to pa je treba oznanjati. In v tem je križ!

Prebivalstvo Nagalanda ne dosega 400 tisoč duš; a tu ljudje govorijo 14 jezikov ali narečij, ki so pa vsa med seboj povečini zelo različna. Tako se je zgodilo, da sem moral v neki vasi rabiti tolmača katehista. Lepo je prevedel v jezik angami to, kar sem jaz rekel. Pa ni šlo. Ljudje so zmajali z glavami. Nič niso razumeli. Katehist je moral na pomoč poklicati vaškega učitelja, ki je angami razumel. Ta je moje besede prevajal iz angami v jezik zhamai. Ni čuda, da je takšna pridiga trikrat daljša kot navadna.

Po nedeljski maši pred župno cerkvijo v Kohimi

Misijonar Pavel Bernik mašuje na gori Japjü

Stara katoliška šola, ki bo komaj zdržala do dograditve nove

Šolska mladina s sestrami v misijonu P. Bernika

Jezik ngami je gotovo najtežji od vseh, ki sem se jih do sedaj moral učiti. Včasih ima ena in ista beseda do štiri ali pet različnih pomenov. Človek mora imeti zelo fin posluš, da pri izgovorjavi razlike ujame. Tako je napr. moj predhodnik med pridigo v cerkvi naprosil vernike, da naj bi zanj molili. Ljudje so bruhnili v smeh. „Kaj sem ga pa sedaj polomil?“ je začuden vprašal katehista. „Rekli ste ‘kuhajte zame’, namesto da bi rekli ‘molite zame’, kot ste najbrž hoteli reči,“ je pojasnil katehist. “Chaschüchie - chaschüchie”, tu ni razlike! V pisavi gotovo ne, pač pa v izgovorjavi. Beseda “chü”, kot je napisana, ima sledeče pomene: majhen, bolan, delati, jesti. Podobno beseda “kra” pomeni velik, mnog, bel in jokati. Ameriški pastor, ki se je poslavljaj od tu, je v svojem zadnjem govoru dejal: „Ko sem zvedel, da se bomo morali ločiti, sem postal bel jaz, bel je postala moja soproga, bel je postal naš kuhar...“ Kljub resnosti trenutka so se ljudje na glas zasmejali, kajti kuhar je bil črn kot oglje. Pastor je hotel reči: „Jokal sem jaz, jokala je moja žena in jokal je naš kuhar...“

Kaj pa z našim delom tu v Kohimi, v središču misijona? Za novo cerkev, župnišče in šolo smo začeli kupovati in zbirati gradivo. Da le-to spravimo na kraj, kjer naj bi zgradbe stale, smo morali vsekati v strmi hrib več kot kilometer dolgo cesto za dovoz kamenja, peska, lesa in drugega gradiva. Kier je ta državica, ki je bila do sedaj dokaj zanemarjena, v polnem razvoju in vlada na vseh straneh ustanavlja nova podjetja, je zelo težko dobiti delavce. Dnevna plača navadnega delavca ni nikakor pod vsoto enega ameriškega dolarja. Navadno 1.50 ali celo 2 dolarja. To je za katerikoli kraj izven Amerike same zelo veliko.

Mnogo dela in stroškov je tudi po podružnicah, ki jih imam 15. Eno od teh, kjer je namah vstopilo v Cerkev 150 ljudi, sem zaupal varstvu Marije Pomagaj. Ker imajo verni Slovenci prav do nje posebno pobožnost, sem si mislil zaupati to vas, ki se ji pravi Žakama, tudi njenim slovenskim častivcem. Za zgradbo čedne cerkvice in male ljudske šole bi potreboval v teku prihodnjih let vsoto kakih 1.500 do 2.000 ameriških dolarjev. Za veliko vsoto prosi, bo marsikdo mislil. Pa je tudi velikodušnost vernih Slovencev velika! Zaključim s tem pričrnanjem.

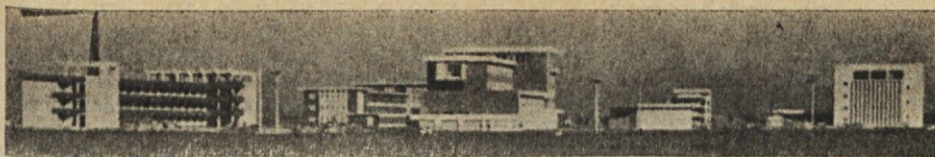
po misijonskem svetu

FU-JEN

Pekiška univerza Fu-jen je postala plen komunistov. Bila je trdnjava katolicizma na Kitajskem. Od leta 1950 pa ni več katoliška, ampak državna univerza, v rokah brezbožnikov. Begunci na Formozi po hočejo isto univerzo znova oživetiti. Za predsednika je bil imenovan znani tjencinski nadškof Jupin, ki zdaj živi na Formozi. Že papež Janez XXIII. je dal nalog, naj se univerza dogradi. Eden največjih njenih podporni-

kov je postal bostonski kardinal Cushing, ki je dejal, da je obnovitev te univerze eno največjih podjetij v zadnjem času. In ko je Pavel VI. govoril o njej z nadškofom Ju-pinom, je dejal, da je najvažnejša naloga univerze Fu-jen, da ohranja kitajsko kulturo in tradicije ter to pokristjani. Sedem poslopij je že pozidanih in leta 1963 so pričele s svojim delom tri fakultete, toda v načrtu so še druge fakultete in kolegiji. Tako počasi na račun velikih žrtev znova raste ustanova, ki naj za bodoč-

Univerza Fu-Jen na Formozi

nost vzgoji kitajske izobražence. Lani se je za sprejemni izpit prijavilo 50.000 maturantov. Sprejetih pa jih je bilo le 15.000. Čuenlaj je nekoč rekel: „Največji sovražnik komunistične kitajske ni nacionalna Kitajska, ne kapitalizem, ne Združena država, ampak katoliška Cerkev in krščanska vzgoja.“ Važnosti vzgoje se zelo zaveda Cerkev, zato hoče do kraja izvesti ta gigantski načrt.

INDIJA V LAKOTI

Na lakoto v Indiji svet danes veliko misli. Posebej na to opozarja predsednica Gandhi sama. Med reševalci so brez dvoma med prvimi Nemci, tako katoličani kakor evangeličani. Kat. organizacija Misereor skrbi predvsem za zapadno-južni del. Evangeljska organizacija „Kruh za svet“ pa pošilja svojo pomoč predvsem v vzhodni del. S svojimi nabirkami prehranja letos 400.000 lačnih Indijcev. Prostovoljci, ki so se ponudili, da delijo pomoč na terenu, sporočajo o svojih vtisih, ki so naravnost porazni. Te akcije, med njimi je brez dvoma med najpomembnejšimi italijanska, ki jo je vodil sveti oče sam, bodo dale nove in nove pobude, da svet v blagostanju priskoči na pomoč svetu v umiranju. Razveseljivo je to, da so pri teh akcijah na uslugo Indijci sami. Nudijo zastojniški prevoz, dajejo v pomoč delavce. Tako upajo preprečiti katastrofo, kakršna je bila leta 1942, ko je od lakote umrlo 2 milijona ljudi. In še to je razveseljivo, da se na teh poteh ljubezni srečavajo vse krščanske skupine.

IDEALNA MLADINA

V Kongu se je leta 1952 zbrala mala gruča mladih fantov in deklet. Niti sanjalo se jim ni, da bodo s tem začeli gibanje, ki je zdaj velikanska opora mi-

sijonu. V gibanju „Ksaverjeve mladine“ je trenutno 80.000 navdušenih fantov in deklet, ki s svojo pobožnostjo in apostolsko gorečnostjo presenečajo misijonarje same. Organizacija se je bliskovito razširila skoro v vse afriške države. Ti mladi ljudje so ne le pobožni verniki, ki po možnosti prihajajo vsak dan k sveti maši in svetemu obhajilu. So tudi apostolski ljudje. Zastonj se dajejo na razpolago misijonom, da grade bolnice, šole in cerkve. Njihovo geslo je: ljubezen. So veseli, ljubijo ples in muziko, a so polni pristnega krščanskega ognja. Ko sprejmejo novega člana, ga uvedejo v življenje gibanja z iniciacijo, ki je podobna iniciacijam afriških rodov. Ob tej priliki jim živo povedo, kaj je „caritas“, da ni le beseda, ampak osebno žrtvovanje zato, da afriški narodi postanejo Kristusovi. Teden za tednom se zbirajo na svoje študijske sestanke in debatirajo, delajo načrte in obnavljajo svojo apostolsko gorečnost. Poleg Marijine legije, ki v tej zemlji toliko dobrega stori, je za afriško mladino to resena najbolj modernih in dejavnih organizacij.

JUŽNA AFRIKA

Znan je že težak rasni problem v Južni Afriki. Katoliška Cerkev se ni pomišljala jasno povedati svojo besedo. Pod vodstvom kardinala Owen Mc Canna so nedavno imeli plenarno škofovski zasedanje za ves teritorij. Proučevali so svoj položaj v luči koncila. Med drugimi sklepi je bil tudi ta, da so izdali pastirsko pismo, kjer so ponovno obsodili rasno diskriminacijo in tudi prisilno delo za vse člane družine, ker se s tem razbija osnovna celica človeške družbe: družina. Optimistično izražajo upanje, da se bo rasni problem počasi reševal s pomočjo vseh krščanskih skupin na terenu in s podporo vseh kristjanov po svetu.

V *Belgijskem Kongu* je bil od 4. do 9. julija letos "teološki teden." Razgovor se je pletel okoli ideje: Bog naših očetov. Obravnavali so torej: pojem Boga v svetem pismu, v afriških verstvih in problem brezboštva.

Beli očetje se hitro širijo. Ustanovil je to misijonsko kongregacijo slavni kardinal Lavigerie leta 1868. Letos štejejo že preko 3.000 članov, večinoma delujejo v severnem delu Afrike, ker so bili ustanovljeni zlasti za muslimanski svet. Porast je hiter predvsem v zadnjih 20-tih letih, v tem času se je družba podvojila.

Pravoslavna cerkev je uvedla nov praznik in sicer praznik sv. Petra. Liturgično besedilo je sestavil atoški menih Mikroyannatis. Sveti oče je ob skupni avdienci izrazil nad dejstvom veliko veselje in poslal blagoslov vsem pravoslavnim bratom in posebej imenovanemu atoškemu menihu.

Po vsej Keniji so organizirali *molitev za preganjane kristjane v Sudanu*. Pobudo za to skupno molitev je dal Krščanski svet, v katerem sodelujejo katoličani, protestanti, pravoslavni in anglikanci.

V *Južnem Vietnamu* število katoličanov raste hitreje kot število prebivavcev. Med 14 milijoni prebivavcev je bilo lani en milijon in pol katoličanov.

Marijina legija v Ugandi ima čudovite uspehe. Samo kurija v Campali je v roku dveh let pripravila na krst 800 ljudi. Trenutno je v tej škofiji 13 prezidijev za odrasle in dva za mladi-
no.

V *Münstru* se je v misijonski pisarni pojavila priletna gospa in brez uvodov in razlag položila na mizo 77.000 nemških mark. „Naj bo za vzgojo domačih duhovnikov.“ To je bilo edino pojasnilo.

Nogometni klub v Münstru je poslal Društvu za širjenje vere 3000 nemških mark, ki so bile takoj poslane v Belgijski Kongo, da je moglo biti sprejetih v bolnico 260 bolnih otrok.

Ekstremisti v Indiji se niso izkaza-

li le ob obisku Pavla VI. v Bombayu, tudi sicer se njihovo sovraštvo do krščanstva pokaže v raznih oblikah. In misijonarji svare, da morajo računati s tem, da se bodo ti pojavi množili in ostrili.

Vlada v Burmi je dala nalog, da morajo do konca letošnjega leta zapustiti državo oz. otok vsi misijonarji, ki so prišli tja po letu 1947. Odlok zadene kakih 200 misijonarjev, večina francoske narodnosti.

Neka indijska agencija je izračunala, da je za enega samega spreobrnjenca treba 340 katoličanov; Jehovine priče potrebujejo manj, na devet vernikov pride en nov pripadnik; tudi mormoni so bolj aktivni, na vsakih 13 članov sek-
te pride na leto en nov.

V *Indiji* je 14 glavnih jezikov, 100 stranskih in 700 dialektov. Od 1948 je uradni jezik „hindi“. Kdor pa hoče dobiti državno službo, mora poleg tega znati tudi angleško in enega 14 glavnih jezikov.

Sveti sedež je spet daroval nad pol milijona dolarjev za pomoč *Indiji*. S to podporo bodo financirali prekope za namakanje, izkopali studence, zgradili moderne ribiške čolne in zgledne pristave z moderno opremo. S tem ima podpora dvojen cilj: pomagati iz gmotne stiske, a pomagati tako, da ljudi navajajo k delu za boljše življenje.

Korejski episkopat je na svojem rednem zasedanju letos obrnil pozornost predvsem na duhovnike. Ustanovili so posebno revijo za duhovščino, organizirati hočejo posebno seminarje za že posvečene duhovnike. Namen je: prenesti koncil preko duhovnikov na teren. Med škofi je bil tudi znani jezuit P. Lombardi, ki je dal pobudo, naj se za vzgojo katoliških laikov ustanovi nekaj podobnega kot je center „Za boljši svet“ v Italiji na Rocca di Papa.

V *Johannesburgu v Južni Afriki* imajo sestre Dobrega pastirja velik zavod sv. Jožefa za vzgojo deklet. Letos so začele organizirati nekaj podobnega kot so „deška mesta“ po svetu. Ves ogromen zavod se bo spremenil v malo mesto. Upravo mesta bodo vodila dekleta sama. „Vlado“ bodo tvorila dekleta sama, prav

tako vodila poštni urad in vse, kar je za tako mesto potrebno. Namen je ta: da se dekleta vzgajajo v četu odgovornosti za skupnost. Saj je povsod, posebej pa v misijonih, potrebno, da se mladi ljudje praktično vzgojé za bodoče naloge, ki jih čakajo. Prišel je čas, ko pasivni katoličani v svetu ne bodo nič pomenili. Redovnice so s tem začele v vzgoji novo dobo, ki tudi Južni Afriki napoveduje novo bodočnost. Vse prav v duhu koncila.

Bonnski minister Schell je odlikoval ravnatelja katoliške dobrodne družbe *Misereor* Msgr. Dr. Dossinga z velikim križem Zvezne republike. Bilo je prvo

tovrstno odlikovanje. Obljubil je tudi svojo pomoč organizaciji z državne strani. Zadnja kampanja za pomoč Indiji je preseгла proračun 12 milijonov dolarjev. Nabrali so 14 milijonov dolarjev.

Misijonske zdravnice, družba, ki jo je leta 1925 ustanovila mati Ana Dengel v Washingtonu, je lani v svojih ustanovah zdravila 200.000 bolnikov. Največ bolnic imajo v Indiji. Razgibana misijonska družba pa je nam Slovincem znana zlasti po sestrah Žužkovih in po dr. Gabrijeli Ehrlich, ki so vse članice te družbe.

naši misijonarji pišejo...

PRVO PISMO NOVE MISIJONARKE

Poročali smo že, da je prišla v Južno Afriko svojim sosestram v pomoč uršulinka s. MARIJA GLORIA ŠKERLJ OSU. Tamkajšnji dve slovenski uršulinski misijonarki, ki že nad 30 let delujeta v Transvaalu, m. Ksaverija Lesjak in s. Brigita Bregar, sta tako po dolgih desetletjih vendarle doživeli prihod nove slovenske misijonarke... Ko sta odhajali iz domovine, gotovo nista mislili, da jima bo prva sledila šele po tridesetih letih... Kaj hočemo, vojna, revolucija in rdeči režim v domovini, to vse je onemogočalo take in podobne misijonske podvige. Počasi pa se razmere v tem pogledu izboljšujejo in obeta se nam doba novih slovenskih misijonskih pohodov v Gospodove vinograde širom sveta. S. Škerlj je druga slovenska misijonska moč, ki je od začetka druge svetovne vojne iz domovine odšla na misijonsko polje. Prva je bila s. Marjeta Mrhar, usmiljenka, ki deluje zdaj na Madagaskarju. Vemo pa, da se jih več resno pripravlja na ta korak in vsaj eden je že v Angliji, kjer se pogloblja v angleščino, da z njo oborožen odhiti na eno izmed afriških misijonskih področij... Molimo za to vzklietje nove misijonske pomladi v domovini!

Prvo pismo je nova misijonarka poslala č.g. Wolbangu CM, ki se ji je tudi prvi od nas oglasil. Takole se glase njene vrstice, pisane 14. VI. letos v Kensingtonu v Južni Afriki:

„Vesela sem, da Vam morem prav ob priliki Vašega srebrnomašnega jubileja prvič pisati. Iskreno čestitam! Naj Vam Jezus, večni duhovnik, podeli posebno na ta dan milosti v obilju ter naj Vas njegov blagoslov spremlja in vodi pri vsem Vašem delu! On naj bo tudi Vaše plačilo za vse delo in žrtve pri širjenju božjega kraljestva.

Dovolite, da se Vam sedaj predstavim. Škerlj s. Marija Gloria. Doma sem iz Vrhpolja pri Vipavi, na Primor-

skem. Po končani maturi leta 1960 sem vstopila v uršulinski novicijat, ki je v Varadžinu na Hrvatskem. Ker sem izrazila željo, da bi šla v misijone, sem bila v januarju 1965 poslana v Anglijo, v London, da se naučim angleščine, in letos na velikonočni torek sem polna navdušenja prispela v Južno Afriko, v Johannesburg.

Moje glavno delo je za zdaj še vedno študij, prav za prav se šele pripravljam na pravi in resni študij na univerzi. Vendar sem že toliko srečna, da se smem ukvarjati s skupino afriških deklet in fantov, ki jih poučujem v krščanskem nauku. Obiskujejo namreč državno šolo, pa potrebujejo pouk o krščanstvu izven šole. Vsi so bili v nižjih razredih učenci naše m. Ksaverije Lesjak na misijonu v San Patricku. Zelo sem hvaležna Bogu, da morem delati med afriško mladino. Seveda sem zdaj še nezazledana in brez izkušenj, njih življenje mi je še zelo novo. Težava je tudi v tem, da niti oni niti jaz ne znamo veliko angleščine, pa drug drugemu pomagamo.“

Misijonarka vse misijonske prijatelje lepo pozdravlja in se jim priporoča v molitev. Res jo ljubeče vključimo v simpatični krog slovenskih misijonarjev in misijonark! Naj čuti, da ima odslej po vsem svetu slovenske prijatelje, molilce in darovalce! Vsi ji želimo veliko božjega blagoslova v prelepem misijonskem poklicu!

FORMOZA

Iz več kratkih pisem misijonskega zdravnika dr. JANEZA JANEŽA, ki jih je pisal od marca do avgusta letos Katoliškim misijonom, objavljamo sledeče utrinke splošno zanimive vsebine:

27. marca 1966.

„Pozen pa tudi redek sem s pisanjem. Kljub letom neprestanega dela sem pa

zdrav in močan, a vendar je dela toliko, da v nekaj prostih nedeljskih urah nimam volje pri pisalnem stroju sedeti. Med tednom pa na kaj takega res ni mogoče misliti, ker me ne puste pri miru v sobi niti deset minut. Vedno znova poje telefon in me kliče k bolniku. 30 let kirurgije imam za seboj in bolniki radi iščejo stare kirurge, začetnikov se boje. Poleg vsega sem še vedno edini kirurg v bolnišnici, ki ima vedno vsaj 140 postelj zasedenih s težkimi primeri. To povsem le v opravičilo za moje redko pisanje.

O razmerah veste več kot jaz. V Vietnamu se bodo Amerikanci veliko naučili; njihov položaj ni baš rožnat. Še bolj se bodo izogibali konflikta s Kitajsko. Če ne morejo očistiti partizanov v mali Indokini, kako bi jih v veliki Kini! Atomška bomba partizanov ne uniči... Vprašanje bodočnosti ni Indokina, trn v peti je rdeča Kitajska. Tam ne počivajo, kmalu bodo imeli vse orožje moderno in v izobilju, in kadar bodo to imeli, bodo drugače govorili. Zdi se mi, da ZDA podcenjujejo rdečo Kino..."

20. maja

„Danes začne Čangkajšek novo šestletno obdobje svojega državnega predsedovanja. Ima že 80 let in je verjetno to njegovo zadnje predsedništvo. Sicer je pa še zdrav in svež. Mi smo z njim zadovoljni in si nihče ne želi spremembe, ki pa bo kmalu zaradi njegove starosti neizogibna.“

27. julija

„Kot veste, je kardinal Tien podal ostavko v službi škofa-administratorja škofije Taipei, radi bolehnosti. Na njegovo mesto je bil postavljen škof Lo Kvan iz juga (Tainan). Vi ga gotovo poznate, saj je bil pred odhodom misijonarjev - lazaristov na Kitajsko v Rimu, vsega nad 30 let... To nedeljo bo v Taipeiju njegovo ustoličenje. Naši kamilijanci gredo tja in mene bodo vzeli s seboj, če bom seveda mogel iti. Že dve leti nisem bil v tem našem glavnem mestu. Ko bo Tien umrl, bo gotovo Lo Kvan imenovan za kardinala. Zelo je priljubljen tako pri Kitajcih kot pri tujih misijonarjih.“

„Kot običajno sem vedno čez galvo zaposlen, po zobeh me trga in se pravkar odpravljam k dentistu in vam na kratko pišem, da vam sporočim prejem vaših darov. Lepo se zahvalim vam in dobrotnikom! Saj človeku ni za denar, veliko pa je vredna zavest, da ima človek še kje na svetu prijatelje, da nisi pozabljen, da se celo najdejo, ki delo cenijo, spoštujejo in to pokažejo.“

Letos je prišlo v poletnih mesecih na obisk na naš otok 20 ameriških univerzitetnih profesorjev na dvomesečni seminar. Eden od njih mi je pisal iz Taipei, da me pozna in da me želi obiskati. Bil je prof. Peter Remec iz New Yorka. Gotovo ga poznate. Prišel je za dva dni v Lotung in sva veliko kramljala, kar do treh zjutraj... Tole zadnjo nedeljo sem pa skočil v Taipei, da sva še malo pokramljala in se potem poslovila. Včeraj je odletel proti Indiji, kjer bo leto dni predaval na eni takojšnjih univerz. Kar prijetno doživetje mi je bilo, po mnogih letih spet po domače kramljati. Od znancev iz ZDA mi je celo steklenico rizlinga prinesel in jo bom za božič hranil. Formozo si je v dveh mesecih pošteno ogledal in jo zdaj boljše pozna kot jaz, ki sem vsa leta v bolnici zaprt.

Ko sem se poslavljaj od njega, sem si v Taipei ogledal tudi zidavo nove velike katoliške bolnice. Vodile jo bodo sestre salvatorianke in jo bodo odprli prihodnje poletje. Mene bi tam strašno radi imeli za zdravniškega direktorja, molijo v ta namen in razne strune napenjajo. Sam sem jim pa rekel, da grem tja samo pod enim pogojem: da mi kamilijanci sami rečejo, da lahko grem, da me več ne potrebujejo. Sam od sebe Lotunga nikdar ne mislim zapustiti in mislim, da me tudi kamilijanci ne bodo pustili od tu.

Če pa veste tam po svetu za kakšnega specialista za kirurgijo z večletno prakso, mi kar sporočite: postal bo lahko šef velike, krasne bolnišnice!

Čez štirinajst dni pride na prvi škofovski obisk k nam novi taipeški škof Lo Kwan; mi namreč spadamo pod njegovo škofijo. Berem tudi te dni v časopisu, da bo tukajšnja internunciatura kmalu povišana v nunciature.

Pred dvema mesecema je prišel iz Italije nov pater kamilijanec, ki je pred letom dni v Padovi doktoriral in bo zdaj tu praktical kirurgijo. Je že začel asistirati, a največ časa mora porabiti za študij jezika.

Še enkrat prisrčna hvala vsem, zlasti pa vam, ki tako zvesto delate za misijone!“

O misijonarju O. REBOLU FRANCU, ki je član Maryknollske misijonske družbe in že nad deset let deluje na Formozi, imamo novico, da je šel za pol leta na počitek v Združene države! Želimo mu temeljite okrepitve za nadaljnje misijonsko delo med svojimi ljubljenimi Formožani!

Frančiškanska Marijina misijonarka S. MARIJA KALISTA LANGERHOLZ FMM, ki deluje v kraju Hsinchu na Formozi, je pisala misijonski sodelavki gospej Anici Tushar v U.S.A. pismo, iz katerega povzemamo sledeče vesti:

„Pri nas že dva tedna dežuje, zato ne morem ven iz mesta v disperzerje pomagat bolnikom, pa sedim in pišem najnujnejša pisma. Deževje, ki je neprenehno, je napravilo že ogromno škodo: mnoge prometne zveze so pretrgane, številne ceste porušene, reke preplavljajo polja in menjajo struge, zemlja se ugreza... Tako lepo je že kazalo za letošnjo žetev, zdaj bo pa vse uničeno. Draginja bo strašna in revščina bo gledala iz vseh kotov. V naši leseni hiši povsod teče, posebno od stropa; kmalu bo treba spati pod dežnikom, če se ne bo preje hiša porušila, kot se jih je že toliko, po japonsko kot naša narejenih...“

Prav kar prihajam iz naše stolnice, kjer smo sprejeli filipinskega kardinala Santosa, ki je prišel na obisk na Formozo. Revez, kaj bo videl drugega, kot dež in nesrečo... Praviijo, da je prišel na razgovore o združenju vsega azijskega katolištva v enotnem boju proti komunizmu... Res, obstaja velika nevarnost in zadnji čas je, da se kaj naredi.“

Na Formozi deluje tudi S. MARIJA ROSARIJA BRILEJ iz družbe Pomočnic vernih duš. Koncem maja se je g.

Wolbangu zahvalila za pomoč, ki smo ji po njem poslali, potem pa pove to in ono:

„Lepo je misijonsko življenje; vsak dan se zahvalim Bogu, da mi je dal ta poklic. Tu na Formozi katoliška vera res napreduje. Po celem otoku želijo graditi nove cerkve, katoliške šole in bolnišnice. Vse to napredovanje pa terja od misijonarjev vedno več dela, zlasti ker je treba nove katoličane skrbno spremljati v njih novem, krščanskem življenju, sicer kar kmalu vse pozabijo in opustijo. Zelo dobro vpliva dejstvo, da so mašni obredi in drugo v narodnem jeziku; ljudje pravijo, da zdaj vsaj nekaj razumejo in lažje sledijo sveti maši, ki se v mnogih cerkvah že opravlja na oltarju z mašnikom, obrnjenim proti ljudstvu; tudi somaševanje smo že večkrat doživeli.“

Petnajstega maja je bil slovesen sprejem novega taipeškega škofa Lo Kvana. Že od dveh popoldne naprej so se začele zbirati pred stolnico množice katoličanov, razdeljenih po župnijah, ki je bila vsaka od njih s svojim župnikom na čelu. Ulica, po kateri se je škof pripeljal, je bila vsa okrašena. Na stopnicah pred cerkvijo ga je pričakovalo deset drugih škofov, mnogo duhovnikov in celo protestantski škof s svojo soprogo.“

BURMA

Iz Rangoona se je oglasil č. g. Wolbangu CM salezijanski misijonski brat JOŠKO KRAMAR SDB, ki je pred letom doživel bridkost izgnanstva iz misijonske postojanke, v kateri se je desetletja žrtvoval za burmansko mladino, zdaj pa se celo pripravlja, da v odoblasti določenem roku zapusti deželo samo:

„Prav lepa Vam hvala za darilo Slovenske misijonske zveze, ki sem ga pred dnevi prejel. Zelo prav mi pride ta pomoč pri urejevanju starih prostorov za naše klerike in ostale sobrate domačine, ki še ostanejo v deželi. Kot že veste, je večina zunanjih misijonarjev že izgnana iz dežele. Od nas salezijancev sta dva odšla že koncem maja, štirje pa odidem koncem tega meseca (julija

1966), dočim zapusti deželo eden koncem novembra, ostaneta pa le še dva.

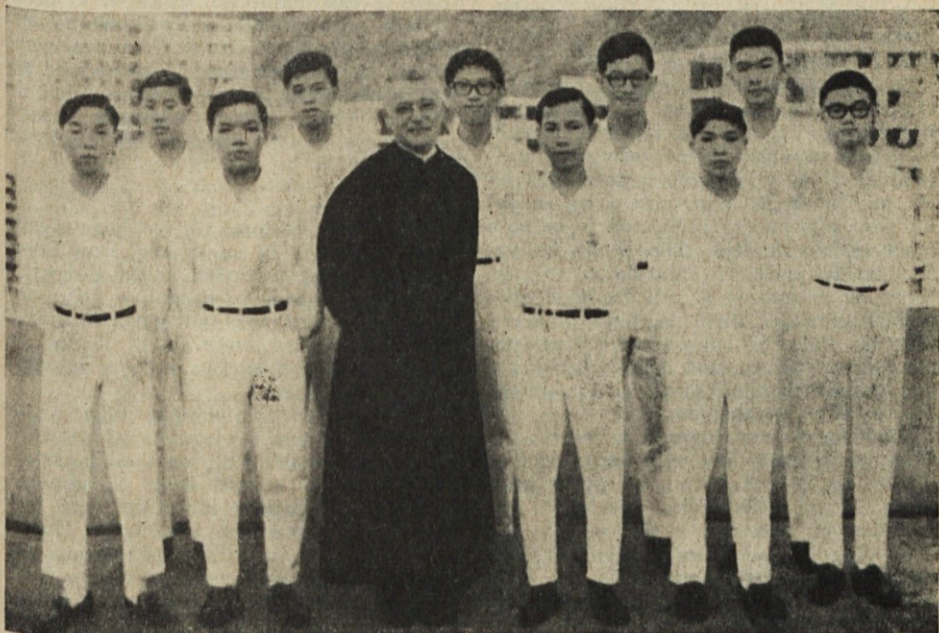
Zdaj z dvema sobratoma, mojima bivšima gojencema, preurejam dolgo lopo v stanovanjske prostore. Pretekli mesec smo preuredili tudi cerkev po novih liturgičnih predpisih in napravili dva lična oltarja, enega evharističnega, drugega daritvenega. V ozadju cerkve je veličastno razpelo, 4 m visoko. Vsa cerkev je zdaj prav lepa. Slik, žal ne smemo ne posneti ne poslati. Bojimo se, da smo tudi lopo le malo preveč lepo preuredili v stanovanjske prostore in da jih bo zato ljudska oblast „zasegla“ za svoje potrebe... Polovico naših študentov filozofije in bogoslovcev smo morali premestiti iz Anisakana semkaj, ker morajo njihovi profesorji poučevati v škofijskem semenišču. Reveži so precej na tesnem, pa k sreči tu precej dežuje in ne vlada taka vročina kot v Mandalayu.

Proti sredi meseca upam dokončati mizarska dela; preostali bosta le še vodovodna in električna napeljava, kar storim kasneje. Moram namreč čimprej

nazaj v Anisakan, da tamkaj nasledniku vse lepo razložim. Prvi teden julija bom spet tu v Rangoonu, da si pripravim vse potrebne papirje in dokončam napeljave v preurejeni stavbi. 30. julija bom pa moral vzeti slovo od moje nove domovine, kar mi je postala Burma, za katero blagor sem delal 26 let. Prav lepo se zahvalim vsem dobrotnikom in prijateljem, ki so me ves ta čas spremljali s svojimi molitvami in darovi! Kmalu se spet kaj oglasim in Vam kaj povem o mojem bodočem delokrogu!“

Najnovejše pismo iz Siama smo prejeli od misijonarke S. MARIJE FRANČIŠKE NOVAK O.S.U. Pisala ga je 18. avgusta tega leta. Tole bo vse zanimalo:

„Vaše pismo je prispelo včeraj po samem enotedenskem potovanju! Bog povrni za pismo in dragoceni ček. Naj Gospod tisočero poplača! Danes zjutraj sem se Vas pri maši še posebno hvaležno spominjala. Sicer pa to pogosto sto-

Misijonar Pavlin s fanti, ki jih je sam letošnjo veliko noč krstil

rim. A molite, prosim, tudi Vi za ta del sveta, kjer delujem, ki je gotovo v veliki nevarnosti, ne le krvaveči Vietnam, ampak tudi smehljajoči se Siam ali Thailandia.

Kot veste, sem od maja 1965 tu v Regina mundi, v bolj kitajskem predmestju. kakih 7 km od našega zavoda Mater Dei, ki je v enem najlepših predelov Bangkoka. Veliko in veselo je bilo moje preseljenje, ko se je maja letos iz Chiengmaja preselila k nam naša draga in edina pionirka m. Ksaverija Pirc. Ona sama je še ostala od prvih štirih uršulink, ki so prišle pred več kot 40 leti v Siam! Po 15 letih sva spet skupaj. v isti samostanski hiši. Uvam, da mi ne bo zamerila. če omenjam. da je še zelo krepka in delavna kot vedno. Leta se ji kar nič ne poznajo. na bo novembra že 42 let v misijonih! Tu v Regina Mundi imamo šolo z nad 750 učenkami in še farno šolo na Kalvariji, kjer so prve štiri začele svoje misijonsko delo. M. Ksaverija poučuje tri dni tu v Regina Mundi, dva dni gre na s tremi sestrostrami z avtobusom na Kalvarijo. Kako lepo je misijonsko življenje, kadar je tako plemenito in nesebično kot je njeno!

3. avgusta naju je nepričakovano obiskal salezijanski brat J. Kramar iz Birmanije. Vsi tuji misijonarji morajo to deželo zapustiti. Brat Jože pojde najprej na obisk v domovino, po dolgih letih misijonskega dela, potem bo pa šel na novo misijonsko polje, saj je še poln moči in navdušenja. Bilo je že na večer, ko je prišel, in mudilo se mu je. Sicer bi se gotovo slikali in Vam spominček poslali. Brat je lepo poudaril dejstvo, kako se misijonarji lepo poznajo in ljubimo med seboj prav zaradi „Katoliških misijonov“, ki nas približujejo drugemu drugemu.

Smo na koncu prvega trimestra in čaka me grmada papirjev za korekcijo. Ko bo to delo končano, bo moja prva skrb, da za „Katoliške misijone“ kaj napišem in opremim s slikami. Še enkrat Bog povrni Vam in dobrotnikom za tako dobrodošlo pomoč. Ko sem naši m. prednici (Slovakinja) pokazala ček, se je nasmejala in dejala, da je prav molila k svetemu Jožefu, naj nam pomaga najti potrebni denar za plačilo

obresti našega dolga, ki smo ga napravile z novim šolskim poslopjem...! Bog je res dober!“

VIETNAM

Č. g. Wolbang CM nam je poslal vrsto pism, ki jih je v času zadnjega leta od srede julija naprej prejel od misijonarja Andreja Majcena SDB. Iz vseh teh pism povzemamo sledeče poglede na razmere v Vietnamu in na misijonsko delo istotam:

12. VI. 65.

„Te dni imamo slabo vreme, veter tuli, dežuje in je kar mrz. Tudi politično je bolj slabo, vojaško pa tudi ne rožnato. Kljub vsemu smo tu lepo mirni pod varstvom Marijinim.

Prav kar nas je obiskala skupina 100 učiteljev. To so redovniki, redovnice in duhovniki, ki se udeležujejo pedagoškega tečaja na Dalatski katoliški univerzi. Pred dnevi sem se tudi udeležil sestanka redovnikov iz celega Vietnama. Bilo je zastopanih 21 ustanov, ki so si izvolile po navodilih iz Vatikana nekako redovno predstavništvo. Ustanovo smatramo za zelo koristno: Tako se med seboj spoznavamo, izmenjavamo misli in skupno obravnavamo probleme, zlasti vprašanje vzgoje vietnamskih redovnih poklicev.“

10. VII. 65

„19. VII. bo praznik velikega svetega Vincencija, ki ga je imel Don Bosco tako rad, saj je vedel, koliko dolgujejo salezijanci njemu in njegovim duhovnim sinovom! Tudi jaz rad govorim našim novincem o tem svetniku, ki je dal sama seba za druge in se tako žrtvoval za najrevnejše.

Ko sem se pri pisanju tega pisma spomnil na vsa ta leta nazaj do 1935 in na moje stike s slovenskimi lazaristi, sem si moral otrniti solzo od ganotja. Vseh teh zadnjih trideset let sem prejemal od slovenskih lazaristov ljubezniva pisma in v njih predragoceno pomoč za moje misijonske podvige v Kuningu, Makao, Hong Kongu ter zadnja leta v Vietnamu. Trideset let ste pisali v božje bukve imena dragih dobrotnikov in zlatih slovenskih src. Mnogi od njih

so šli med tem že v večnost, a njih dobra dela jih spremljajo. Žal mi je, da se nimam s čim ponašati iz tega mojega tridesetletnega misijonskega dela. V Kunmingu so dobili vse komunisti, prav tako smo vse izgubili v Hanoju in zdaj se tudi na jugu marsikaj maje. Spet in spet sem moral zapustiti drage ovčice, vendar upam, da božja beseda v njih srcih in življenju ni povsem zamrla. Posebno pa me tolaži vrsta kitajskih in vietnamskih duhovnikov, ki ste jim slovenski misijonski prijatelji pomagali do oltarja in ki zdaj delajo za posvečevanje duš.

Kako je kaj zdaj v našem lepem Vietnamu? Mislim, da so drugi za nas bolj zaskrbljeni kot pa smo mi sami. Naš kraj je zelo pripraven za sprejemanje radijskih valov, zato lahko vsak večer poslušam oddaje iz Pariza, Avstralije, Londona in Washingtona. Vidim tudi, da naši krajevni časopisi približno isto poročajo. Tako Vam rečem, da ste glede dogodkov kar dobro poučeni in vam o njih ni treba pisati.

Jaz osebno in moji tu smo popolnoma mirni in delamo naprej, kakor da bi sploh ničesar posebnega ne bilo. Na streljanje in novice smo se pa že navadili. Nihče si ne pripravlja kovčkov za kak umik. Mi pravim tega le o nas salezijancih, ampak o vseh misijonarjih in misijonarkah sploh; isto velja za protestantske misijonske moči. Najbolj se čutijo težke razmere, kadar pritisnejo na želodec. Te dni smo imeli pretrgano dovorno cesto in je manjkalo riža, bencina in drugega, pa so ljudje takoj začeli več govoriti in se vznemirjati. Za ta čas težave dovoza so oblasti racionirale oddajo živeža: vsak prejme 500 gramov tedensko, kar je pač povzročilo godrnjanje pri teh rižojedcih. Med tem pa je tu gnilo ogromno zelenjave najrazličnejših vrst, ker ni oilo mogoče prodajati v Saigon, kamor sicer kamioni dnevno vozijo poljske pridelke našega okraja. Mi zapadnjaki prav lahko izhajamo brez riža (seveda, če imamo drugega dovolj...), a Vietnamec se ne more sprizniti z jedjo, ki bi ji manjkalo riža.

Pred tednom dni sem bil v Saigonu z ameriškim letalom; udeležil sem se sestanka direktorjev naših ustanov v Vietnamu z našim provincijalom. Zmenili smo se, da bomo še naprej ostali

v deželi in da še bolje organiziramo naše delo, posebno med delavsko mladino, pa ono za redovniške in duhovniške poklice, ki jih je, hvala Bogu, toliko. Pač pa smo se odločili biti malo bolj rezervirani v pogledu ustanavljanja novih postojank, za katere nas škofje tako prosijo.

Devet novincev iz mojega noviciata bomo konec njihove noviciatske dobe poslali v Hong Kong, ne toliko radi nevarnosti, ampak bolj zaradi njihovega nadaljnega študija v Hong Kongu. Ostali ostanejo tu. V avgustu začnemo z novo skupino novincev. Te dni so imeli duhovniki duhovne vaje v Dalathu. Udeležili so se jih tudi nekateri vietnamski duhovniki iz rdečega okraja. Pravijo, da zaenkrat lahko mirno delujejo, a sredi mnogih krvoprelitij... O, koliko gorja prinaša vojna! Vsi si želimo miru, toda pravega miru! Proti rdečim je velika večina prebivalstva. Glede tega o katoličanih sploh ni dvoma, a proti so tudi kaodaisti, ki jih je dva milijona, livahuajci, ki jih je nekoliko manj, pa tudi velik del budistov sekte Velikega voza. Mislimo, da se bo stvar končala z neko vrsto nevtraliziranja Vietnama. Seveda, komunisti so trdoglavi in na vsak način hočejo sami urediti ter voditi celotni Vietnam, če ne takoj, pa sčasoma. Med samimi katoličani je tudi nekaj razlike. Oni iz Severnega, rdečega Vietnama, so bolj bojevitji, ker čutijo na lastni koži „dobrote“ rdečega režima, dočim so južnovietnamski katoličani bolj umirjeni. Mnogi mislijo, da bo prišlo do neke tretje oborožene sile, do protikomunistične gverile, ki naj osvobodi Severni Vietnam.

Danes so zamenjali ameriškega veleposlanika v Saigonu. Pravijo, da je ta novi dal brata Diema likvidirati... , zato ga nič kaj radi ne gledajo. Mislim, da se po svetu za vietnamske katoličane veliko moli, po papeževem naročilu. Potrebni smo te bratske molitvene pomoči...“

6. IX. 1965.

„Naš gospod inspektor mi je pisal, naj kar mirno naprej spim na dveh blazinah, se pravi, naj še naprej tu opravljam službi ravnatelja in magistrata novincev, ker me je naš vrhovni predstojnik potrdil za to še za nadaljna tri leta, to-

rej do leta 1968, avgusta. Kaj pravite, ali bom pridrsal v 68 leto? Upam, proti upanju...

Danes 5. septembra je dan vietnamskih mučencev. Moj novi novinec-duhovnik je imel med mašo pridigo o tem. Dejal je, da narod, ki ljubi Marijo in ki ima toliko mučencev, ne more pasti za stalno pod rdečo knuto. Molimo, da bi res tako bilo! A ljudje, tudi protikomunisti, so vojne že siti. Bog daj dobre voditelje, to je silno važno!

15. avgusta smo začeli z novim noviciatom, v katerega je vstopil že gori omenjeni vietnamski duhovnik, ki je bil že več let župnik, potem 8 klerikov in 6 bratov pomočnikov. Skupaj 15. Bog daj, da bi večina dospela do zaobljub! Lansko leto sem bil z uspehom še kar zadovoljen. Hvala Mariji! Delamo, dokler je dan, da vzgojimo čim več domačih duhovnikov in redovnikov.“

11. XII. 1965.

„Te dni sem bil zopet v Saigonu, kjer sem imel sestanek z našim nadinspektorjem, ki je pravkar nastopil svojo novo službo. Imeli smo tudi preobleko. Amerikanci nam radi dajejo zastoj letalo na razpologo za takale potovanja. Vožnja me je zelo utrudila, pred vsem radi velike vročine, še bolj pa bivanje v Saigonu, ker se težko spi radi celonočnega grmenja topov, brnenja helikopterov in najrazličnejših letal, ki bombardirajo rdeče postojanke komaj 20 do 30 km od Saigona. Tudi v Saigonu samem se neprestano vrste večji ali manjši atentati, česar so se ljudje že kar navadili in se vse življenje vrši, kot da bi nič posebnega ne bilo v deželi. Avtomobili brze sem in tja, ceste so natalčene ljudstva, kinodvorane polne, v hotelih in gostilnah polno življenja.

Tu v Camhajmu je vse mirno, pa tudi precej hladno. Pripravljamo se na slovesen sprejem Marije Romarice, ki je prišla iz Fatime... Ljudje zelo ljubijo Marijo.“

24. I. 1966.

Prav lepa Vam hvala za vse darove, ki sem jih prejel od strani slovenskega misijonskega središča v zamejstvu! Vprašujete me, kaj mislim o papeževih pozivih k miru. Kajpada si vsi želimo miru, a pravičnega in v svobodi! Za

tak mir so Vietnamci pridno molili tudi ob pobožnostih pri slovesnih sprejemih Marije Romarice iz Fatime. Obiskala je vse škofije, vsako posamezno župnijo in celo vsako redovno hišo, v kolikor se je le dalo. Na Božič je prispela tudi v nam bližnji Dalat. Sestavljen je bil posebni sprejemni odbor, ki je vse organiziral. Pri slovesnem sprejemu v Dalatu sem bil seveda navzoč tudi jaz. Mesto Dalat ima kakih 9.000 katoličanov, a pri sprejemu in procesiji je bilo gotovo veliko več kot 50.000 ljudi! Vsi so bili v slavnostnih oblačilih, ki so tu zelo pestra, polno je bilo lepih zastav, okrašenih vozil in avtomobilov, tudi vojaštva, šolskih otrok in drugih uniformiranih skupin. Nosili so tudi veliko napisov s prošnjami za mir. Celo predstavniki bonceev so bili navzoči pri teh slovesnostih. Vse je tako zgledalo, kot da gre za resnično pričujočo nebeško Marijino osebnost. Še škof ni pričakoval tolikega ljudskega oduševljenja in mi je dejal, kako se čudi, da so se nekatoliške množice tako zaupno obrnile k Mariji. V vseh pobožnostih je bilo veliko govora o miru in prošnjah k njemu, miru pa le še ni, ga še nismo vredni...

Te dni me je zadel posebna skrb. Amerikanci so namreč nekje staknili, da je ta naš Camhaj zelo pripraven za radijske sprejeme in oddaje in bi radi tu postavili veliko radijsko postajo, ki naj bi bila osrednja. To nam pravi, da vojske ne bo tako kmalu konec... Ker pa hočejo prav blizu nas postaviti še posebej eno radijsko postajo, se menijo z nami, da bi se mi preselili v novo postojanko v Dalatu samem. Amerikanci nam bi za te naše, od njih zasedene prostore tu plačevali lepo najemnino, a nam ne morejo dati v zameno kakega tako lepega kraja kot je naš. Mi se bomo verjetno kar morali preseliti, kajti ne kaže biti blizu američanskih čet, ker se s tem izpostavimo vsem napadom Vietkonga..., ki si jih pa ne želimo...“

MOLIMO ZA SLOVENSKE
MISIJONARJE IN ZA NOVE
MISIJONSKE POKLICE!

Misijonar Francis Zagorc se je iz USA spet vrnil v Ugando, a se je moral posloviti od svojih prijateljev v prejšnjem misijonu Hoima. Novoimenovani škof Ciprijan Kihangire ga je namreč poklical k sebi, ker ga nujno potrebuje za administrativne posle. Misijonar se je torej preselil v Kasese, kjer hitro raste prebivalstvo in bo treba misliti na ustanovitev župnije. Nima še svojega naslova. A vsak mu lahko piše kar na ta naslov: Bishop's Residence, P.O. Box 214, Fort Portal, Uganda, East Africa.

DAROVI ZA MISIJONE

V Sklad slovenskih misijonarjev: N. N., za avto mis. Obale, 1.000 pesov; za istega, ga. Ivanka Kušar in Helena Oblak, 2.000; Draksler Jože, San Justo, 1.000; N. N., 500; ga. Fon Katarina, Mar del Plata, na cesti najdeni denar, 4.475 pesov.

Za Južnoameriško Baragovo zvezo

Argentina (v pesih): Družina širca, Luján, 3.000; Frančiška Regen, Lu-

ján, v zahvalo za uslihanje in v novo prošnjo, za dober namen, 500; starši Kočar, 2.000; Jože Kramarič, 500; N. N., 800; F. in F. Mehle, 200; J. in M. Maček, 100; N. N., 1.000; družina Čop, 500; Franc Urh, 100; N.N., 500; A. Malovrh, 500; T. Krištof, 500; N. N., 1.000; R. Urbančič, 500; N. N., 500; I. M., Ezeiza, 2.000; Slovenska hranilnica SLOGA, 5.000; N. N., 1.000; Rozman Jakob, 200.

V U.S.A.: Mrs. Josephine Cimperman (po Manci Preša), 10 dolarjev.

misijonsko zaledje

ŽUŽKOVA DRUŽINA

V slovenski misijonski zgodovini bo moral ostati zapisan kot zgodovinski dan, ko je stala pred svetim očetom Pavlom VI. mati osmih slovenskih duhovnikov in redovnic, gospa *Ivanka Žužek*. Ko je papež v posebni avdienti Žužkovi družini govoril s to slovensko „materjo duhovnikov“, ji je dobesedno dejal: „Gospa, molite zame, kot bom jaz molil za vas in vaše otroke!“

Bil je čudovit dan. Letos 26. junija je bil namreč v duhovnika posvečen četrti Žužek jezuit, sin Roman. Novo mašo je imel na praznik sv. Petra in Pavla po vzhodnem obredu, ker je bil v tem obredu v ruskem zavodu v Rimu tudi posvečen. Na slavje niso prišli prav vsi Žužki, pač pa mati in veliko otrok. Osem od trinajstih otrok je posvečenih božji službi: štirje so jezuiti: najstarejši Mihael, predstojnik slovenskih jezuitov v domovini; Janez na Ruskem zavodu v Rimu; Niko v Braziliji med Rusi, Roman pa novomašnik. Tri hčere so misijonske zdravnice, ena pa uršulinka v Braziliji. Obe hčeri misijonarki sta prišli za to slovesnost v Rim. Med mašo je govoril p. Mihael, najstarejši duhovnik v družini.

Ker bomo o tej družini v bližnji bodočnosti prinesli točnejša poročila s fotografijami, naj danes k temu dogodku dostavimo le še pismo misijonske zdravnice s. Dominike Žužek SCMM, ki ga je pisala g. Ladislavu Lenčku CM.

„Junija sem po svoji mami prejela vaš lep misijonski prispevek 100 dolarjev. Hvala vsem, ki so velikodušno pomagali bodisi gmotno, bodisi s kakršnim koli delom. V tem skupnem delu tako vi kakor mi delamo za isti cilj, ki je rast mističnega Telesa Kristusovega na svetu. Velika naloga nas, ki smo udje tega Telesa, je, da izrabimo vse sposobnosti, talente, čas in tudi tvarne dobrine za to, da bi Kristusovo skrivnostno Telo bolj in bolj raslo.

Jutri se vračam v Pakistan. V Rim sem prišla na mašniško posvečenje in novo mašo brata Romana S.J. To je bilo veliko družinsko snidenje po mnogih letih, a seveda jih je še vedno kar precej manjkalo. Hvaležna sem predstojnikom za to lepo priložnost in možnost.

Bili so trenutki prelepих doživljajev. Saj je bila ta nova maša nekaj čisto posebnega. Čeprav vsi rojeni in Ljubljani, smo vendar prihajali s štirih kontinentov, z različnimi državljanstvi. Nekateri smo premagali ogromne daljave z modernimi letali in nekaj urah, drugi so prišli po suhem med klasjem, ki je dozorevalo, med smrekami in gozdovi; spet drugi pa so imeli samo nekaj minut sprehoda po mestu za ta veliki dogodek. Obredi niso bili v slovenščini, pač pa v starem slovanskem jeziku. Pri mašniškem posvečenju so krasno pele francoske Male sestre Jezusove, ki jim je ustanovitelj Charles de Foucauld. Udeleženci pa so bili mešanih narodnosti in poklicev. Tudi mi smo se pred leti poslovili kot otroci. Sedaj smo se zbrali z različnimi skušnjami in poklici. Vsi skupaj smo lahko govorili v 15 jezikih... In zakaj vse to bogastvo? Seveda ga ne bi nikoli hoteli obdržati zase. Tam pri novi maši smo vse položili v kelih, ki ga je novomašnik povzdignil, tako da se bo ob spremenjenju teh darov razlival delež po vsem stvarstvu. „Suscipe Pater...“.

Tako je bilo očitno, da je božja daritev osrednja točka stvarstva in ne samó molitev posameznika. Zahvalili smo se za dar novomašnika in spoznali vrednoto enega posrednika več med Bogom in med ljudmi. Mi lahko delamo in se trudimo, a če ni duhovnika, da bi v kelihu zveličanja daroval boje, težave človeške družbe, potem je vse naše upanje prazno...

Seveda ne bi mogli iz Rima, ne da bi se ustavili pri svetem očetu. Ko je papež Pavel VI. posebno blagoslavljal mamó, je rekel: „Vam, gospa, pa se posebno zahvalim za vse tiste, ki ste jih dali Cerkvi. Sedaj vas prosim, da molite zame, in jaz bom molil za vas.“ Ko nas je sveti oče blagoslavljal vsakega posebej, smo posebno mislili tudi na vso slovensko družino doma in v emigraciji.

Potem smo hiteli v Francijo, v Lurd. Tam ni treba besed. Preprosta votlina ob vznožju bazilike je razsvetljena s številnimi svečami. Množica ljudi iz vsega sveta prihaja in odhaja kot neusahljiva reka že več kot sto let. Zbranost in molitev prevevata ozračje, ki je že itak prijetno. Drug za drugim poklekajo pred kamen, kjer se je Marija prikazala Bernardki, in ostajajo tam s svojo Materjo... Vse misijonske prijatelje sem tudi jaz priporočila tej mili lurški Gospe.

Prosim vse, da se nas spomnite tudi v molitvi. So veliki časi za misijone, ko misiologija mora najti pot prilagoditve 20. stoletju, da bo Cerkev „manj od sveta in bolj za svet“, kot je rekel p. Yve Congar OP.“

MISIJONSKI KROŽEK V SLOVENSKI VASI

Po daljšem premoru je imel sestanek misijonski krožek v Slovenski vasi v Buenos Airesu. Sklical ga je predsednik g. Štancer. Zbralo se je v dvorani zares veliko ljudi, kakih 130 po številu. Na sporedu so bile tri točke. Najprej je imel predavanje urednik Katoliških misijonov in v kratkem pokazal, kako je misijonska misel v zadnjih letih napravila velik razvoj in jo je visoko povzdignil koncil. Na podlagi smernic, ki jih je za celotno misijonsko delo postavila Cerkev zlasti v misijonskem odloku, lahko pričakujemo, da se pravo misijonsko delo Cerkve šele prične. Zlasti pa je koncil pokazal to, da je misijonsko delo Cerkve prvobitno. Cerkev namreč mora najprej v vseh narodih zaživeti. Zato je ena osnovnih nalog katoličanov, da jo presade in utrdje v tiste narode, kjer je še ni. In to so prav misijonski narodi. In k temu delu je po sodbi koncilskih očetov poklican ne le papež in škofje, ampak vsak vernik. S krstom je prešla na nas vse ta velika naloga. Zato je znamenje zdravega in pravega krščanskega življenja, če župnija dá Cerkvi misijonarjev. Če pa teh ni, je znamenje, da župnija v njenem krščanstvu nekaj manjka. Zato je s katolištvom misijonska vzgoja nujno zvezana. V Slovenski vasi pa je ta naloga še bolj živa, ker sredi nje deluje Baragovo misijonišče, ki je nekako misijonsko središče vsega zamejskega slovenskega zaledja.

Druga točka programa je bila „bengalska pesem“. Misijonar p. Jože Cukale SJ je namreč iz Indije poslal magnetofonski trak. Na eni strani je posnet njegov govor o indijskem misijonu, na drugi strani pa religiozna in narodna bengalska pesem. V duhu smo bili prestavljeni na tiste bengalske poljane, iz katerih nam že desetletja dolgo poročajo o svojem delu slovenski jezuiti.

Tretja točka je bilo predavanje g. Ladislava Lenčka CM. Uporabil je krasne skioptične slike, ki jih je poslal poklicni misijonski fotograf misijonar g. Ivan Kešper SDB. Vsi diapozitivi so barvni in posneti na raznih delih Indije; tudi iz Bombaya so bile slike, celo prizori z evharističnega kongresa. Z zanimanjem so vsi udeleženci sledili jasnim, živim slikam in razlagi misijonarja.

Vsekakor je misijonski krožek pokazal, da še hoče živeti. Kako ne! Zdaj mora še bolj živeti. Želeti bi bilo, da bi začel s svojimi rednimi sejami in načrtnimi sestanki in predavanji. Ni dvoma, da bo v Slovenski vasi za vse to dosti misijonske gorečnosti.

BARAGOVO MISIJONIŠČE

Gojenci v misijonišču imajo svoj misijonski krožek. Vsa vzgoja ima ta cilj, ker je zavod posvečen tej ideji. A misijonski krožek je res kakor nekak študijski krožek, kjer se dijaki posebej seznanjajo z misijonskimi problemi. Sestanek je vsakih štirinajst dni. Začne se z duhovno mislijo, nato je poleg branja zapisnika reševanje tekočih zadev. Poverjeniki posameznih odsekov poročajo o svojem delu in uspehih. Znamkar stalno vzpodbuja k zbiranju rabljenih znamk, vse te gredo preko g. Lenčka našemu neumornemu vodji Misijonske znamkarske organizacije g. Wolbangu CM. Poverjenik tiska skrbi za naročnino in branje misijonskih listov, dopisnika iščeta zvezo z misijoni. Letos sta navezala stik z misijonarjem g. Štanta CM na Madagaskarju in tamkajšnjimi dijaki. Misijonar se jim je že oglasil, zdaj nestrpnost čakajo, kdaj se s počitnic vrnejo dijaki, da jim odgovore na pismo. Blagajnik na vsakem sestanku da v roke vrečico, ki roma od člana do člana, da vsak položi svoj misijonski prihranek ali žrtev. Na vsakem sestanku sta potem dve predavanji. Prvo, krajše ima kdo od članov. Daljše predavanje pa ima duhovni vodja. Ta predavanja odirajo misijonski svet in problematiko misijonskega dela. Tako ni pred dijaki samo velika misel, ampak čim bolj konkretno stopa pred nje misijonsko vprašanje na terenu. Med predavanji je bila gotovo posebnost, ko nam je preko traku iz Indije govoril misijonar P. Jože Cukale S.J. Njegov magnetofonski trak bo lahko še veliko dobrega storil.

Vsi gojenci na sestanke radi prihajajo, naravnost z nekim navdušenjem. Radi puste karkoli, kadar je čas za sestanek. Tudi predavanja dijakov so vedno boljša. Tako se učijo sestavljati predavanja in nastopa, kar jim bo v bodočem življenju zelo koristilo. Daj Bog, da bi iz tega semenišča dobili veliko dobrih misijonarjev!

VELIKA MISIJONSKA DOBROTNICA

V Združenih državah je umrla ga. Jožefa Hočevar (Hočevar). V testamentu je naklonila za vse slovenske misijonarje 300 ameriških dolarjev. G. William V. Berus je to vsoto po zapuščinski obravnavi poslal g. Wolbangu CM., da jo razdeli med slovenske misijonarje. Frančiškan, P. Benedikt Hoge v Lemontu je namreč sorodnikom priporočil misijonarjevo ime. Zanimivo je to, da pokojnica niti ni bila naročena na Katoliške misijone, pa je vendarle imela toliko ljubezni do slovenskih misijonarjev, da se je v svoji oporoki spomnila nanje. G. Wolbang je zapuščino že razposlal, in sicer je vsak od naših misijonarjev dobil po 5 dolarjev. Obenem pa prosí, da se vsi prejemniki v molitvi spomnijo pokojne gospe. Ob tem priporoča tudi to misel, da se v oporokah spomnimo tudi misijonov, kar nam bo gotovo velik zagovor pred Bogom, ko se ločimo od tega sveta.

Kot udje živega Kristusa so vsi verniki dolžni, da sodelujejo pri razširjanju in napredovanju njegovega Telesa, da ga čimprej privedejo do polnosti.

(Misijonski odlok)

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA

RAZDELITEV DOHODKOV MISIJSKE ZNAMKARSKE AKCIJE ZA POSLOVNO LETO 1965.

V skromnih dvanajstih mesecih preteklega poslovnega leta 1965 je MZA svoje delo znatno utrdila, svoj vpliv dokaj razširila in pritegnila k sodelovanju številne sodelavce v celotnem zaledju slovenskega zamejstva, pa tudi celo vrsto slovenskih misijonarjev in misijonark na terenu. Rabljenim in novim znamkam, četvorčkom (plate blocs of four stamps), spominskim lističem (souvenir sheet), kuvertam prvega dneva izdaje (FDC) in darovom za vatikanske znamke, so se pridružili še kuponi (coupons) in drobni darovi denarnega značaja za sklad MZA.

Dasi so dohodki MZA za leto 1965 ponovno v glavnem iz nerabljenih znamk — rabljene bodo polagoma oddajane po deželah, ko se ponudi možnost — je zanimiv razvoj celotne akcije za preteklo leto.

Od celotnih enotnih dohodkov 1155.69 ameriških dolarjev, je došlo 577.53 iz ameriških, kanadskih in mnogih drugih znamk. Drugo polovico to je 578.16 dolarjev pa so dodale vatikanske znamke preko vatikanskega odseka MZA.

Pri razdelitvi celotne pomoči so bili upoštevani različni važni momenti. Poleg potreb posameznih misijonarjev, predvsem njih lastno sodelovanje in želje najbolj velikodušnih sodelavcev celokupne MZA. Imena sodelavcev so objavljena za tem letnim poročilom, v kolikor že niso bila v lanskih KM (9-10 - 1965, str. 317-318). Stroški razpošiljanja niso vzeti iz teh dohodkov, ki gredo v celoti potrebnim v pomoč. REDNI IN NADZORNI ODBOR MZA STA ODOBRIŁA NASLEDNJE ZNESKE POSAMEZNIKOM. Ob velikodušnem sodelovanju odbora in večine ožjih sodelavcev MZA je bila vsa pomoč že razposlana na teren.

Rev. Vladimir Kos, S.J.	\$ 35.—	S. M. Miriam Zalaznik, I.B.	
S. Anica Miklavčič, kanosijanka	„ 50.—	M.V.	„ 20.—
S. Jožefina Zupančič, usm.	„ 100.—	Rev. Pavel Bernik, S.D.B.	„ 15.—
S. Benjamina Kardinar, usm.	„ 25.—	Rev. Emil Chiuch, I.M.C.	„ 5.—
S. Katarina Jančar, usm.	„ 5.—	Rev. Ivan Oballa, I.M.C.	„ 5.—
Dr. Janez Janež, mis. zdr.	„ 10.—	Br. Karel Kerševan, C.M.	„ 5.—
Rev. Francis Rebol, M.M.	„ 20.—	Rev. Radko Rudež, S.J.	„ 10.—
Br. Rafael Mrzel, S.D.B.	„ 20.—	Rev. Albin Kladnik, F.S.C.	„ 20.—
Rev. Jože Geder, S.D.B.	„ 15.—	S. M. Ksaverija Lesjak, O.S.U.	„ 50.—
Rev. Stanko Pavlin, S.D.B.	„ 15.—	S. M. Vincencija Novak, O.S.	
S. M. Ksaverija Pirc, O.S.U.	„ 50.—	F.S.	„ 45.—
S. M. Frančiška Novak, O.S.U.	„ 25.—	S. Jeanne Elizabeth Pogorelc, O.S.F.S.	„ 25.—
S. M. Deodata Hočevnar, O.S.U.	„ 120.—	S. Theresa Alojzija šteh, O.S.	
Rev. Janez Ehrlich, S.J.	„ 20.—	F.S.	„ 10.—
Rev. Lojze Demšar, S.J.	„ 15.—	S. Marija Sylvester. S.A.	„ 10.—
Rev. Jože Cukale, S.J.	„ 15.—	S. M. Agnes Žužek, S.C.M.M.	
Rev. Stanko Poderžaj, S.J.	„ 5.—	M.D.	„ 20.—
S. M. Dominica Žužek, S.C.M.M., M.D.	„ 5.—	S. Marjeta Mrhar, usmiljenka	„ 20.—
S. Konradina Resnik, F.C.	„ 15.—	Rev. Ivan štanta, C.M.	„ 50.—
S. Terezija Medvešček, H.M.P.	„ 20.—	S. M. Angelina Martelanc, Kongregacija sv. Karla Bolognejskega	„ 10.—

- šolske sestre v Paragvayu (S. Serafina Černe in S. Tobja Fideršek, vsaka po 25 dolarjev) „ 50.—
- S. M. Ancella Gardina, S. A. (za njihove misijone v Rwanda) „ 120.69
- Br. Alojzij Vodenik, C.M. (v poseben misijonski namen) „ 25.—
- Rev. Ladislav Lenček, C.M. (za študijsko vzdrževalnico Baragovega misijonišča v Argentini „v spomin škofa Rožmana“).

Za redni odbor MZA, 26. aprila 1966: Anica Tušar, predsednica; Louise Sustersich, podpredsednica; Mary Celestina, tajnica; Angela Zeleznik, blagajničarka; Mary Ann Mlinar, odbornica za vatikanski odsek.

Za nadzorni odbor:

Dr. Joža Basaj; č.g. Jože Ferkulj; č.g. Julij Slapšak.

Duhovni vodja: č.g. Karel Wolbang CM.

VSEM DRAGIM PIONIRJEM MISIJONSKE ZNAMKARSKE AKCIJE!

Naj ob tej priliki dodamo še nekaj koristnih misli k celotni, vedno boljše razvijajoči MZA. Vsem tako raztresenim poverjenikom in poverjenicam po širnem svetu, pa tudi najbolj skritim sodelavcem in sodelavkam se ves odbor MZA z duhovnim vodjem vred najiskrenejše zahvaljuje. Naj nam bo prav vsem lanski uspeh nova vzpodbuda za še bolj načrtno sodelovanje, utrjevanje, poglobljanje, osvajanje in razširjanje posameznih akcij naše MZA. Vsak naj izrabi možnosti, ki se ponujajo. Sv. Duh pošilja navdihe sleherni duši na svojski način in le prizadeti se lahko takim navdihom odzove. Nekaterim je dano več, zato Bog od njih tudi več pričakuje. Vsak se mora truditi v svojem dosegljivem okolju za nesebično sodelovanje, velikodušno iskanje načinov in sredstev, da vedno bolj uspeмо na celotni fronti. S skupnimi močmi se je lansko leto marsikaj izboljšalo, mnogokaj izpeljalo ali vsaj zastavilo.

Bog, ki mu vsak po svojih močeh skušamo zvesto služiti, naj vsakega poplača, kot zamore in zna le On sam. Mnoštvo sodelujočih v MZA dokazuje, da ljubijo Boga in duše bolj kot lastno ugodje. Če pomislimo, da umirajo v misijonih otroci, ker ni na razpolago dnevno 3 centov za njih prehrano, nam je laže odpovedati se marsičemu, česar nujno ne potrebujemo in ni za našo osebno srečo prav nič potrebno. Blagor nam, če mislimo radi na lačne in stiskane, bolne in stare, nešolane in brezposelne, jetnike in v vojnah trpeče ter umirajoče. Jezus je napovedal, da bomo imeli uboge vedno med seboj, in sam je mednje hodil, dobrote delil in jim na vse mogoče načine pomagal. Vsi smo ustvarjeni po božji podobi za večno življenje. Katoličani smo v tej zgodovinski uri, po drugem vatikanskem koncilu, posebej poklicani s svojim življenjem in dobrimi deli Bogu in svetu dokazovati z globokim krščanskim optimizmom, da se kljub težavam življenja dá biti zadovoljen in delati dobro, ker skušamo bližnjega razumeti in mu pomagati po svojih močeh, dasi lastnim težavam konca ne vidimo. Bog bo naše žrtve najbolj gotovo poplačal z blagoslovom v naših družinah, posebej pri otrokih. Zgled krščanskega očeta in matere pomeni za otroka več, kot si moremo predstavljati. Ko gledamo nazaj na vzore naših staršev, morda to bolj globoko in hitreje razumemo.

Od rabljenih znamk je bilo lani mogoče prodati malo več očiščenih ameriških spominskih znamk. Običajno po 30 centov za 100 enakih. Sortira jih zadnje mesece več sodelavk pod skrbnim vodstvom gospe Angele Železnikove v Clevelandu. Tako uspešno ji gre to delo v klasje, da je pogosto čuti opazko, češ da ima ona lahek posel, ker ima „zlate roke“. Z dobro voljo bomo imeli tudi v naši MZA kmalu precej takih rok. Samo pridružiti se je treba in sodelovati iz ljubezni do Boga in

neumrjočih duš. Polagoma bo možno oddati večino razpoložljivih rabljenih znamk, ko bodo sortirane in za oddajo pripravljene.

Pri zbiranju rabljenih znamk iščimo vedno novih virov v osebnih stikih z okolico in v pismih s poznanimi po svetu. Poučujmo sodelujoče, kako naj znamke nepoškodovane s kuvert trgajo. Spominjajmo naše dopisovavce v svetu, da kupujejo in lepijo na svoja pisma lepe spominske znamke. Ena sama lepo ohranjena spominska avstrijska znamka je vredna več kot cela vrsta navadnih, običajnih. Isto velja za jugoslovanske in druge. Najboljša pomoč prihaja od vatikanskih. Vsaka ima svojo vrednost, če še tako skromno. Več skupaj do dolarja pomagajo in to je v misijonih „velik denar“, vsaj kar praktično koristnost pomoči zadeva.

Skušajmo sami za MZA spraviti vedno kako novo, nerabljeno znamko, četrtoček ali kake cente za misijonsko pomoč. Svetujemo isto tudi sodelujočim po celem svetu, kjer imamo svoje stalne stike. Marsikdo bi se navdušil, če bi doumel dejstvo, da reši s 3 centi za en dan lačnega v misijonih gotove smrti. Koliko življenj bi lahko rešili samo z drobnimi dnevnimi žrtvami, če jih doprinašamo iz čistega, nadnaravnega namena.

Opozarjamo svoje znance na MZA in čitajmo redno poročila znamkarske akcije v Katoliških misijonih. Vsakokrat se lahko iz namigov in navodil kaj novega naučimo in svoje sodelovanje iz meseca v mesec izboljšujemo. Med darovavci MZA boste vedno našli tudi imena znanih. Marsikdo začne tudi KM čitati bolj zvesto, ko enkrat goreče pri MZA sodeluje.

Razveseljivo je dejstvo, da marsikateri sam znamke poverjeništvom MZA pošilja in jih pogostoma celo poprej očisti. Prav je tudi, da seznanjamo naše znance s sodelujočimi v MZA, da se tako navadijo njim znamke oddajati, saj bi še ta ali oni znamke dal, če ne bi bilo treba posebej zato po pošti pošiljati. Kdor bi bil pripravljen pomagati, da znamke očisti papirja ali jih tudi sortira, naj bi se kar javil najbližjemu poverjeništvu naše MZA.

Vzemimo hvaležno vsak najskromnejši dar v denarju, ki ga kdo želi darovati MZA. Obrnimo ga vedno za namen, v katerega je bil darovan.

Kuponi (coupons) so se kar lepo udomačili med sodelujočimi v MZA. Razveseljivo je, da zadnje čase že razne sodelavke pri nakupovanju lastnih potrebščin v trgovinah osebno uporabijo take kupone in njih protivrednost darujejo MZA. Ni li čudno, da se tako hitro katera izgovarja, kako je to težko? Ko pa enkrat poizkusi in uspe, postane naenkrat lahko in celo prijetno. Koliko več bo misijonske pomoči, če se bo sodelovanje tudi v tej točki razširilo in ustalilo.

Odbornica za vatikanski odsek MZA je opravila leta 1965 odlično svoje delo. Vatikanski odsek potrebuje pomoči od vsakega, ki ima možnost za to. Dovolj je, da namenjeno pomoč odda kateremukoli poverjeniku MZA z navodilom, da naj se uporabi za vatikanski odsek. Taki darovi gredo za nakup novih vatikanskih znamk za misijonsko pomoč. Je pa zelo priporočljivo, da iščemo in zbiramo tudi vsako rabljeno vatikansko znamko, ker so vedno uporabne, dasi ne vsaka na isti način. Vse so pa koristne.

Često ta ali oni vpraša: Zakaj pa znamke rabite? Na to vprašanje MZA že tretje leto odgovarja in nikdar dovolj glasno. Takole bi dejali, kot so nas matere učile: Iz ljubezni do Jezusa znamko spravimo in naj bo za neumrjoče duše, za misijone. Dijaki našega semenišča so napravili velik plakat z napisom „Zbirati znamke je najbolj prijetno razvedrilo“, k čemur je nekdo pripisal: „Če zbiramo — za Jezusa.“

Vsakdo, ki ga pridobijo sodelavci in sodelavke MZA za naročitev našega misijonskega mesečnika Katoliški misijoni, je pogostoma tudi nova pridobitev za našo MZA. V njih bo tudi vedno znova bral poročila o delovanju MZA in nje rasti ter sam svoj delež doprinesel.

Celotni odbor MZA za leto 1966 je ostal nespremenjen. Molimo drug za drugega v zaledju in misijonih, da nas Bog poveže v močno in boljšo misijonsko fronto. Vsaka žrtev v to smer nas krepi in boljša. Drug ob drugem rastemo v Njem, z Njim in za Njega. Koliko duš bomo nekoč našli v večnosti globoko hva-

ležnih, da so Boga našle s pomočjo misijonskih žrtev MISIJONSKE ZNAMKAR-SKE AKCIJE. Od celotnega odbora in sodelovanja posameznih poverjenikov zavi-si največ uspeha in rasti MZA. V zdravi tekmi medsebojno drug drugega spopolnjujemo in izboljšujemo. Molimo, da bi se v praktičnem sodelovanju čim več sodelujočih izvežbalo za nova poverjenišтва in odborniška mesta MZA. Po-tem bodo tudi sadovi znamkarske akcije obrodili vsako leto bogatejše misijonske sadove.

Karel Wolbang CM

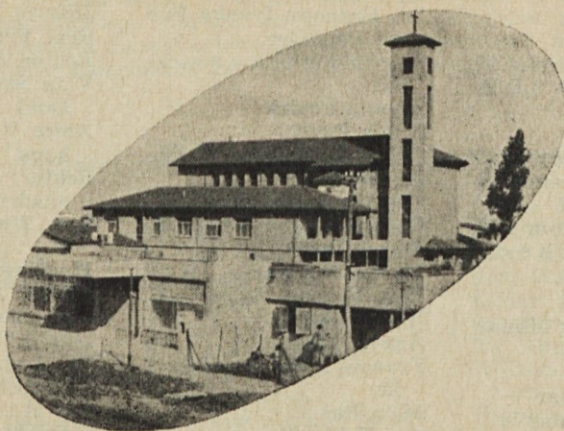
Za MZA so darovali od 1. IX. 1965 do 12. VIII. 1966 naslednji:

Ana Ahacic	Marjanca Dragar	Lizika Jerebic
Richard Ariano	Sr. M. Eulalia	Anton Jeglic
Sr. M. Amelie S. A.	Sr. M. Edith W. S.	Luka Kumar
Rev. William Anderson	Sr. Emily D.C.	Rev. Ivan Jan C.M.
Thomas Adamo	Rev. Janez Ehrlich S.J.	Lillian Kvas
Dr. Joze Basaj s sodelav-	Antonia Fortun	Jacob Kvas
kami	Rev. John Flynn C.M.	Br. Alojzij Klančar CM
Rev. Pavel Bernik SDB	Antonia Fylypczuk	William in Anica Kun-
Marija Baldauf	Ivanka Furlan	tara
Sr. M. Angela Bahovec	Rev. Joze Ferkulj s so-	Franja Kretnar
O.S.U.	delavci	Frances Krnicar
Mary Bernard	Rev. dr. Andrej Farkas	Ivana Hocevar s sode-
Josephine Bericic	Eleonor Fekter	lavkami
Lillian Braunstein	Milena Ferkul	Sr. Ernesta Kosovel
Dr. F. Baum	Hermanas Franciscanas	John Kavcic
Rev. dr. Franc Blatnik	(Paz Soldán 4924, Bue-	Sr. Benjamina Kardinar
S.D.B.	nos Aires)	Mary Krampel
Katarina Brula	Sr. M. Ancella Gardina	Rev. John Kopach CM.
Irene Badman	S.A.	Joze in Toncka Kastelic
Mary Boh	Rev. Janez Grilc s sode-	Sr. Marija Kliner OSU
Msgr. Louis Baznik	lavci	Sr. M. Bernardina Kopac
Mary Celestina	Carolina Gregory	OSU.
Lucija Cvek	Anna Gaber	Rev. Vladimir Kos S.J.
Mary Ciber	Joseph Gerden	Cilka Kosir
Gina Catelli	Ivan Gorse	Družina Franc Kamin
Toncka Cigale	Helena Gorse	Rudolph in Anica Knez
Gloria Correia	France Gorše	Br. Karel Kerševan CM
Rev. Stanko Cegljar SDB	Josephine Gliha	Rev. Albin Kladnik FSC
Sr. Cyrina C.P.S.	Sr. M. Deodata Hočevar	John Košir
Sr. Ivana Cvijin	O.S.U.	Sr. Ahacija Kacin s so-
Rev. Joze Cukale S.J.	Rev. John Nodnett C.M.	delavkami
Danijela Česnik s sode-	Mary Hudolin	Sr. M. Gonzaga Kobentar
lavkami	Justina Holozan	z gimnazijci Mohorje-
Roza Čučat z družbeni-	Mary Hribar	vega internata v Ce-
camo goriške Marijine	Ann Hoag	lovcu
družbe	Frances Hochevar	Danilo Kranjc
Rev. dr. Ludwig Čepon	Anica Hochevar	Sr. Lidija Krek s sode-
Rev. Emil Chiuch I.M.C.	Pavla Hauptman	lavkami
Kevin Daly C.M.	Ursula Herbeck	Frances Kosem
Mary Donovan	Rev. Justin Herbst	Caroline Kucher
Rev. Lojze Demšar S.J.	Marija Hlad (za družbe-	George King
Joze Dimnik	nice Tržaške Marijine	Rev. Martin Keefe
Veronika Diceko	družbe, via Risorta 3)	Ljubljanski bogoslovci
Valeria in Marija Dra-	Mary Ivancic	(Misijonski odsek)
gota	Rev. Alojzij Jenko	Marica Lavrisha s sode-
Victoria Deslich	Dr. Janez Janež	lavkami

- Jennie Logar
 Mirko Longar z gospo
 Agnes Leskovec
 Maria Lustik
 Tončka Lamovec
 Rev. Ladislav Lenček CM
 Br. Rafael Mrzel S.D.B.
 Frances Mosnik
 Frances Marolt
 Sr. Angelina Martelanc
 Rev. Andrej Majcen SDB
 Terezija Marušič
 Rev. Joseph Marron CM
 Mary Ann Mlinar s sodelavkami
 Marija Mlinar
 Frank in Dorothy Mlinar
 Ivo Medved
 John Marentic
 Sr. Marjeta Mrhar
 Henriette de Malartic
 Frances Mrhah
 Helena Mihelich
 Helena Marn
 Marjanca Malovrh
 Lenka Mismas
 Maria March
 škof Gaetano Mignani
 C.M.
 Rev. John Newman CM
 Sr. M. Vincent Novak O.
 S.F.S.
 Rose Van Nest
 Helen Nachtigal
 Sr. M. Franciška Novak
 Theresa Narobe
 O.S.U.
 Mary Otonicar s sodelavkami
 Frances Ošaben
 Milica Ovnica
 William Ostendorf
 Rev. Ciril Oblak
 Frank in Mara Osredkar
 Lucija in Jerry Ponikvar
 Rev. Stanko Pavlin SDB
 Horatio A. Proce
 Rev. Janez Petek CM
 Sr. Jeanne Elizabeth Pogorelc O.S.F.S.
 Rev. Andrej Prebil C.M.
 Helen Pershin
 Rev. John Pearce CM
 Johanna Petkovsek
 Sr. M. Ksaverija Pirc O.
 S.U.
- Mary Pirjevec
 Marija Paternost
 France Prah
 Dr. Franc in Ivanka Puc
 Jane Pograjec
 Angela Perusek s sestrami
 Amalia Povirk
 Jožica Pavli
 Frank in Marica Povšič
 Agnes Pierce
 Družina Jože Piškur
 Gerard A. Przywara CM
 Manca Preša
 Marija Posavac
 Rev. Francis Ryan C.M.
 Helena Remec
 Agnes Radel
 Frances Rebol in sodelavke
 Meta Rak
 Sr. Maria Rosaria
 Rev. Vincent Ramello I.
 M.C.
 Br. Alfred Smith C.M.
 Bridget Shanahan
 Joseph Shawinsky
 Catherine Slattery
 Jim Scurti
 Rev. Vincent Swords C.
 M.
 Rev. Julij Slapšak
 Charles Strollo in St.
 Joseph's College Mission
 Crusade (Stamp Committee)
 Catherine Sasso
 Joseph De Silva
 Rev. Francis Stauble C.
 M.
 Rev. Franc Sodja C.M.
 Jožefa Stražišar
 Rev. Francis Skumavec
 Donald Spinelli
 Katherine Spreitzer
 Sr. M. Sylvester S.A.
 Terezija Štrgar
 Ludvik Stajan
 Mrs. Sincek
 Sisters of Charity (South River, N. J.)
 Louise Sustersich
 Marta Stuhec
 Sr. M. Andreja Šubelj
 Rev. Ivan štanta C.M.
 Rev. Stanko Škrbe
- Christine Štucin
 Nikolaja Šilc
 Družina Štekar
 Jože in Milka Škorjanec
 Rev. Franc šeskar
 Rektor dr. Lojze Šuštar
 Vida Švajger s sodelavkami
 Anica Tushar s sodelavkami
 Rektor Ivan Tomažič z akademiki na Dunaju
 Rev. Steve Trzeciecki C. M.
 Matthew Tekavec
 Viktor Trček
 Rev. David Twomey
 Marija Us
 Br. Alojzij Vodenik C.M. s sodelavci
 Sr. M. Rafaela Vurnik O.S.U.
 Mary Vavpotič s sodelavkami
 Maria Valentini
 Rev. Harold Vahey C.M.
 Joseph in Johanna Westel
 Mitchell J. Wanat C.M.
 Danica Vrtačnik
 Lojzka Verbic
 Sr. Jožefa Zupančič
 Frances Zupančič
 Sr. Miriam Zalaznik I.B.
 M.V.
 Rev. Tone Zrnc C.M.
 Angela Zalaznik s sodelavkami
 Frank Zelle
 Sr. M. Agnes žužek S.C.
 M.M., M.D.
 Joseph Znidarsic
 Malvina Znidarsic
- Naslov spreminjata naslednji poverjenici MZA v Kanadi:*
- Mrs. Danijela Cesnik, 38
 Harding Avenue, Toronto 15, Ontario
 Miss Lucija Cvek, 405
 Marie Anne East,
 Montreal 34, Quebec

Za vzdrževalnino gojencev „Baragovega misijonišča“

10 glavníc po 1.000 dolarjev — to bi pomenilo kapital, iz katerega obresti bi „Baragovo misijonišče“ lahko stalno vzgajalo po deset gojencev za misijonski poklic!

Mnogo je že duš ali skupin, ki so razumele naš klic po tovrstnem sodelovanju in nam poslane svoj prispevek v eno ali več vzdrževalnin. Navajamo spet nekaj takih tako dobrodošlih darov:

Franc Vraber, Avstralija, „V čast Mariji, Kraljici misijonov“, 220 dolarjev.

Misijonska znamkarska akcija, „V počastitev spomina † škofa Rožmana“, 25 dol.

Iskrena hvala in srčni Bog plačaj vsem darovalcem!

Tako je zdaj položaj vzdrževalnin takle:

1. — V čast Odrešeniku sveta, 2.000 pesov in 80 dolarjev.
2. — V čast Mariji, Kraljici misijonov, 670 dol. in 10.000 Lir.
3. — V čast apostolu narodov, sv. Pavlu, 45 dolarjev.
4. — V čast zaveznikom misijonov, sv. Frančišku Ksaveriju in Mali Tereziki, 105 dol.
5. — V čast sv. Vincenciju Paveškemu, 320 dolarjev.
6. — V proglastev Barage blaženim, 285 dolarjev.
7. — V dvig škofa Slomška na oltar, 2.500 lir in 50 dol.
8. — V spomin škofa Rožmana, 435 dolarjev.
9. — V spomin padlim domobrancem, 150 dolarjev.
10. — V zahvalo slovenskim misijonarjem, 33.000 lir in 100 dol.

Vse, kar se je doslej v ta namen darovalo, zneso okrog 2.250 dolarjev; torej smo z združenimi močmi presegli že dve vzdrževalnini! Misijonski prijatelji, ogrejte se še Vi! Tudi skromne vsote so dobrodošle in hvaležno sprejete! Iz malega raste veliko!

Baragovo misijonišče

SVOJIM DRAGIM IN MISIJONOM OBENEM POMAGAŠ,
ako svoje žive ali pokojne sorodnike, prijatelje in znance vpišeš
v ustanovo, ki že skoro 50 let deluje med Slovenci in se imenuje

MISIJONSKA MAŠNA DRUŽBA.

Enkrat samkrat za vselej plačaš skromno udnino novega člana, pa je le-ta od tega dne vedno deležen duhovnih sadov 365 svetih maš, ki se po naročilu Baragovega misijonišča letno darujejo, dan za dnem, za vse žive in pokojne ude Misijonske mašne družbe.

Z vplačano udnino pa tudi pomagaš misijonom, kajti kolikor in kadar združene udnine presežejo štipendije vsakdanjih svetih maš, gre to v pomoč misijonski akciji slovenskih lazaristov.

Zlasti je primerno, da svojim dragim pokojnim za njih praznik, dan Vernih duš, njih dragi poklonijo ta duhovni dar, ki jim bo pospešil prehod iz kraja trpljenja v neizmerno srečo nebes.

Udnina enkrat za vselej:

V USA in Kanadi 1 dolar; v Argentini 250 pesov; v ostalih ameriških deželah 1 dolar oziroma protivrednost; v Avstriji 25 šilingov, v Italiji 700 Lir, v Franciji 4 NF, v ostalih evropskih deželah protivrednost 1 dolarja; v Avstraliji 1 avstralski dolar.

Kako vpišeš nove ude v Misijonsko mašno družbo in kako vplačaš udnino?

Zelo preprosto:

Odtrgaš ta list iz revije in na drugi strani napišeš imena tistih, ki jih želiš priglasiti kot ude MMD; pred imena pokojnih daš križec.

Priložiš pismu ček (ali poštni giro v Argentini), nikdar pa bankovca, na ime Ladislav Lenček CM. Pismo nasloviš z istim imenom, pa z naslovom: Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina. Če je vsota nad 10 dolarjev, je pametno poslati priporočeno!

Takoj ko v Baragovem misijonišču, ki je sedež Misijonske mašne družbe, odkar so se morali Katoliški misijoni izseliti, prejmejo sporočilo o novih udih, le-te vpišejo v Knjigo udov MMD in v tistem trenutku so vključeni v duhovno družino te misijonske mašne ustanove in deležni sadov vsakdanjih svetih maš MMD. Ti pa prejmeš za vsakega prijavljenega uda posebno sprejemnico, ki velja tudi kot potrdilo o prejemu udnine.

Lepo vabi

BARAGOVO MISIJONIŠČE

PROSIM, DA VPIŠETE MED UDE MISIJSKE MAŠNE DRUŽBE SLEDEČE:

Ime in priimek uda

Udnina

1)	.....	.....
2)	.....	.....
3)	.....	.....
4)	.....	.....
5)	.....	.....
6)	.....	.....
7)	.....	.....
8)	.....	.....
9)	.....	.....
10)	.....	.....
11)	.....	.....
12)	.....	.....
13)	.....	.....
14)	.....	.....

Prilagam udnino v znesku .....

Sprejemnice pošljite na naslov:

.....
.....

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev. "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek: Jure Vambergar

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 500, podporna 1.000, dosmrtna 5.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6,40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.00) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1 ¼ (2 ½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

- Argentina:** Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.
- U.S.A.:** Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540 Mr. Rudi Knez 679 E. 157 th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John. Tushar, Box 731, Gilbert. Minn. 55741.
- Kanada:** Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M., 739 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Baljka C.M., 405 Marie Anne East, MONTREAL, P. Q. Za Port Arthur (Ont.) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.
- Italija:** Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.
- Trst:** Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
- Francija:** Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).
- Avstrija:** B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luksar, Kamen 14, P. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.
- Avstralija:** Franc Vrabc, Baraga House, 19 A'Beckett Str. KEW, Vic., Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Ad gentes — En dan misijonar — Na misijonsko nedeljo —
Radost — Senca Kitajske nad Afriko — Poslušaj, srce moje . . .
— Dežela svobodnih — Kitajski misleci — Misijon Pavla Bernika
v Nagalandu — Po misijonskem svetu — Naši misijonarji pišejo
— Misijonsko zaledje

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

Correo
Argentino
Suc. 34 (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Director responsable, Lenčak Ladislav
Buenos Aires

Slika na prvi strani: Hrepenenje po
luči. Slika tu zgoraj: Misijonar g.
Pavle Bemik SDB govori na šolski
proslavi